Philip José FARMER

DAYWORLD

Editura LUCMAN

Philip José Farmer

Dayworld

Jeff Caird este un spărgător de zi. Un delincvent.
Trăiește — ilegal — șapte vieți diferite în șapte lumi diferite…
Explorează șapte posibilități, șapte realități…
Și se bucură de schizofrenia pe care și-a impus-o singur...
Pînă ce lucrurile încep să devină tot mai stranii...

Celui mai tînăr nepot al meu, Thomas Jose Josephsohn, născut pe 25 martie 1983. Să trăiască și să ajungă la vîrsta bătrîneții și să fie mereu la fel de strălucitor, de prietenos, de neastîmpărat, de vesel, de curios și de sănătos pe cît este acum.

Mulțumirile mele părintelui James D. Shaughnessy din Peoria, pentru sfaturile și ideile stimulatoare privitoare la viitorii papi. Totuși, toate părerile și concluziile prezente în cartea aceasta cad în răspunderea mea, nu a lui.

Prefața autorului

Baza — sau dacă vreți schița acestui roman constă în nuvela mea „The-Sliced-Crosswise-Only-On-Tuesday-World”. Aceasta se situa în anul 2214 (stil vechi), sau N.E. 130 (stil nou): N.E. sunt inițialele pentru Noua Eră, iar N.E. 130 indică faptul că au trecut o sută și treizeci de ani de la începerea oficială a societății „împietrite”.

Evenimentele din Dayworld au loc în A.D. 3414, sau N.E. 1330. Au trecut o mie trei sute și treizeci de ani de la începutul Noii Ere, adică de la N.E. 1.

Deși între evenimentele din nuvelă și cele din roman au trecut o mie două sute de ani, între timp s-au perindat doar șapte generații și jumătate (din punct de vedere aritmetic). Cauza va deveni evidentă în timpul lecturării romanului.

Unele cuvinte din limba engleză contemporană au semnificații deosebite în cultura Noii Ere. Aceste schim-bări ar trebui să fie evidente.

Nu vă mirați că unele personaje masculine au nume feminine și unele femei au nume de bărbați. Vremurile se schimbă; obiceiurile mor.

Protagonistul romanului Dayworld este un „spărgător de zi”, un proscris. El trăiește după calendarul orizontal.

Pentru a înțelege noțiunile de calendar orizontal și vertical, vă rog să vă uitați pe ilustrația de pe pagina următoare.

Calendarul este „vertical”, nu este calendarul nostru de astăzi, „orizontal”. Calendarele noastre actuale prezintă șapte zile pe săptămînă: noi ne deplasăm în timp orizontal. Duminica precede lunea, iar lunea precede marțea, iar atunci cînd pășim în duminica următoare vom fi intrat pe un alt traseu cronologic orizontal.

CALENDARUL VERTICAL AL NOII ERE
N.E. 1330 (STIL VECHI — A.D. 3414)

Prima luna, UNITATE

Duminica	Luni	Marti	Miercuri	Joi	Vineri	Simbata
Z1-S1	Z1-S1	„	„	„	„	„
Z2-S1	Z1-S1	„	„	„	„	„
Z3-S1	Z1-S1	„	„	„	„	„
Z4-S1	Z1-S1	„	„	„	„	„

A doua luna, VARIETATE

Duminica	Luni	Marti	Miercuri	Joi	Vineri	Simbata
Z5-S1	„	Ziua lui **Caird**	Ziua lui **Tingle**	Ziua lui **Dunski**	Ziua lui **Repp**	Ziua lui **Ohm**
Z6-S1 Ziua lui **Zurvan**	Ziua lui **Isharashvili**	„	„	„	„	„
Z7-S1	„	„	„	„	„	„
Z4-S2	„	„	„	„	„	„

Luna a saptea, LIBERTATE

Duminica	Luni	Marti	Miercuri	Joi	Vineri	Simbata
Z4-S4	„	Ziua lui **Caird**	Ziua lui **Tingle**	Ziua lui **Dunski**	Ziua lui **Repp**	Ziua lui **Ohm**
Z5-S4	„	„	„	„	„	„
Z6-S4 Craciunul	Ziua cui?	Craciunul	Craciunul	Craciunul	Craciunul	Craciunul
Z7-S4	„	„	„	„	„	„

Z1-S1 înseamnã Ziua-Unu din Sãptãmâna-Unu, sau prima zi a primei sãptãmâni a anului.

Z3-S4 înseamnã a treia zi a celei de-a patra sãptãmâni „verticale" a anului etc.

Societatea Noii Ere, zisă și cea a „împietririi” folosește un calendar „vertical”. Motivul: o șeptime din populație trăiește într-o singură zi a săptămînii. Sau, ca să ne exprimăm altfel, șase șeptimi din populația lumii se află timp de șase zile, în fiecare săptămînă, într-o stare de animație suspendată, de „împietrire” sau de „stonare”. Oamenii de duminică trăiesc doar duminică; cei de luni, trăiesc luni ș.a.m.d.

La sfîrșitul unei revoluții complete a Pămîntului în jurul Soarelui, un cetățean al lumii de duminică va fi trăit doar cincizeci și două de zile. Dacă, să spunem, s-a născut în anul 100 N.E., în anul 300 N.E. persoana va fi locuit pe Pămînt timp de 200 de ani. Dar persoana în cauză nu ar avea încă nici douăzeci și nouă de ani, din punct de vedere al dezvoltării fiziologice. Dacă această persoană a fost pe Pămînt timp de șase sute de ani, în termeni de îmbătrînire biologică ea va avea doar optzeci și șase de ani neîmpliniți.

Cultura stonării reduce sensibil necesitățile de hrană și bunuri, nivelul poluării și necesarul de spațiu de locuit. Dacă populația globală este, să spunem, de zece miliarde de locuitori, atunci, zilnic, doar puțin peste un miliard patru sute douăzeci și opt de milioane și cinci sute de mii consumă hrană, beau, folosesc spațiul și produc gunoaie și alte resturi și le aruncă la coș.

Guvernul Noii Ere a creat un calendar nou, din două motive. Unul era că voia să comită o ruptură hotărîtă cu trecutul. Al doilea, să se asigure că populația din fiecare zi nu va fi înșelată de cota ei de zile pe an, din cauza numărului diferit de zile stabilite de calendarul gregorian. Solstițiul de vară, care are loc în fiecare an pe 21 iunie, a fost declarat prin convenție prima zi a anului, iar această zi a fost desemnată să fie o duminică.

Anul a fost împărțit în treisprezece luni a cîte patru săptămîni a șapte zile fiecare. Sfîrșitul anului era urmat de o zi zero, sau zi pierdută, pentru a asigura anului cele trei sute șaizeci și cinci de zile. În timpul anilor bisecți, se mai adaugă o zi zero. Toată lumea, cu excepția unui număr minim de pompieri, polițiști, administratori etc., este menținută în stare de stonare.

Evident, cetățenii se pot raporta la două tipuri de timp. Timpul obiectiv, adică timpul măsurat de rotirea anuală a Pămîntului în jurul Soarelui, care se măsoară în ob-ani, ob-luni și ob-săptămîni. Timpul subiectiv, adică numărul propriu-zis de

zile, săptămîni, luni, ani trăiți de persoană, care se măsoară în sub-zile, sub-săptămîni, sub-luni și sub-ani.

Numele lunilor sunt, în ordinea succesiunii lor, *Unitate, Varietate, Bucurie, Speranță, Camaraderie, Iubire, Libertate, Belșug, Pace, Cunoaștere, Înțelepciune, Seninătate și Împlinire.* Toate acestea sunt în același timp cele Treisprezece Principii pe care se presupune că s-ar baza societatea Noii Ere.

Lumea de marți

Commonwealth-ul organic al Pămîntului
Organul Administrativ America de Nord
Statul Manhattan
Populația totală a Manhattan-ului: 2.100.000
Populația zilei în Manhattan: 300.000
Districtul Greenwich Village
Casa de la colțul dintre Bleecker Street și Canalul Kropotkin (fostă Avenue of the Americas)

Varietate, luna a doua, N.E. 1330
Z5-S1 (Ziua-Cinci, Săptămîna-Unu)
Zona Temporală 5, 12:15 A.M.

1.

Cînd latră cîinii, vulpea și iepurele sunt frați.

Iar azi Jeff Caird, vulpea, va auzi lătratul ogarilor.

Pe moment, nu a auzit nimic, pentru că încă se afla, în picioare, în cilindrul perfect izolat fonic. Doar că el și cîțiva organici, pompieri și tehnicieni erau singurele persoane în viață din tot orașul.

Cu cîteva minute înainte de a intra în cilindru și a-i închide ușa, el scosese un mic panou din perete. În spatele panoului de control din perete se afla un dispozitiv minuscul, pe care el îl conectase de mult timp la circuitele energetice. Activase dispozitivul prin comandă vocală și se asigurase că energia „depietrificatoare” nu se aplica și cilindrului în care se afla el în acea clipă.

Deși energia era întreruptă, computerul orășenesc de supraveghere primea în mod fals informația că energia de destonare alimentează cilindrul.

Acest cilindru, sau „stoner”, era la fel ca cel al tuturor adulților sănătoși. Era ridicat vertical, avea la ușă o ferestruică rotundă în diametru de vreo treizeci de centimetri și era făcut din celuloză. Dar această hîrtie era permanent „stonată” și prin urmare era indestructibilă și întotdeauna rece.

Complet dezbrăcat, cu picioarele fixate pe un set de discuri din mijlocul cilindrului, aștepta. Păpușa gonflabilă care semăna perfect cu el fusese dezumflată și se afla în geanta de umăr lăsată pe podeaua cilindrului.

Personajele din ceilalți cilindri din cameră erau lucruri lipsite de viață, ale căror molecule fuseseră comandate electromagnetic să încetinească ritmul. Rezultatul era o întărire a întregului corp, care devenea imposibil de rupt sau de ars, deși ar fi putut fi zgîriat cu un diamant. Rezultatul era o scădere a temperaturii corporale, deși nu suficient de mult ca să aibă loc un condens în aerul înconjurător.

Brusc, într-un cilindru din cameră și în sute de mii de alți cilindri din orașul tăcut, energia era aplicată tăcut prin intermediul discurilor în trupurile statuare. Ca un tac strecurat printre bilele de fildeș de pe masa de biliard, energia lovea moleculele lenevite ale corpului. Mingile se împrăștiau și începeau să se deplaseze la viteza determinată de Natură.

Inima unei persoane depietrificate, neștiind că fusese oprită, își completa bătaia. La exact cincisprezece minute după miezul nopții, oamenii din Manhattan-ul de marți nu mai erau dovlecii necomestibili dinainte. Acum și ei puteau să putrezească. În următoarele douăzeci și trei de ore și treizeci de minute, și ei puteau să fie ușor răniți sau omorîți.

Împinse ușa și o deschise, intrînd în uriașa cameră de la subsol. Se aplecă ușor din mijloc, ocazie cu care tăblița de identificare, legată de gît cu un lanț, scoase un clănțănit. La revenirea în stare verticală, discul verde înconjurat de o stea cu șapte vîrfuri i se lipise din nou de plexul solar.

Lumina fără sursă se aprinsese îndată ce se aplicase energia de depietrificare. Așa cum făcea în fiecare marți dimineața, văzu pereții verde-deschis fără umbre, șirurile de TV-uri de un metru înălțate de la podea pînă în tavan, covorul maroniu gros, cu un model verde, șerpuitor, banda ceasului și douăzeci și trei de cilindri și cutii în formă de coșciug: „stonerele”. Ferestrele rotunde încadrau douăzeci de figuri. În cilindrii verticali se aflau doisprezece seniori (adulți). Opt juniori, adică tineri și copii, se găseau în cutii, culcați orizontal, cu fața spre tavan.

La cîteva secunde după ce și-a părăsit stonerul, o femeie a ieșit din stonerul ei. Ozma Fillmore Wang era o femeie scundă, subțirică, cu sîni plini și picioare lungi. Avea pomeți largi și înalți, pe o față de forma inimii. Ochii ei mari prezentau trăsături mongoloide clare. Avea părul lung, drept, negru, strălucitor. Iar cînd zîmbi cu toată gura, dantura ei perfectă se văzu ca o străfulgerare albă.

Nu avea nimic pe ea, cu excepția discului de identitate, plus niște ruj, niște rimel pe ochi și o lăcustă mare și verde pictată pe corp. Lăcusta stătea ridicată pe picioarele din spate, iar sfîrcurile vopsite în negru formau centrii ochilor ațintiți ai insectei. Uneori, cînd făcea dragoste cu soția lui, lui Jeff i se părea că se acuplează cu o insectă.

Ea a venit la el și s-au sărutat.

— Bună dimineața, Jeff.

— Bună dimineața, Ozma.

Femeia se întoarse și-l conduse în camera următoare. Întinse mîna și-i bătu ușor fesele în formă de ouă, după care își retrase mîna. Și cea mai mică încurajare ar fi aprins-o rău. Ozma ar fi fost în stare să-i ceară să facă dragoste acolo, pe covor, în fața

martorilor fără de ochi din cilindri. Lui i se părea ceva copilăresc, dar asta era ea, copilăroasă în unele privințe. Bun. Toți artiștii buni sunt puțin copilăroși. Pentru ei, orice clipă însemna nașterea unei lumi noi, iar fiecare lume nouă era mai uluitoare și mai copleșitoare decît cea anterioară. Totuși... este Ozma o bună artistă?

Dar ce-i pasă lui? El o iubea pentru ceea ce era ea, orice ar fi însemnat asta.

În cealaltă cameră se găseau scaune, canapele, mese de servit, o masă de ping-pong, o ușă spre baie și o ușă spre camera utilitară. Ozma se întoarse exact în cadrul acelei uși și o porni spre treptele holului. La stînga lor se afla bucătăria. Au mers spre dreapta și au coborît spre holul scurt, cotind îndată spre dreapta și urcînd. La etaj se aflau patru dormitoare, fiecare cu baia lui. Ozma intră în cel mai apropiat dormitor. La intrarea ei, lumina s-a aprins automat.

La un capăt al camerei, și ea mare, sub niște ferestre cu obloane, se afla un pat imens. La alt perete, sub o fereastră mare, rotundă, se afla o masă cu o oglindă mare. Lîngă aceasta se aflau rafturi cu cutii mari de plastic, care conțineau perii, piepteni și cosmetice. Fiecare cutie avea inscripționat numele posesoarei.

De-a lungul unui perete se aflau o serie de uși cu plăcuțe cu nume. Jeff inseră un vîrf al steluței lui de identificare în gaura ușii care purta numele lui și al Ozmei. Aceasta se deschise, timp în care s-a aprins și o lumină care le-a relevat hainele personale, proprietatea lor. Dintr-un raft aflat la nivelul ochilor, a scos o cîrpă făcută ghemotoc, s-a întors, a plasat o secțiune între degetul mare și cel arătător și a lovit ghemotocul. Acesta s-a desfășurat, într-un pîrîit de scîntei electrice și a devenit o rochie lungă, verde. O puse pe el și își încinse și o curea în jurul mijlocului. Din alt raft își luă o pereche de ciorapi și una de pantofi. După ce le puse și pe acestea pe picioare, etanșă vîrfurile pantofilor cu o apăsare fermă a degetelor.

Între timp, Ozma continua inspectarea dormitoarelor.

— Curate și ordonate, exact după specificații, spuse ea. Cei de Luni au fost întotdeauna foarte buni la treburile gospodărești. Suntem mai norocoși decît mulți oameni pe care-i cunosc. Sper doar ca Luni să nu se mute în altă casă.

Ozma rosti un cuvînt codificat. Un perete se lumină și prinse viață, transformîndu-se într-o junglă compusă din gigantice fire de iarbă. Chiar în acea clipă, o parte dintre fire se înclinau, iar la cei doi oameni se uita printre ele un obiect cu ochi negri și umflați de insectă. I se mișcau antenele, ca la o insectă adevărată. Obiectul și-a ridicat un picior din spate și a început să-l frece de o venă proeminentă. Toată camera răsuna de țîrîiturile scoase de lăcuste.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Jeff, fă-l mai încet!

— Mă ajută să adorm, spuse ea. Nu că mi-ar fi somn în clipa asta...

— Aș vrea să așteptăm, s-o facem după ce ne odihnim o vreme. Întotdeauna e mai bine după odihnă.

— Mmm, nu știu, spuse Ozma. De ce nu facem un test științific? O facem înainte de a dormi, apoi după și facem o comparație, ce zici?

— E deosebirea dintre patruzeci și douăzeci și cinci de ani. Crede-mă, știu ce spun.

Ea începu să rîdă și spuse:

— Iubitule, nu suntem un cuplu de tipul decembrie-aprilie.

Ozma se lăsă pe pat cu picioarele și brațele desfăcute.

— Castelul Extazului este lipsit de apărare, iar puntea este lăsată. La atac, sir Galahad, cu lancea ta de nădejde.

— Mi-e teamă să nu cad în tină, prințesa mea, spuse el, rînjind.

— Ticălos ce ești! Încerci iar să mă înnebunești? La atac, cavaler cu inima slabă, sau am să prăvălesc peste tine grilajul porții!

— Aha, te-ai uitat la reluările Cavalerilor Mesei Rotunde, spuse el.

— Toți bărbații aceia violenți mă răscolesc, cu caii lor mari, cu fetele răpite de căpcăunii cu trei capete. Toate sulițele acelea aruncate. Hai, Jeff, vino! Hai să te joci cu mine.

— Eu am pornit în căutarea Sfîntului Potir, spuse el, lăsîndu-se pe pat. Totuși, mie mi se pare că e mai degrabă Sfîntul Supliciu.

— Ce pot să fac, dacă apare o supralubrifiere? Vrei să te pictez în maro și să trag apa după tine? Te rog, Jeff, nu-mi strica fanteziile, trebuie să-mi las mintea să colinde!

El se gîndi cu obidă: „Ce dracu’ s-a întîmplat cu sexul ăla sănătos, lipsit de minte care colindă?” Dar spuse cu totul altceva:

— Am făcut legămîntul tăcerii. Gîndește-te la mine ca la călugărul nebun din codrul Sherwood.

— Nu te opri din vorbit. Știi că mă exciți la nebunie cînd vorbești murdar!

Cincisprezece minute mai tîrziu, ea spuse:

— Ai depus cerere pentru un permis?

— Nu, spuse el, respirînd greu. Am uitat.

Ea se răsuci ca să se uite la el:

— Mi-ai spus că vrei să avem un copil.

— Da. Doar că... știi că am avut atîtea probleme cu Ariel. Îmi pun serios problema dacă într-adevăr vreau un alt copil.

Ozma îl ciupi blînd de obraz.

— Fiica ta e o femeie minunată. Ce probleme ai avut cu ea?

— După moartea mamei ei am avut o grămadă de probleme. A devenit nevrotică și prea dependentă. Și e foarte geloasă pe tine, deși nu are nici un motiv.

— Eu nu gîndesc așa, spuse Ozma. Oricum... probleme? Ce fel de probleme? Mi-ai ascuns ceva?

— Nu.

— Vom vorbi despre asta la micul dejun, spuse ea. Asta dacă nu cumva vrei să discutăm acum. Știi, eram încredințată că tu chiar îți dorești un copil. Eu însămi am avut foarte multe îndoieli. Sunt artistă și ar trebui să mă dedic în întregime artei mele, evident, în plus față de ce-ți ofer ție cu atîta bucurie. Dar un copil? Nu eram sigură. Atunci...

— Am mai discutat asta, spuse el, imitîndu-i vocea joasă, răgușită, ce amintea de pietrișul parcurilor. „Orice femeie este un artist, prin aceea că ea produce o capodoperă, copilul ei. Totuși, nu toate femeile sunt artiști mari. Dar eu sunt, eu sunt. Pictura nu este suficientă.”

Ea îi lovi în joacă mușchii brațului cu un deget mititel.

— În gura ta, spusele mele sună atît de pompos!

— Nu, deloc, spuse el, sărutînd-o. Noapte bună. Vorbim mai tîrziu.

— Asta am spus, într-adevăr. Dar... depui cerere astăzi?

— Promit.

Deși ar fi putut să trimită cererea prin banda TV, ei știau că aveau șanse mai mari de acceptare dacă foloseau legăturile lui de organic (noțiunea fiind un eufemism pentru persoană din cadrul poliției, reprezentantă a guvernului „organic”). El putea să vorbească pe viu cu un funcționar superior de la Biroul Reproducere căruia îi făcuse cîndva niște servicii, iar cererea n-ar fi urmat canalele obișnuite. Chiar și așa, decizia Biroului avea să fie luată abia peste un sub-an. Jeff știa că cererea lor va fi acceptată. Între timp, putea să se răzgîndească și să retragă cererea.

Ozma ar fi foarte furioasă dacă ar face așa ceva, ceea ce însemna că trebuia să se gîndească serios la o scuză valabilă. Totuși, pînă la ziua vrajbei multe lucruri se puteau întîmpla.

Ozma a adormit foarte repede. El a mai stat întins o vreme, cu ochii închiși, avînd în minte imaginea lui Ariel. Consiliul immerilor nu acceptase ca Ozma să fie inițiată, dar el crezuse că pe Ariel o vor accepta. Fiică de immer, era foarte inteligentă și adaptabilă, cu toate calitățile necesare pentru a deveni la rîndul ei un immer. Doar că... arătase că manifestă o oarecare instabilitate psihică în anumite direcții. Din acest motiv, consiliul immerilor o respinsese. Iar el era obligat să-i acorde Consiliului dreptul de a fi prudent. Totuși, îl durea.

Uneori și-ar fi dorit ca Gilbert Ching Immerman să nu fi descoperit acel elixir sau compus chimic, sau ce-o fi fost, care încetinea îmbătrînirea. De asemenea, și-ar fi dorit ca, de vreme ce elixirul a fost descoperit cu atîtea ob-secole în urmă, Immerman să fi făcut publică descoperirea lui. Dar Immerman, după o agonizantă gîndire, decisese că elixirul nu este bun pentru omenire în ansamblul ei.

Așa cum stăteau lucrurile, societatea stonării eliminase multe generații care s-ar fi născut dacă nu s-ar fi inventat stonerele. Unei persoane îi lua o perioadă de o sută și patruzeci de ani obiectivi ca să ajungă la vîrsta fiziologică de douăzeci de ani. Astfel, la fiecare sută și patruzeci de ani se pierdeau șase generații. Cine știe ce genii și ce sfinți, ca să nu vorbim de oamenii obișnuiți, nu s-au mai născut? Cine știe cîți oameni ar fi putut participa la progresul științific, artistic și politic al lumii, dar n-o făcuseră, pentru că nu au existat niciodată?

Immerman se gîndise că situația prezentă este destul de rea. Dar dacă deja existenta încetinire a ritmului vieții și nașterilor

era multiplicată cu șapte, atunci pierderea ar fi fost chiar mai mare. Iar prezenta societate globală, Commonwealthul Organic al Pămîntului, ar fi devenit și mai statică și ar fi evoluat cu o viteză mult inferioară melcului.

Fie că a fost etică, fie că nu, aceasta a fost decizia lui Immerman, iar rezultatul, familia secretă a immerilor, exista și în ziua de astăzi.

Totuși, Immerman nu fusese atît de egoist încît să păstreze secretul doar pentru el, pentru descendenții lui și pentru cei inițiați în cadrul familiei. Immerii erau rebeli ascunși împotriva guvernului. În cadrul unei revoluții lente și subtile, ei infiltrau eșaloanele superior și mediu ale commonwealth-ului. Ei nu doreau încă abandonarea stonerelor, însă voiau să scape de supravegherea foarte strictă și constantă de către guvern a cetățenilor. Nu era un lucru doar supărător: era de-a dreptul degradant. De asemenea, era și nenecesar, deși guvernul susținea că e nevoie de el.

„Numai dacă ești supravegheat te eliberezi”, era unul din sloganele guvernului, care apărea adesea la spectacolele de pe benzile mass-media.

La vîrsta de optsprezece sub-ani, părinții lui Caird îi vorbiseră despre existența immerilor. A fost întrebat dacă vrea să devină un immer. Evident că a vrut. Cine ar fi refuzat ocazia de a avea o viață mult mai lungă? Și ce tînăr cu scaun la cap n-ar fi vrut să lupte pentru o mai mare libertate și pentru o posibilă poziție de putere?

Abia cîțiva ani mai tîrziu și-a dat el seama cu cîtă neliniște așteptaseră părinții lui discuția revelatoare despre secretul immerilor. Dacă, prin cine-știe-ce perversitate a firii, fiul lor ar fi refuzat să se alăture mișcării? Atunci, consiliul immerilor nu și-ar fi permis să-l lase în viață. Ar fi fost luat departe, în miez de noapte, și ar fi fost stonat, apoi dus într-un loc unde nimeni nu avea să-l mai găsească. Iar părinții ar fi fost peste măsură de îndurerați.

Cînd a înțeles toate astea, Caird și-a întrebat părinții ce ar fi făcut dacă el ar fi refuzat oferta. S-ar fi întors împotriva immerilor?

— Nimeni nu a refuzat vreodată, a fost răspunsul tatălui lui.

Caird nu mai spusese nimic, dar s-a întrebat dacă nu cumva au existat oameni care au refuzat oferta și nimeni nu a știut asta, cu excepția celor implicați nemijlocit.

La nouăsprezece ani, Caird fusese abordat de unchiul lui, un organic pe care Caird îl suspecta că ar face parte și din consiliul immerilor din Manhattan. Oare nepotul lui nu dorește să devină un spărgător de zi? Nu, nu tipul obișnuit de spărgător al zilei, care este un infractor de drept comun, obișnuit, ci unul care va fi protejat și ajutat de immeri. Ar fi avut în fiecare zi o nouă identitate, ar fi putut avea mai multe profesii și ar fi putut să transmită verbal mesaje de la consiliul unei zile la cel al altei zile, atunci cînd mesajele înregistrate ar fi fost prea periculoase.

Fermecat, lacom de viață, tînărul Caird spusese că fără doar și poate vrea să fie un spărgător de zi.

2.

Tot gîndindu-se la lucrurile astea, Caird a adormit. Şi a plonjat direct într-un vis serial. Ştia asta, deşi nu fusese niciodată în asemenea vis absolut demenţial. Se afla într-o cameră despre care ştia de undeva că face parte din sistemul de canalizare de mult abandonat, îngropat de primul mare cutremur care lovise Manhattan-ul. Camera era exact în mijlocul uriaşului canal de colectare, un tunel blocat la ambele capete, dar accesibil prin nişte puţuri verticale. Camera era iluminată de o manieră arhaică, cu ajutorul unui singur bec, fără abajur.

Deşi lumina strălucea dureros, totuşi nu putea să îndepărteze ceţurile întunecate în care se scăldau capetele tunelului. Iar acestea avansau, se retrăgeau şi iar avansau.

S-a aşezat pe un scaun tare de lemn. Şi aştepta să vină alţii, ceilalţi, să intre. Dar în acelaşi timp el se afla şi între ceţuri şi se vedea pe el însuşi stînd pe scaun.

Apoi a intrat în scenă Bob Tingle, care mergea printre ceţurile negre ca printr-o apă în care eşti scufundat pînă la brîu. În mîna stîngă avea un computer portabil, pe vîrful căruia se găsea o antenă parabolică minusculă, pentru microunde. Tingle i-a făcut lui Caird, aflat pe scaun, un semn de salut din cap, şi-a pus computerul pe masă şi s-a aşezat. Antena parabolică a încetat să se mai rotească, faţa ei concavă rămînînd aţintită spre figura convexă a lui Caird.

Jim Dunski a intrat în cameră plutind, cu o spadă de scrimă în mînă. I-a salutat pe cei doi din cap, puse spada pe masă cu vîrful îndreptat spre Caird şi s-a aşezat. Teaca spadei s-a topit rapid, iar vîrful ascuţit a început să strălucească precum un ochi diabolic.

A intrat apoi Wyatt Repp, cu o cameră TV argintie, cu emiţător, în formă de pistol. În spatele lui, uşile batante, uşi invizibile de saloon din Vestul Sălbatic, se zbăteau fără zgomot. Cizmele lui cu toc înalt, de cowboy, îl făceau mai înalt decît ceilalţi. Costumul lui cu paiete, western, strălucea la fel de diabolic cu vîrful spadei. Pălăria lui albă, în care ar fi intrat jumătate de găleată de apă, avea în faţă un triunghi roşu, care încadra un ochi albastru. Acest ochi îi clipi complice lui Caird, iar după aceea nu a încetat să-l fixeze, fără vreo mişcare de pleoape.

Repp s-a așezat și el și a îndreptat mașina spre Caird. Degetul arătător era cocîrjat în jurul trăgaciului.

Îmbrăcat într-un halat alb murdar și împleticindu-se cu o sticlă de whisky în mîna stîngă și cu un pahar spart în cealaltă, a intrat și Charlie Ohm. După ce s-a așezat, a umplut paharul și i l-a oferit pe mutește lui Caird.

Caird stătea în picioare, în ceață, simțind o vibrație care trecea de la podea prin tălpile încălțărilor. Parcă ajunsese în sfîrșit la el șocul unui cutremur, sau bubuitul unui tunet, care făcea să vibreze podeaua.

După aceea a pășit în cameră părintele Tom Zurvan, de parcă în fața lui s-ar fi despărțit apele Mării Roșii. Părul lui roșu aprins, lung pînă la șolduri, unduia sălbatic, ca un cuib de vipere furioase. Pe frunte avea pictat un S mare, portocaliu. S venea de la Simbol. Vîrful nasului era vopsit într-un albastru strălucitor. Nici buzele nu scăpaseră: erau verzi, în vreme ce mustața o avea albastră. În barba, roșie și ea, care îi cădea pînă la brîu, avea o grămadă de figurine de aluminiu, care închipuiau fluturi. Avea o robă lungă pînă la glezne, decorată cu cercuri roșii largi, circumscrise unor stele hexagonale. Discul de identificare purta un opt culcat, ușor deschis la unul din capete: simbolul eternității întrerupte. În mîna dreaptă avea un toiag de stejar, încovoiat la capătul de sus.

Părintele Tom Zurvan s-a oprit, își puse pe umăr cața de oier și a format un oval mititel cu vîrfurile degetului opozabil și al arătătorului de la mîna dreaptă. După care și-a trecut degetul mijlociu al mîinii stîngi de mai multe ori prin ovalul astfel închipuit.

Părintele spuse cu voce tare:

— Fie să rostești adevărul și numai adevărul.

Luîndu-și din nou în mînă toiagul, păși spre un scaun și luă loc. Toiagul și-a găsit și el loc pe masă, cu partea încîrligată spre Caird.

— Părinte, iartă-mă! spuse Caird, așezat la masă.

Părintele Tom, zîmbind, făcu din nou semnul cu degetul prin oval. Prima oară, a părut obscen. Acum era o binecuvîntare. De asemenea, era și porunca de a te elibera de toată sălbăticia din tine, de a-ți vărsa tot necazul.

Ultimul a intrat Will Isharashvili. Acesta purta o robă verde, cu dungi maronii și o pălărie Smokey Bear, semnul dinstinctiv al

paznicilor din Central Park. Isharashvili și-a luă și el un scaun și s-a uitat țintă la Jeff. Toți se uitau fix la Caird, aflat la masă. Oribil, toți aveau figura lui.

În cor, au spus cu toții:

— Ei, ce facem acum?

În acel moment, Caird s-a trezit.

Deși climatizorul funcționa, era nădușit tot, iar inima îi bătea mai tare decît ar fi trebuit.

— Poate că am luat o decizie greșită, murmură el. Poate că ar fi trebuit să mă mulțumesc cu o singură zi, poate că trebuia să rămîn Jeff Caird și atît.

Afară, susurul abia auzit al mașinilor de curățat strada îl împiedica să se mai culce la loc.

Așezat la masa din camera pentru micul dejun, Caird privea prin fereastră în curtea din spate, la gardul cu uluci. Într-un colț se afla un șopron pentru diverse unelte, în altul un garaj. În al treilea, grădina. În centru se găsea o clădire cu o singură cameră, din plastic transparent, un studio. La zece metri spre est se afla un măr uriaș, dar dacă treceai pe acolo și nu știai cine este Ozma nu ți-ai fi dat seama ce fel de pom este. Ozma vopsise fiecare dintre merele de pe crengi în altă culoare și cu alte desene. Ansamblul producea ochiului un efect estetic plăcut. Vopseaua nu se putea șterge ușor, dar era comestibilă, și chiar în acel moment pe masă se afla o fructieră plină cu mere.

Ozma căzuse de acord ca Jeff să decoreze el bucătăria. El aranjase ca pereții să fie patru picturi ale unor artiști din China dinastiei Tang. Îi plăcea calitatea chinezească, privirea senină și eternă a personajelor din desene, îndepărtate și mici, dar importante, nu stăpînii naturii, ci o parte integrantă a munților, pădurilor și cascadelor.

Deși Ozma avea o descendență chinezească mult mai bogată decît a lui, ea nu era cine-știe-ce sensibilă la cultura chineză. Ea era o excentrică, o femeie occidentală pînă în măduva oaselor.

Ozma pornise înregistratorul din colț, ca să afle dacă cei de Miercuri le lăsaseră vreun mesaj. Nici unul, deci se putea spune că Miercuri nu aveau nici o plîngere vizavi de curățenia și ordinea din casă.

Soneria din față le întrerupse mciul dejun. Ozma, în halatul ei lung pînă la genunchi și atît de subțire încît putea foarte bine să

nu fi îmbrăcat nimic, se duse să răspundă la ușă. Cum se și așteptau, la ușă se aflau caporalul Hiatt și fruntașul Sangalli. Aceștia purtau niște cagule cu vizoare negre, halate verzi pe care aveau insigna Corpului de Stat Manhattan pentru Curățenie și însemnele de grad și de comportare exemplară, sandale maro și mănuși galbene.

Ozma i-a salutat, a făcut o strîmbătură simțindu-le respirația de bețivi, i-a invitat înăuntru și le-a oferit cîte o cafea. Ei au refuzat și s-au apucat pe loc să șteargă praful, să spele, să dea cu ceară și să aspire prin casă. Ozma s-a întors la masă.

— De ce nu pot să vină mai tîrziu, după ce plecăm noi?

— Pentru că au o normă și pentru că așa este întocmită birocrația la noi.

Jeff s-a dus sus, și-a spălat dinții și s-a dat cu crema de înlăturat perciunii. Figura din oglindă era întunecată. Avea părul înnodat într-un coc Psyche, la modă. Ochii ciocolatii se ițeau de sub sprîncene groase. Nasul îi era lung și ușor coroiat. Avea o falcă puternică și o bărbie rotundă, împărțită în două, proeminentă.

— Arăt ca un polițist, murmură el. Și chiar sunt. Dar nu cea mai mare parte a timpului.

De asemenea, arăta și ca o cobe mare. Dar de ce să-și facă griji, ce ar putea să-și cobească. Ce-l putea paște, în afară să fie prins? Ce rău ar putea să mai pățească acum, după Ariel?

Făcu duș, își dădu cu deodorant sub braț, intră în dormitor și își puse o robă albastră, decorată cu motive vegetale negre, care stilizau trifoiul. Aduceau a trefla de la pachetele de cărți. El se considera un jolly joker, sau poate valetul de treflă. Sau poate amîndouă. Nu știa cine e răspunzător de acest simbol organic, probabil un birocrat care se credea subtil. Organicii și polițiștii, ei aveau puterea reală, ei purtau simbolul treflei*.

Și-a ridicat geanta de umăr și a pornit pe scări în jos. Banda vizuală de la ușă a clipit: un mesaj. Ozma îl ruga să se treacă pe la studioul ei, înainte de a pleca.

Ozma se afla în clădirea transparentă cu o singură cameră, așezată pe un taburet foarte înalt. La intrarea lui, și-a scos ochelarii cu lupe și i-puse pe masă. Se uita la o lăcustă care fusese stonată, ca să nu se miște cîtă vreme ea îi aplica vopselele. Antenele erau galbene, capul — portocaliu deschis, corpul de un purpuriu strălucitor, cu încrustații galbene. Iar

picioarele — negre ca tuciul. Ochii insectei erau acoperiți cu o vopsea mov, cu proprietatea că lasă să treacă lumina doar într-o direcție.

— Jeff, voiam să-mi vezi ultima lucrare. Cum îți place?

— Culorile nu intră în contradicție. Nu după standardele moderne, cel puțin.

— Asta e tot ce ai de spus? Nu crezi că o să fac senzație cu lăcusta asta? Nu crezi că va aduce o îmbunătățire naturii? Nu consideri că asta e artă adevărată?

— Nu, n-o să facă senzație, spuse el. Doamne, știi bine, cred că sunt cel puțin o mie de lăcuste pictate în Manhattan. Toată lumea le folosește pentru așa ceva, iar ecologiștii se plîng că ați început să stricați echilibrul natural. Insectele de pradă și păsările nu mai vor să le mănînce, pentru că li se par otrăvitoare.

— Arta trebuie să-ți placă sau să te pună pe gînduri. Sau ambele, spuse ea. Senzația este pentru artiștii inferiori.

— Atunci de ce m-ai întrebat dacă o să facă senzație?

— Nu m-am gîndit la „senzație” de tipul uluire sau oripilare, sau la o noutate absolută, evident. Prin „senzație”, m-am gîndit la senzația estetică pe care o va avea privitorul. Senzația că Dumnezeu e în Raiul Lui, dar că oamenii de pe Pămînt îl fac pe Dumnezeu mai bun. La asta m-am gîndit.

— Normal, spuse el, zîmbind și aplecîndu-se să-i sărute buzele. Cînd o să începi să pictezi gîndaci de bucătărie? Dumnezeu i-a făcut atît de urîți! Cred că ei ar trebui să fie înfrumusețați.

— Unde să găsesc gîndaci de bucătărie în Manhattan? Ar trebui să mă duc tocmai în Brooklyn să găsesc. Crezi că ar merita?

El rîse și spuse:

— Nu cred că autoritățile te vor felicita pentru așa ceva.

— Aș putea steriliza gîndacii, înainte să le dau drumul. Dar chiar crezi că gîndacii de bucătărie sunt urîți? Dacă adopți altă perspectivă, dacă te uiți la ei din punctul de vedere al religiei, sunt frumoși. Poate că prin arta mea oamenii vor ajunge să le înțeleagă adevărata frumusețe. Să-i vadă ca pe niște bijuterii vii, așa cum sunt.

— Da, niște opere clasice efemere, spuse Caird. Niște antichități cu viață scurtă.

Ea se uită spre fața lui și-i zîmbi.

— Ai impresia că ești sarcastic, dar nu știi ce adevăr grăiești. Îmi plac spusele tale. Aș putea să le folosesc la cursul meu. Oricum, nu sunt atît de efemere. E adevărat, insectele vor muri, dar numele meu va dăinui. Oamenii le spun deja ozme. Ai văzut fascicula de artă de la ora șapte a lui Times? Însuși marele Sam Fang le-a denumit ozme. A spus...

— Eram lîngă tine cînd le-ai văzut. N-am să uit niciodată cît de fericită ai fost și ce mi-ai făcut după aceea...

— De obicei e un ticălos, dar uneori are dreptate. Da, am fost cuprinsă de extaz.

S-a aplecat să aplice din nou culoarea cu vîrful aproape microscopic al pensulei. Vopseaua neagră acoperea minusculele orificii din exoscheletul insectei, prin care aerul trecea în trahee, tuburile respiratorii care duceau la organele interne. Un chimist de la Columbia University sintetizase special pentru ea o vopsea care permitea trecerea aerului spre orificiile respiratorii.

Caird se uită la o călugăriță, insectă de pradă, aflată în alt colț al mesei.

— Și pentru mine, și pentru Dumnezeu, verdele e culoarea perfectă pentru insecta asta. De ce s-o transformi în liliac? explică-mi și mie.

Ozma își îndreptă spatele. Ochii ei negri erau larg deschiși și gura urîțită de o strîmbătură.

— De ce vrei să-mi strici plăcerea? Cine ți-a dat certificat de critic de artă? Nu poți să te bucuri și tu de bucuria mea și să-ți ții pentru tine opiniile de ignorant?

— Liniștește-te, draga mea, spuse el grăbit, întinzînd mîna să-i mîngîie șoldul. Tu ești aceea care susține că trebuie să spui întotdeauna adevărul, să nu ascunzi nimic, să-ți lași emoțiile să-ți aducă fericirea. Evident că sunt fericit, pentru că munca îți aduce atîta împlinire...

— Arta, nu munca!

— Arta. Și mai sunt fericit și că te bucuri de atîta recunoaștere din partea publicului. Te rog să mă ierți. Știi bine că nu mă pricep deloc.

— Ei bine, dă-mi voie să-ți spun ceva, domnule polițai! Am aflat o grămadă de lucruri din studiul insectelor. Știi că insectele cele mai evoluate, albinele, viespile și furnicile, sunt societăți

eminamente de femele? Masculii sunt folosiți doar pentru fertilizare.

— Da? spuse el, zîmbind. Și ce-ar însemna asta, mă rog?

— Păi fii atent, domnul meu. S-ar putea ca noi, femeile, să considerăm că entomologia este cheia spre viitor!

Și Ozma izbucni într-un rîs cristalin, strîngîndu-l cu o mînă — cu cealaltă ținea cu grijă pensula legată printr-un furtun minuscul de o mașinărie de pe masă. El o sărută — supărările ei veneau și se duceau ca un fulger — și apoi se îndreptă spre banda de comunicații de pe perete. O activă vocal și ceru să i se dea orarul zilei. Probabil că era cel mai mare uituc din toată Marțea și avea nevoie să i se reamintească orice.

Trebuia să se ducă cu Ozma la o petrecere de artiști, la 7:30 PM. Asta însemna că timp de cam două ore o să stea în picioare, să bea cocteiluri și să vorbească cu niște oameni care în marea lor majoritate erau niște dobitoci. Totuși, trebuia să recunoască, erau și unii cu care era o plăcere să discuți.

Avea o întîlnire la prînz cu Anthony Horn, comisarul-general organic din Manhattan. Se îndoia că vor discuta probleme de poliție. Doamna comisar-general era și ea immer.

Mai era și o notă din partea maiorului Wallenquist, care-l convoca în legătură cu cazul Yankev Gril. Aici se încruntă. Omul era cetățean de Luni. Ce căuta numele lui Gril în dosarele lor?

Suspină. Yankev Gril. Nu știa nici măcar cum arată. Dar probabil că azi o să afle.

3.

După ce a sărutat-o de rămas-bun pe Ozma, a scos din garaj o bicicletă — una din cele șase. După cîțiva metri de rulare, deduse după scîrțîit că ocupanții de Luni ai casei neglijaseră ungerea mecanismului de transmisie. Trase o înjurătură în surdină. O să le lase o însemnare cu proteste, dar știa că nu e suficient ca să-i dea afară din casă pe Luni. Fapta era minoră. O să se ducă la un mecanic OD și o să o rezolve. Nu era treaba lui, dar la ce bun să fii inspector-detectiv, dacă nu-ți poți permite uneori niște mici ieșiri în decor?

Nu. Nu e cinstit. Oricum, al dracului să fie dacă o să meargă toată ziua pe un vehicul care pe lîngă că te irită mai și atrage atenția tuturor. Se întoarse în garaj și luă altă bicicletă. Dar și aceasta scîrțîia. Înjură și o luă pe a treia, ultima bicicletă de adulți de acolo. Ieși din garaj pe bicicletă și o văzu pe Ozma care se prăpădea de rîs, ținîndu-se cu mîna de burtă.

— Stai dreaptă, că faci cocoașă! Arăți ca o văcuță! Și pune ceva pe tine!

Ozma, încă rîzînd, îi făcu un semn ștrengăresc cu degetul.

— Doamne, ce mai relație avem, murmură el.

Trecu de gardul cu uluci de la Bleeker Street și dădu colțul, intrînd pe banda pentru biciclete care se întindea de-a lungul canalului. La trecerea lui, doi bărbați care pescuiau direct de pe trotuar își ridicară privirile. Caird și-a continuat drumul. Ca de obicei, pe bandă erau foarte mulți pietoni ilegali. Unii i-au văzut insigna de OD, dar tot ce au făcut a fost să se dea în lături, să-i facă loc. Ba unii nici măcar nu s-au sinchisit.

Da, a cam sosit vremea pentru încă o curățenie pe stradă, se gîndi el. Nu că ar fi ajutat la ceva. Pietonii prinși aveau să fie obligați să plătească o mică amendă. Ah, da, uitase. Fiica lui, Ariel, care era istoric, îi spusese că în Manhattan oamenii nesocotiseră dintotdeauna regulile de circulație. Pînă și în epoca lor în care legile erau respectate erau atît de multe infracțiuni rutiere, încît pînă și ofițerii organici le ignorau pe cele mai multe.

În timpul nopții, aerul se răcise puțin, însă acum începea să se încălzească din nou. Dar avea din spate un vînt de douăzeci și cinci de kilometri pe oră, care pe lîngă că îl ajuta la pedalat îl și răcorea. Cerul era lipsit de nori. Nu mai plouase de douăsprezece zile, iar în ultimele opt zile termometrul trecuse

de 44 grade Celsius. Continua să pedaleze, făcînd zig-zag-uri printre pietoni. Din cînd în cînd, arunca spre canalul aflat la trei metri sub nivelul benzii, cîte o privire fugară. În susul și în josul apei se deplasau mici pontoane propulsate de forța picioarelor omului sau barje împinse de împingătoare cu jet de apă. Casele construite de-a lungul benzii late aveau în general două nivele și reprezentau mai toate stilurile arhitectonice. Ici și colo se ridica un bloc de apartamente cu cinci etaje, sau un magazin comunitar general cu un etaj. La distanță, în dreapta, se înălța uriașa clădire cunoscută sub numele de Turnul celor Treisprezece principii, singurul zgîrie-nori din insulă. Partea lui centrală se afla pe locul unde fusese ultimul edificiu din seria Empire State Building, care fusese dărîmat cu cinci sute de ob-ani în urmă.

Jeff Caird trecuse de douăsprezece poduri peste canal cînd a văzut cum un pieton aflat cam la douăzeci de metri în fața a aruncat pe asfalt o coajă de banană. Jeff se uită în jur: nici un ofițer organic prin preajmă. Poate că chiar este adevărat că organicii sunt întotdeauna la fața locului, mai puțin cînd ai nevoie de ei. Va trebui să-i scrie el însuși amenda omului. Se uită la ceasul de mînă. Mai avea cincisprezece minute pînă să se prezinte la slujbă. O să întîrzie. Dar nimeni n-o să-i spună nimic dacă o va face pentru exercitarea funcției.

Frînă brusc. Murdăritorul de străzi, un bărbat subțire, scund, palid — chiar și faptul că era scund și palid era suficient ca să atragă atenția — și-a dat brusc seama că lîngă el s-a oprit un polițist. A înghețat, s-a uitat în jur, apoi a zîmbit încurcat. Și-a scos pălăria uriașă, maronie, de paria, dînd la iveală un păr castaniu, nepieptănat.

— Știți, mi-a scăpat din mînă, începu el să bîiguie. Tocmai voiam s-o ridic.

— Dacă voiai s-o ridici, de ce te depărtai de ea? spuse Caird. Te afli acum la aproximativ patru metri de coajă și de coșul de gunoi de lîngă zid.

Și Caird arătă spre o bandă TV de pe peretele apropiat.

NU MURDĂRIȚI
MURDĂRIA ESTE INESTETICĂ
ASOCIALĂ
ILEGALĂ

RAPORTAȚI TOATE ÎNCĂLCĂRILE LA CANALUL TC 245-5500

Caird coborî nervos piciorul de staționare al bicicletei, deschise coșul din fața ghidonului și scoase o cutie verde. Ridică ecranul atașat și spuse:

— Actul de identitate, te rog.

Cu banana decojită dar încă întreagă în mînă, omul scoase un lănțișor de la gît. Caird luă lănțișorul cu discul cu steaua cu șapte colțuri legată de acesta. Introduse un colț al stelei într-un orificiu din cutie.

Ecranul prinse viață:

DOROTHY WU ROOTENBEAK
CZ-49V-#27-8b*-WAP412

Caird se uită la istoria personală a individului, care începuse să ruleze după numele și codul de identificare. Rootenbeak avea patru antecedente, dar toate pentru persoană neîngrijită, nici unul pentru murdărire. Nici istoria și nici prezenta faptă nu justificau o urmărire-zero din satelit a lui Rootenbeak.

Omul s-a apropiat, ca să vadă ce scrie pe ecran.

— Domnule ofițer, dați-mi o șansă, vă rog!

— Dar dumneata le-ai dat o șansă adulților din oraș? Dacă unul dintre ei aluneca pe coaja de banană?

— Da, vă rog să mă iertați. Nu mă gîndeam ce fac. Domnule ofițer, am o grămadă pe cap. Am un copil bolnav și o nevastă care bea și am întîrziat de cîteva ori, fără o scuză justificată, zic ei. Ce știu ei? Mi-era mintea la necazurile mele. Și dumneavoastră aveți necazuri, nu? Poate că nu aveți, că sunteți un organic. Dar eu am. Toată lumea are necazuri. Dați-mi o șansă, domnule ofițer, n-o să mai fac.

Caird vorbi în direcția cutiei, cerînd departamentul fișiere. Pe ecran apăru dosarul lui Rootenbeak, actualizat. Așa află el că Rootenbeak se folosise de aceeași scuză și față de alți ofițeri, ca acum, cu el. De asemenea, află că Rootenbeak nu are copii și că soția îl părăsise cu trei săptămîni în urmă.

— Am să întîrzii din nou dacă nu mă lăsați să plec. Nu-mi mai pot permite o întrerupere de credit. Nu cîștig destul, doar cît să-mi duc zilele.

Statul garanta fiecărui cetățean mai mult decît „doar cît să-și ducă zilele”. Rootenbeak știa că i s-a verificat întreaga istorie personală, și cu toate astea mințea. Și mai știa că dacă ești prins mințind trebuie să plătești încă cel puțin un credit.

Caird suspină. Ce-i determină să fie așa?

Mă rog, el ar trebui să știe mai bine. El era un infractor mult mai mare decît Rootenbeak, care, la urma urmei, comitea doar mici delicte, în nici un caz infracțiuni grave. Dar Caird credea, sau cel puțin așa își spunea lui însuși, că între el și alți infractori există o deosebire de principiu. Calitativă. De asemenea, dacă îl lăsa în pace pe Rootenbeak, în virtutea unei simpatii nelalocul ei, s-ar fi pus pe el într-o situație riscantă. Mai mult, coaja aceea de banană, pe lîngă că era ilegală, era și periculoasă.

„Și oricum nu o să sufere nimeni, cred eu.”

Nu, nu încă. Dar dacă avea să fie prins, mulți vor suferi...

Scoase din cutie o cameră fotografică, pe care o ținu între două degete, privind cu un ochi prin lentila măritoare minusculă din centru, apoi apăsă. După o secundă, din aparat ieși o fotografie. O a doua a inserat-o într-o altă fantă a cutiei. Ecranul i-a comunicat că fotografia fusese transmisă și că fusese înregistrată în fișierul personal. De asemenea, a primit și confirmarea că într-adevăr e vorba de Rootenbeak. Caird citi pe ecran și chitanța de amendă pentru Rootenbeak. Cîteva secunde mai tîrziu, ecranul clipea, anunțîndu-l că delictul fusese înregistrat atît în fișiere, cît și pe discul de identificare al delincventului.

Caird îi înmînă discul lui Rootenbeak.

— Am să-ți dau o șansă, spuse el. N-o să apari în fața judecății pe loc. Vei putea să te prezinți după orele de muncă. Pune coaja acolo unde îi e locul și du-te.

Fața lui Rootenbeak se potrivea perfect cu văicăreala lui. Era lungă și îngustă, cu un nas subțire, veștejit, ochi albi-spălăciți, foarte apropiați, o falcă scurtă și o bărbie despre care puteai spune că e un avorton de bărbie. Avea umerii lăsați, părul nepieptănat și roba șifonată. Din partea unui asemenea om, Caird nu putea să aștepte decît servilism. În mod sigur, nu avea cum să se gîndească la ceea ce a urmat.

Rootenbeak își puse în jurul gîtului lanțul cu discul de identificare și porni mai departe, cu privirea lăsată în pămînt. Dar se întoarse brusc, expresia de dihor preschimbîndu-i-se într-

una de felină sălbatică, și împinse o bătrînă care tocmai ajunsese între el și Caird. Lovit de femeie, Caird doborî bicicleta și căzu grămadă peste ea. Urlă de durere, pentru că șira spinării i se proptise în vîrful pedalei. Înainte să se poată ridica, Rootenbeak a sărit în aer și s-a aruncat cu ambele picioare încălțate în sandale pe pieptul lui Caird. Aerul i-a ieșit brusc din plămîni, așa că nu a mai putut urla de durere, deși pedala i se înfipsese și mai tare în spate.

Rootenbeak apucă bicicleta de ghidon și fugi cu ea spre marginea benzii. Se opri și o lăsă să cadă în canal. O dată cu vehiculul s-au dus la fund și cutia de serviciu și coșul lui Caird.

Lui Caird începură să-i revină respirația și puterile. Urlă, de data asta de furie, se ridică și atacă. Rootenbeak se întoarse de parcă ar fi vrut s-o ia la goană, apoi se lăsă într-un genunchi, se răsuci și prinse mîna întinsă de Caird spre el. Rootenbeak se lăsă pe spate, cu un picior întins în față, picior pe care îl propti în abdomenul lui Caird. Caird fu catapultat direct în apă. Trecu foarte aproape de bordul unui șlep.

Cînd s-a ridicat la suprafață, scuipînd apa și sufocîndu-se, mai mult de furie decît din cauza apei puțin adînci, l-a văzut pe Rootenbeak adresîndu-i o privire batjocoritoare.

— Cum ți-a plăcut, porcule?

La marginea benzii de biciclete se adunaseră mai multe persoane. Caird le-a strigat să-l rețină pe Rootenbeak pînă urcă el. Toți au dispărut fără urmă.

— Vă nesocotiți îndatoririle organice! a urlat Caird după ei, dar nu mai era nimeni care să-l asculte, cu excepția celor doi oameni de pe șlep, care rînjeau.

Aceștia l-au ajutat să iasă din apă și l-au dus pînă la treptele care dădeau pe splai, de sub podul de pe Strada 23 Vest. Cînd a ajuns din nou la locul faptelor, Rootenbeak dispăruse. Caird a sunat la secția de poliție cu ajutorul ceasului de la mînă și a aranjat ca scafandrii să-i recupereze bicicleta, geanta și cutia de serviciu. Restul drumului pînă la slujbă l-a făcut pe picioare.

Secția de poliție de pe Strada 23 Est, colț cu Womanway, ocupa o pătrime dintr-o clădire cu cinci etaje care forma un întrec cvartal. Șiroind de apă și înfuriat, Caird trecu prin intrarea aliniată și la stînga și la dreapta cu polițiști în uniformă, toți împietriți: erau toți cei care își dăduseră viața în exercițiul funcțiunii. Toți erau în picioare, drepți, în poze foarte vii, deși în

timpul vieții unii dintre ei nu-și păstraseră deloc verticalitatea. Cel mai apropiat de intrare, pus pe un piedestal de granit înalt de doi metri, era Abel Ortega, zis „Ogarul”, mentorul și fostul partener al lui Caird. Caird îi spunea de obicei „bună dimineața”, un ritual pe care unii dintre colegii lui polițiști îl considerau puțin morbid. Acum trecu pe lîngă corpul neînsuflețit al lui Ortega fără să-i arunce vreun cuvînt sau o privire.

Caird s-a dus pînă la sergentul de serviciu fără să-i răspundă la salut. Sergentul a strigat după el:

— Hei, domnule inspector, nu știam că a plouat! Ha, ha, ha!

Ignorînd toate privirile ațintite asupra lui, Caird părăsi uriașul hol de la intrare și intră într-un culoar. La capătul acestuia, a cotit-o spre vestiar. După ce și-a deschis dulapul, a ales una din duzina de mantii, a scos-o și și-a agățat roba udă într-un cîrlig.

Luă un lift pînă la etajul al doilea și intră în biroul propriu. Ecranul de pe pupitru îl anunța ceea ce știa deja. Era chemat de urgență la maiorul Ricardo Wallenquist. În loc să se conformeze, își făcu raportul verbal în fața computerului și apoi afișă dosarul lui Rootenbeak. Infractorul avea ultima adresă cunoscută într-un apartament de pe King Street, la numărul 100. Caird sună patrula de doi din zonă și ceru o verificare a apartamentului. I s-a spus că verificarea fusese efectuată cu cinci minute în urmă. Rootenbeak nu venise acasă și nici nu se prezentase la muncă.

Ceea ce însemna că probabil nici nu avea să se mai întoarcă acasă sau la slujbă. Atacase un polițist, prima lui infracțiune gravă cunoscută. Asta însemna că se dusese în districtul „minimilor” de lîngă Hudson Park, unde oamenii trăiau din venitul minim garantat. Acolo aveau obiceiul să se adune toți cei care, dintr-un motiv sau altul, nu voiau să muncească. De asemenea, cei de acolo aveau și tendința de a primi infractori, spre a-i ascunde. Din cînd în cînd, organicii organizau razii în zonă și-i prindeau pe unii dintre nelegiuiți. Venise vremea pentru încă o razie, se pare.

Caird și-a comandat cafeaua. În timp de sorbea din lichidul fierbinte, s-a calmat. În sfîrșit, amintindu-și de baia făcută, izbucni în rîs. Chiar dacă el fusese cel umilit, scena aceea avea ceva nostim în ea. Dacă ar fi văzut incidentul într-un film, amintirea lui i-ar fi smuls hohote de rîs. Într-un fel, chiar îi venea să-l admire pe Rootenbeak. Cine s-ar fi așteptat ca un smiorcăit, un mucos, un nimeni ca el să explodeze cu o asemenea forță?

Urmărirea individului era o treabă care trebuia lăsată în seama patrulelor. Închise ecranul și ceru benzii video să-i facă legătura cu biroul lui Wallenquist. Apoi își aminti că trebuie să depună o cerere pentru o licență de reproducere. Tocmai cînd era pe cale să formeze codul departamentului de la Biroul Populației, pe banda TV de pe perete îi apăru figura lui Ricardo Wallenquist, poreclit „Big Dick”.

— Bună dimineața, Jeff!

Figura grasă și rumenă a lui Wallenquist era radioasă.

— Bună dimineața, domnule maior.

— Ai primit mesajul meu?

— Da, domnule maior. Dar am avut o misiune. Tocmai voiam să...

— Vino la mine la birou, Jeff. Acum. Am ceva interesant. Nu e vorba nici de vreo distilerie de apă sau de alte mărunțișuri. Vreau să discutăm între patru ochi.

Caird se ridică în picioare.

— Vin imediat, domnule maior.

Wallenquist făcea mare caz de contactul nemijlocit. Nu-i plăceau comunicațiile electronice. Erau prea impersonale, prea reci. „Bariere, domnule, bariere, asta sunt! Sîrme, unde, ecrane! Nu poți să cunoști o persoană, nu poate să-ți placă un om sau să-l faci să te cunoască sau să te placă dacă discuți cu el prin mașini. Așa ești doar o fantomă. Avem nevoie de legături nemijlocite, domnule. Să atingi și să miroși. Electricitatea nu poate transmite nuanțe și nici suflet. Nu poate să te citească bine. Doar între patru ochi, față în față, nas în nas. Dumnezeu îmi e martor că prea ne-am pierdut din calitățile de oameni. Trebuie să păstrăm asta. Ochi în ochi, față în față. Să ne atingem și să ne mirosim.”

Totul e minunat, își spunea Caird în vreme ce se îndrepta spre lift. Numai că Wallenquist era un împătimit al cepei. Mînca ceapă la micul-dejun, la prînz și la cină. Și ținea morțiș să se apropie cît mai mult de persoana cu care discuta.

Biroul lui Wallenquist era de două ori mai mare decît al lui Caird, și așa și trebuia. Totuși, maiorul era doar cu un sfert mai mare decît locotenentul lui. Avea o înălțime de fix doi metri și o greutate de o sută treizeci de kilograme, din care mai mult de patruzeci de kilograme grăsime nesănătoasă. De aceea și avea necazuri cu Departamentul Sănătății, dar avea destule

cunoștințe ca problema să nu-l afecteze prea tare. Nici un birocrat subordonat nu s-ar fi pus cu un maior organic, iar supervizorii Departamentului Sănătății nu aveau nici un interes să se descotorosească de unul de-ai lor. Regulile acelei societăți oficial fără clase se aplicau doar persoanelor fără putere, celor mici. Așa fusese și așa avea să fie de-a pururi.

La intrarea lui Caird, maiorul s-a ridicat din uriașul lui fotoliu capitonat și și-a strîns mîinile proprii. Caird îi răspunse la salut prinzîndu-și și el mîinile.

— Ia loc, Jeff.

Caird și-a tras un scaun. Wallenquist se duse la biroul lui în formă de semilună și se așeză pe marginea lui. Apoi s-a aplecat înainte pînă la limita pericolului de a-și pierde echilibrul. Ca Humpty-Dumpty, gîndi Caird. Da, dar oul cel uriaș nu mînca ceapă.

Zîmbind, Wallenquist spuse:

— Ce-ți mai face soția, Jeff?

O clipă, Caird simți că îl furnică teama. Oare a făcut Ozma ceva ilegal?

— Bine.

— Tot mai pictează insecte?

— Tot.

Wallenquist izbucni în rîs și-l bătu cu putere pe Caird pe umăr.

— Domnule, mare lucru arta asta. Nu știu dacă e artă, dar în mod sigur e o bună publicitate. Toată lumea a auzit de ea. Am auzit că vor să dea o petrecere în onoarea ei.

Caird se relaxă. Maiorul își executa rutina obișnuită de încălzire a atmosferei. Nas în nas, ochi în ochi, bot în bot.

— Dar fiica ta? Ariel... cum îi zice... Mauser, corect?

— Tot bine. Predă în continuare la East Harlem University.

Wallenquist înclină aprobator din cap; obrajii îi oscilau ca niște pînze în vînt.

— Foarte bine. Petrecere, deci... Vine cineva pe care-l cunosc?

— Probabil că da. E unul din acele evenimente ale artiștilor. Gazda e Malcolm Chang Kant, curatorul Muzeului Secolului XX.

— Am auzit de el, bineînțeles. Dar nu mă prea învîrt în asemenea cercuri. E bine că tu poți. Un organic trebuie să cunoască și oameni din afara domeniului lui.

„Ai fi surprins să știi cît de mulți cunosc”, spuse în sinea lui Caird. Dar continuă ritualul, întrebîndu-l pe maior cum stă cu sănătatea, ce mai fac soția, cei doi copii și cei trei nepoți.

— Bine, cum nu se poate mai bine.

Wallenquist făcu o pauză. Caird își întorsese privirea. Acum îl vedea pe maior doar cu coada ochiului. Acum se întoarse și îl privi drept în ochi, primind lovitura în plin.

— Am un caz care te scoală și din morți, spuse maiorul. Un spărgător de zi! Așa! Mi-am închipuit eu! Te-a trezit, așa-i?

Și-l lovi pe Caird ușor la braț.

— Evident, eu voi superviza cazul, dar te las pe tine să te distrezi. Ești un om al naibii de bun, jur pe Dumnezeu. Și, mai mult decît atît, îmi placi!

— Mulțumesc, spuse Caird. Și eu cred că sunteți un om dintr-o bucată...

— Domnule, îmi cunosc oamenii. Cred că am reușit să-i adun pe cei mai buni dintre cei buni. Jeff, ești un adevărat ogar de vînătoare.

4.

Maiorul se ridică de pe birou, spre marea ușurare a lui Caird, trecu în spatele pupitrului și activă o bandă TV de perete din spatele lui și una laterală. Wallenquist își roti fotoliul, ca să poată privi.

— Nu e un spărgător de zi de duzină.

Pe afișaje au apărut trei imagini ale unui adult, bărbat, îmbrăcat din cap pînă în picioare. Omul era luat din diferite unghiuri. Sub toate trei erau imaginile luate din aceleași unghiuri ale aceluiași om, dar fără haine. Cei doi priveau fascinați la organul circumcis al omului. Caird nu văzuse încă o persoană circumcisă în carne și oase, deși cunoștea fenomenul din fotografii. Era un obicei exotic, dar urît, demn de Epoca de Piatră.

Urmară capul și umerii, din față, ale aceluiași subiect. Părul lui roșu era lung, iar peste el purta un potcap verde. Barba stufoasă, tot roșie, sublinia o față largă, energică, cu niște ochi mici și verzi, un nas larg și scurt cu nări pe care vedeai că freamătă, încheiată cu niște buze subțiri. Codul de identificare începu să clipească:

YANKEV GAD GRIL
SENIOR DE LUNI

Codul se deplasă în sus pe ecran, lăsînd loc codurilor de amprente auriculare, amprente oculare, amprente digitale, amprentele picioarelor, ale vocii, mirosurile normale ale pielii, tipul sîngelui, radiogramele X ale craniului și scheletului, sonograme, tomografia cerebrală, amprentele undelor cerebrale, echilibrul hormonal, amprente ale părului, sîngelui și genetice, dimensiuni exterioare, coeficientul de inteligență, coeficientul psihic, coeficientul social și clasificarea după mers.

Wallenquist îi spuse benzii să deruleze mai încet informațiile. După cîteva secunde, Caird spuse:

— Opriți-l, vă rog. Alergic la scoici? Evreii ortodocși nu mănîncă scoici!

— Aha! spuse maiorul, iar limba îi arăta că tocmai fusese lovit de revelația unui adevăr fundamental. Acest evreu mănîncă. Vreau să zic că a încercat o dată. Vezi aici, l-a apucat amețeala

și a căpătat o urticarie. Uite ce mai zice, că a fost pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcatul săvîrșit.

— Nimeni nu e perfect, spuse și Caird.

— Așa este, dar, pentru Dumnezeu, omenirea o să fie perfectă!

„Da, se gîndi Caird. La anul ne întîlnim la Ierusalim. A doua venire a lui Cristos putea să survină în orice moment. Proletariatul va conduce lumea, iar statul în cele din urmă o să dispară. Prostii!”

— După cum vezi, continuă Wallenquist, părea să fie un cetățean model, pe lîngă că este religios. După care, buf! — și Wallenquist își aruncă mîinile în sus. Dispare ca Houdini! Ieri n-a mai ieșit din stonerul lui. Colegii lui de la Yeshiva au făcut cercetări, evident — nu are familie — și au descoperit că stonerul e gol. Nici un mesaj, nimic care să indice ce s-a întîmplat.

Wallenquist se apleca spre Caird.

— Asta înseamnă că se află în Marți, chiar în clipa asta!

Caird se ridică din scaun și începu să măsoare camera în lung și-n lat.

— Yankev Gril, spuse el. Îl cunosc.

— Îl cunoști? Dar cum...?

— Nu ați citit tot dosarul. Juca șah cu oponenți din alte zile prin înregistrări. Am fost unul din adversarii lui. Îi știam doar numele și, evident, asta e prima oară cînd îl văd. Dar eu sunt campionul de șah al Manhattanului. Am terminat pe locul șapte în Campionatul Mondial de Șah de Marți și al doisprezecelea din Toate Zilele. Gril era al unsprezecelea în Toate Zilele.

— Adevărat? întrebă Wallenquist. Eu nu prea mă dau în vînt după jocul ăsta. Și cînd mă gîndesc că puteai să te duci liniștit la pescuit în timpul ăsta... Oricum, sunt mîndru că ești un campion, chiar dacă doar la șah. Întregul departament e mîndru de tine.

Veni aproape de Caird, dar acesta se întoarse și se îndepărtă. Ajuns la cea mai mare depărtare posibilă de maior, se opri și se întoarse.

— Doar nu vă gîndiți să-mi dați un pașaport temporal!

Wallenquist se apropie din nou de el.

— O, nu, nu este necesar. În plus, e nevoie de prea multă birocrație pînă să obții așa ceva. De vreme ce știi ceva despre

el, ai jucat șah cu el, tu ești cel care îl va vîna în Ziua noastră. Îți vei dedica tot timpul acestei misiuni.

— Bun. S-a mutat în Ziua noastră, sau sparge toate zilele? De ce? Dacă ai găsit motivul, ai găsit și omul.

— Excelent, spuse maiorul, frecîndu-și mîinile. Domnule, știu să-mi aleg oamenii!

Caird lunecă pe lîngă Wallenquist, care iar venise nas în nas cu el.

— Pot să obțin permisiunea să-i interoghez prin voce pe colegii lui de Luni?

— Am să depun o cerere, dar o să treacă ceva timp pînă să obținem un da sau un nu.

„Cerere”, își aminti Caird de dorința Ozmei.

— Am să trec imediat la rezolvarea cazului, domnule maior, spuse el, îndreptîndu-se spre ușă. Asta dacă nu aveți și alte probleme cu mine.

— La naiba, omule, nu-mi place să vorbesc cu ceafa ta!

Caird se opri din mers și se roti, zîmbind.

— Vă rog să mă iertați, domnule maior. Sunt nerăbdător să-mi fac datoria.

— Nici o problemă, băiete. Sunt întotdeauna fericit să-mi văd oamenii plini de zel. În zilele noastre, niciodată nu faci prea mult.

— Mai aveți ceva să-mi spuneți, domnule?

Wallenquist îi dădu liber, fluturînd din mînă.

— Doar te rog să mă ții la curent. A, da, m-am uitat pe agenda ta... iei masa cu Comisarul-General?

Invidie? Indignare?

— Da, domnule. Eu și doamna Comisar-General am crescut împreună, în același cartier, am mers la aceleași școli. Ne place să ne mai întîlnim din cînd în cînd și să vorbim despre ce a fost odinioară. În plus, suntem un fel de rude. Prima mea soție era verișoara ei.

— E în regulă. Nu am vrut să fiu indiscret.

Maiorul se uită la două benzi video care se aprinseseră în același timp.

— Doamne, ce ocupat sunt! Fugi la treabă. Îți urez un prînz plăcut. Ai grijă să nu uiți să-i transmiți doamnei Comisar-General toate urările mele de bine. Nu uita să-mi raportezi ce ai aflat

despre Gril — ce drac de nume mai e și ăsta? Raportează-mi înainte de prînz.

Jeff îi adresă maiorului un salut, pe care acesta nu l-a remarcat. Wallenquist se uita în sus și în jos la benzi, incapabil să se decidă care dintre ele e cea mai importantă.

Caird se întoarse la biroul lui și întrebă o bandă care era ultima mutare a lui Gril.

Pe bandă apăru pe loc o tablă de șah, șaizeci și patru de pătrățele alternativ roșii și verzi, pe opt linii și opt coloane, cu opt piese verzi și opt piese roșii. Jocul începuse cu mutarea verdelui, Yankev Gril: 1. LB-CM-4. Asta însemna „Liderul de Bloc mutat pe linia a patra a coloanei Consilierului Mondial". Roșul, Jeff Caird, răspunsese la această primă mutare punîndu-și și el Liderul de Bloc din partea Consilierului Mondial pe a patra pătrățică.

A doua mutare a verdelui era LB-CM SG. Or 03. Asta însemna „Ofițer Organic pe a treia pătrățică din fața Guvernatorului de Stat al Consilierului Mondial.

Caird își aminti că atunci cînd a făcut prima mutare, se gîndise că un jucător de șah din prima parte a secolului douăzeci și unu nu ar fi fost prea multă vreme uimit dacă ar fi privit tabla de joc. Ar fi înțeles imediat că pătrățelele albe și negre fuseseră înlocuite cu unele verzi și respectiv roșii. regii deveniseră Consilieri Mondiali, reginele — Directori Superorganici, turele — Coordonatori Intraorganici, nebunii — Guvernatori de Stat, caii — Ofițeri Organici, iar pionii — Lideri de Bloc. Dacă ipoteticul jucător de șah de pe vremuri ar fi avut o idee cît de vagă despre actuala așezare a guvernării, ar fi presupus că schimbările din joc surveniseră din considerații politice și că erau niște schimbări superficiale.

Caird studie tabla de șah timp de cinci minute, deși nu-i dădea pace gîndul că își neglijează slujba de dragul distracției. Totuși, nu putea să nu se întrebe unde se aflase Gril atunci cînd efectuase ultima mutare.

Îi spuse benzii să mute LB-CM Or 04. Nu știa dacă fugarul Gril va vedea vreodată această ultimă poziție. Spera că o s-o vadă. Jucau o partidă periculoasă dar foarte palpitantă, în care amîndoi atacau și se apărau în același timp, o competiție care ajunge mai repede. Amîndoi aveau Consilierii Mondiali expuși,

cum ar fi spus un maestru, „loviturilor care pot să curgă din toate părțile”.

Ceea ce se potrivea de minune cu situațiile lor din viața reală.

Caird mai avea de rezolvat cîteva treburi, pînă să se apuce de cazul Gril. Pentru marțea următoare (timp subiectiv) era planificat un raid la Turnurile Tao, un bloc de apartamente de pe 11 Vest. Un informator le spusese că unii dintre chiriașii de acolo nu numai că fumează tutun, dar îl și comercializează. De asemenea, acolo ar fi fost și unii oameni care ar fi dorit să li se facă lucruri dureroase, chiar și acum, după șapte generații de educație și condiționare.

În ciuda spuselor lui Iisus, în societate nu mai existau săraci. Cel puțin, săracii nu mai erau obligați să fie săraci. Dar perverși încă existau. Se nășteau la fiecare oră.

De asemenea, razia din districtul „minimilor”, în căutarea lui Rootenbeak, care trebuia să înceapă în circa o oră. Caird nu avea să se ducă acolo în persoană. El a lăsat misiunea în sarcina inspectorului-detectiv Ann Wing Gools, dar avea să fie în permanent contact VA (video-audio).

A cerut, iar după o așteptare de zece minute a și primit, rezultatele urmăririi prin satelit a lui Rootenbeak și a lui Gril. Deasupra cerului Manhattan-ului se aflau trei sateliți, care fotografiau insula și zonele învecinate din trei unghiuri diferite. Computerele trimiseseră spre baza centrală holograme ale infractorilor, iar imaginile celor doi erau comparate cu fețele locuitorilor Manhattanului găsiți pe străzi sau pe case, la vedere. Pînă acum, rezultatele erau nule. Nu se mira deloc, pentru că Gril și Rootenbeak nu aveau decît să poarte niște pălării cu boruri mai largi și să țină ochii în jos ca să scape de această fotografiere din spațiu. Totuși, toți oamenii care purtau asemenea pălării fuseseră fotografiați de păsările din spațiu și fuseseră notați. Din păcate, Departamentul Organic nu avea suficient personal ca să urmărească toate firele indiciilor. Nu puteau fi cercetate decît adresele din Manhattan și chiar și așa avea să ia o grămadă de timp.

Nu era greu să obții discuri de identitate false, dacă știai unde să te duci. Rootenbeak părea să fie tipul care știa unde să se ducă. Totuși, Gril era un savant, un tip singuratic. Ce știa el despre lumea interlopă? Nimic. Asta dacă nu cumva își plănuise de mult spargerea zilei și acum era foarte bine pregătit.

Caird își puse în gînd să revină la Rootenbeak și începu să se gîndească la Gril.

Dacă găsești motivul, găsești infractorul. Frumos dicton, doar că acum nu căuta suspecți. Știa cine e infractorul.

Luni deschisese baza de bio-date ale lui Gril pentru Marți, dar Caird nu putea să-i interogheze pe asociații și apropiații lui Gril. Asta cădea în grija celor din Luni. Tot ce putea să facă el era să aranjeze ca informațiile să fie trimise în cutiile de serviciu ale tuturor polițiștilor, ca să-l poată identifica pe Gril. Evident, și sateliții cercetau din ceruri străzile, în căutarea oricui avea vreo asemănare cu Gril. Caird nu credea că Gril ar fi atît de prost încît să se aventureze pe străzi în plină zi. De asemenea, ar fi putut să-și taie părul și să-și radă barba, dar așa nu ar fi avut nici o șansă să păcălească păsările spațiului. Departamentul Identitate probabil că emisese și fotografii cu figura lui Gril după bărbierit.

Dosarul lui Gril avea unele bio-date interesante de personalitate, mai ales informația că e ultimul vorbitor de idiș din întreaga lume. De asemenea, era o autoritate, de fapt autoritatea în materie de Cerinthus, scriitorul din antichitate. Două dintre studiile lui Gril despre acesta ajunseseră în Banca Mondială de Date. Caird ceruse un rezumat al informațiilor despre Cerinthus, deși o făcuse mai mult din curiozitate decît în speranța că va găsi vreun indiciu.

Cerinthus era un scriitor creștin care trăise în jurul anului 100 după Cristos. Se născuse evreu, se convertise la creștinism, dar fusese privit în general ca un eretic. Se presupunea că sfîntul Ioan își scrisese Evanghelia special ca să combată erorile lui Cerinthus. Despre el se știuseră puține lucruri, pînă la descoperirea unui manuscris în sudul statului Egipt, cu trei sute de ob-ani în urmă. El înființase o sectă iudeo-creștină cu învățături gnostice, sectă care a existat scurt timp. Deși era creștin, el nu accepta drept Nou Testament decît Evanghelia după Matei. Cerinthus susținea că lumea a fost creată de îngeri și că unul din aceștia le-ar fi dat evreilor Legea. Dar această Lege nu era perfectă. Pe lîngă acestea, el respecta circumcizia și Sabatul evreiesc.

— Sună la fel de aiurea ca tot restul, a murmurat Caird atunci cînd s-a terminat defilarea informațiilor.

O altă bandă de comunicații începuse să clipească, cu litere portocalii, iar o sonerie bîzîia insistent. Era o notă de reamintire

din partea Ozmei, pentru permisul de reproducere. Caird închise fluxul de date privitoare la Gril și se întoarse spre un computer de birou. Apucase să completeze patru rînduri din formularul de pe banda de comunicații, cînd o altă bandă a început să clipească. Rootenbeak fusese văzut în districtul Hudson Park.

Caird puse pe linia de așteptare formularul de cerere și apelă pe femeia care îi trimisese mesajul, caporalul de patrulă Hatsepsut Andrews Ruiz. Aceasta stătea în fața unei benzi de transmisie de pe zidul unei clădiri, dar nu era în întregime vizibilă. Probabil că unii dintre minimalii aceia aruncase pe bandă cu noroi, sau poate chiar mai rău. În spatele ei, pe trotuar, se aflau trei organici, cu gradul de fruntași. Unul dintre ei avea o cameră minusculă, pe care o îndrepta în susul și în josul străzii. Caird ceru să vadă imaginile, care îi parveniră imediat pe o bandă de lîngă cea care o prezenta pe Ruiz. Femeia care îl văzuse pe Rootenbeak stătea lîngă Ruiz, cu un sac mare cu verdețuri.

Ruiz salută și spuse:

— Martora, Benson McTavish Pallanguli, adresa strada...

— Am să iau datele personale din computer, spuse Caird. Ce s-a întîmplat?

— Martora tocmai se întorsese de la depozitul de hrană surplus de pe West Clarkson Street cu un sac de produse de băcănie, în vîrful căruia se afla un snop de banane.

Caird începuse deja să-i spună să treacă peste asta, dar referirea la banane îl făcu să se răzgîndească.

— Suspectul, Dorothy Wu Rootenbeak, care a fost identificat categoric de Pallanguli, a trecut pe lîngă ea. Făcînd acest lucru, a întins mîna și a rupt o banană din snopul de pe sacul purtat de Pallanguli. Rootenbeak a fugit după aceea în direcția aceea — și Ruiz a arătat spre vest — pînă cînd a ajuns la colțul dintre Greenwich și West Clarkson. Suspectul, conform cu Pallanguli și alți doi martori, a cotit spre stînga, fără a se opri din fugă, și a continuat drumul spre Greenwich Street. A intrat în blocul de apartamante cu indicele GCL-1.

Caird avea în față, pe o bandă, un plan al străzii, astfel încît a putut vedea exact drumul ales de fugar. Dar acum avea și unghiuri de vedere date de camera comandată de cei doi oameni ai patrulei aflați în fața clădirii în care intrase Rootenbeak. Sergentul responsabil, Wanda Confucius Thorpe,

tocmai intra pe ușă. În mîna dreaptă ținea un baston electric. Îl urmau trei organici, înarmați și ei cu bastoane electrice.

Caird luă legătura cu Thorpe și îl întrebat dacă clădirea este înconjurată. Cu o voce puțin iritată, sergentul îi răspunse că, evident, aranjase acest lucru. Una dintre camerele i-a arătat lui Caird două mașini portocaliu cu alb, care trăgeau la aleea din fața intrării. Caird îi sună pe cei doi cameramani și le spuse să se ducă la celelalte două laturi ale clădirii, obținînd astfel un tablou complet al acțiunii. Clădirea ocupa un întreg cvartal, dar între ea și trotuare se afla cam un metru cu iarbă necosită, multe păpădii și alte buruieni, ca și mulți palmieri și sicomori. Fără îndoială, liderul de bloc primise multe avertismente oficiale din partea statului, urmate de ordine directe să curețe curtea. Dar liderii minimalilor erau adesea la fel de grosolani și de rebeli ca turma pe care o conduceau.

Clădirea avea o vechime de circa patruzeci de ani obiectivi, fiind construită pe vremea cînd la Biroul de Arhitectură făcea furori moda designului nautic. Părțile superioare se curbau în afară, terminîndu-se cu un acoperiș plat. Acesta și un apartament de lux întins pe trei etaje îi dădea un aspect de portavion din secolul douăzeci. Camerele de la zidul exterior de la etajul superior aveau ferestre în podele, astfel încît locatarii puteau privi prin ele direct în curte, jos.

Rootenbeak ar fi putut fi într-una dintre aceste camere, privindu-i pe organici.

Caird simți cum îl furnică emoția. De trei luni nu mai fusese la o asemenea vînătoare. Iar acum avea parte de două într-o singură zi.

Ceru computerului să caute toate referirile la banane din dosarul lui Rootenbeak. Acestea i-au fost trimise aproape instantaneu pe o bandă. După ce le-a citit, a sunat-o pe Ruiz și i-a cerut să o întrebe pe Pallanguli dacă îl cunoștea pe omul care i-a rupt banana. Caporalul s-a conformat, iar Caird a ascultat. Femeia de culoare și-a schimbat puțin expresia, după care s-a arătat de-a dreptul indignată.

— Nu, nu l-am văzut pe țăpănos în viața mea și dacă-l mai văd am să-i înfig o banană acolo unde nu-l vede soarele.

Ruiz introdusese în cutia de serviciu discul de identificare al femeii, înainte să înceapă să o interogheze. Acum, Caird umbla în fișierul femeii, căutînd orice referire la Rootenbeak. După

cîteva secunde, un paragraf se mări și începu să clipească. Caird îl opri din derulare și începu să-l citească. Pallanguli fusese vecina lui Rootenbeak, la apartamentul de la etajul trei al unui bloc de pe Dominick Street, cu trei ani obiectivi în urmă.

Oftă exasperat. Pallanguli trebuie să fi știut că toate astea se află în fișierul ei, și cu toate astea mințise. Oare să fie doar proastă, sau era perversă? Nu avea importanță. Trebuia adusă la interogatoriu. Dar ar fi putut că parieze pe treizeci de credite că avea să le furnizeze o poveste aiurea. În loc să fi cotit la stînga și să o ia spre sud, după care a intrat în clădirea aceea, probabil că noua poveste era că a virat-o la dreapta și s-a dus... unde oare? Într-un loc apropiat, dar, în afara plasei întinse de polițiști.

Asta e, doar dacă Rootenbeak nu era suficient de subtil ca să calculeze că persoana responsabilă la fața locului se va gîndi la cele de mai sus și să intre, totuși, în clădire. Nu, era totuși în pericol prea mare; putea să se păcălească singur.

Dacă ar fi fost sigur sută la sută că are dreptate, Caird ar fi ordonat o percheziție apartament cu apartament. A cerut mai mult personal, pentru a lărgi plasa și ca să poată trimite organici și în clădirile apropiate. I s-a spus că nu poate obține mai mult de zece oameni.

Caird se uită la banda care pîlpîia CERERE ÎN AȘTEPTARE. Nu avea timp pentru asta acum. Cererea pentru permisiunea ca Ozma să aibă un copil cu el putea să fie transmisă mai tîrziu.

Pe altă bandă apăru un alt mesaj. Era din partea secretarei comisarului general, care-l întreba dacă nu ar putea muta ora prînzului la 11:30 AM. Răspunse pe loc afirmativ. Pe bandă apăru: PRMT & TRMT.

Cererea pentru informații prin satelit referitoare la Rootenbeak apăruse și ea. De obicei, obținea informațiile în zece minute. Azi, din motive necunoscute, canalele erau supraocupate. Caird studie fotografiile și apoi ceru la substația din Hudson Park mai mulți oameni. Voia încă zece organici pedeștri, dar i s-a răspuns că timp de cîteva ore, poate mai mult, nu va fi nici unul disponibil.

— De ce?

— Îmi pare rău, domnule inspector, răspunse sergentul, dar avem o crimă foarte sîngeroasă pe Carmine Street. Două victime, o femeie și un copil.

Caird fu șocat.

— Asta înseamnă două crime în Manhattan în sub-anul ăsta, iar a doua lună nici nu s-a încheiat. Dumnezeule, în sub-anul trecut au fost șase cu totul!

Sergentul înclină solemn din cap.

— A ajuns o epidemie, domnule. Are rădăcini sociale, domnule, dar această căldură îngrozitoare a contribuit și ea.

După ce a terminat discuția cu sergentul, Caird s-a așezat să cugete. Forța organică ar fi putut să fie mult mai mare, iar el nu ar fi avut probleme de efective reduse, dacă nu ar fi fost obligatoriu ca fiecare organic să-și ia doctoratul în criminalistică. Dar nu, fiecare candidat trebuia să treacă de un test psihologic (care era în același timp și un subtil test ideologic), care elimina cinci candidați din zece. După aceea, candidatul studia timp de șase ani subiectivi la West Point. Apoi, candidatul sau candidata care reușea să supraviețuiască disciplinei riguroase și să aibă o medie de cel puțin „bine” la cursuri devenea patrulă pedestră, clasa zero, a Departamentului Organic.

În sfîrșit, trebuia să lucreze cu ce are. După cum îi spunea banda care se ocupa de starea vremii, de la ora trei în sus nu se mai putea baza pe sateliți. Un plafon de nori avea să le taie vizibilitatea.

5.

La ora unsprezece, Rootenbeak încă nu fusese prins; nici măcar observat pe undeva. Înainte de a părăsi clădirea, Caird a mai lucrat la cîteva dosare curente. Un taxi-robot luat de la stație l-a dus la pe Womanway Boulevard pînă la Columbus Circle și apoi pe la Central Park West pînă la Strada 72 Vest. Clădirea comunală John Reed ocupa toate cvartalele cu număr 100 de pe străzile 76 și 77, cuprinzînd și cîteva străzi acoperite. La nord de ea se afla Muzeul de Istorie Naturală. Caird a ieșit din mașină la rampa de la nivelul trei. Mașina s-a îndepărtat încet și a dispărut pe rampa vestică. A intrat într-un coridor uriaș, decorat anul acesta în stil micenian. De pe pereți, tavan și podea îi zîmbeau măști de aur ale lui Agammemnon. În mijlocul holului era o fîntînă cu o statuie a lui Aiax, care îi sfidase pe zei. Spre arogantul aheu condamnat se lăsa din tavan pînă la jumătatea înălțimii sălii o lampă fluorescentă galbenă cu irizații. Grupul statuar fusese selectat de vreun birocrat care se credea subtil: adică dacă ești suficient de tîmpit să te pui cu guvernul, ești prăjit.

Totuși, în ciuda unei alfabetizări și a studiilor care continuau toată viața, nouă zecimi dintre cetățeni habar nu aveau cine fusese Aiax, primul paratrăznet uman. Iar dintre ceilalți, majoritatea treceau nepăsători pe lîngă statuie. Morala era pierdută, iar arta, după părerea lui Caird, era desuetă.

A ajuns la un lift pneumatic, cu care a urcat la ultimul nivel. A ajuns la intrarea restaurantului Zenith la 11:26. I-a spus șefului de sală că are o rezervare făcută de comisarul general Horn. Maître d’ a apăsat trei taste; pe ecran a apărut figura lui Caird, împreună cu cîteva rînduri din bio-datele lui.

— Bine ați venit, domnule inspector Caird. Urmați-mă, vă rog.

Zenith era un restaurant foarte elegant și foarte select. Pe o estradă, șase muzicieni cîntau în surdină, iar discuțiile se purtau în șoaptă. Asta pînă cînd Anthony Horn s-a ridicat de la masa ei ca să-l întîmpine. A venit spre el, cu brațele deschise, cu poalele robei ei portocaliu-purpurii fîlfîindu-i în urmă.

— Jeff, iubitule!

La bubuitul vocii ei, ceilalți meseni și-au îndreptat privirile spre masa lor, sau au tresărit, unii făcînd și una și alta. O clipă mai tîrziu, Caird era cufundat în mătase, parfum și moliciune.

Privind în jos la sînii ei, văzu curbura traiectoriei planetelor gemene de la o înălțime amețitoare. Nu-i păsa că are fața lipită de acei sîni, deși altfel era ceva de rușine. Pentru o clipă, s-a simțit fericit, în siguranță, la sînul Mamei Natură însăși.

Anthony îl eliberă din îmbrățișare și îi zîmbi, arătîndu-și șirul de dinți mari și albi. Apoi a făcut stînga-mprejur și l-a condus de mînă la masa de la secțiunea mîncătorilor de carne. Era mai înaltă decît el cu cincisprezece centimetri, chiar dacă zece din ei se datorau tocurilor înalte de la pantofi. Și totuși el avea un metru nouăzeci. Era o femeie cu umeri lați și buze groase, dar cu un mijloc minunat de subțire. Părul ei de aur era strîns într-un coc înalt, în formă de tricorn stil secolul al XVIII-lea, după moda curentă. Cercei de aur uriași, fiecare avînd ideograma chinezească pentru corn, i se legănau de urechile micuțe.

S-au așezat, iar ea s-a aplecat peste masă, sînii depărtîndu-se ca doi lupi flămînzi, gata să se repeadă asupra prăzii. Ochii ei de un albastru închis se pironiră în ai lui. Spuse cu o voce mult mai joasă:

— Jeff, avem o problemă foarte gravă.

Jeff ridică din sprîncene, mirat, și-i răspunse tot în șoaptă:

— A aflat guvernul de existența noastră?

— Nu încă, dar...

S-a oprit din ceea ce voia să spune, pentru că apăruse chelnerul, un sikh înalt, cu turban. O vreme s-au ocupat de comandarea băuturilor și de căutatul prin meniu. Zenith era un local mult prea elegant ca să-și prezinte meniurile pe benzi obișnuite, pe pereți. La plecarea chelnerului, Horn spuse:

— Ai auzit de doctorul Chang Castor?

El a înclinat din cap.

— Nu cumva a evadat?

— Ba da.

Caird gemu de parcă ar fi fost lovit în plexul solar, dar chiar atunci chelnerul a adus vinul lui și ginul lui Horn, iar două minute mai tîrziu venea o masă portabilă, cu două tăvi. Nu fusese nevoie de mult timp pentru onorarea comenzii. Mîncărurile erau pregătite într-un interval care se întindea de la Marțea trecută la doi ani subiectivi în urmă, stonate și păstrate astfel într-o stare perfectă. Destonate, nu mai aveau nevoie decît de o încălzire și de servirea pe tavă.

Au sporovăit o vreme despre familiile lor, pînă la plecarea chelnerului. Cînd acesta se îndepărta, Caird l-a indicat cu degetul:

— E cumva informator?

— Da. M-am folosit de cunoștințele mele și de un cod pe care nu ar trebui să-l cunosc ca să identific informatorii de aici. Dar locul nu este supravegheat electronic și nici microfoane direcționale nu sunt. Aici mănîncă prea mulți barosani.

Și își tăie o bucățică din biftec, pe care începu s-o mestece.

— Nu că ești organic și că putem să ne folosim de tine. E ceva mult mai personal... e vorba de implicarea ta.

După ce a înghițit carnea, a sorbit din paharul de gin. Moderația cu care a făcut-o i-a spus lui Caird că femeia este puternic afectată de ceva. În orice altă situație, și-ar fi golit pe jumătate paharul de băutură înainte de servirea mîncării. Evident, îi era teamă să se mai supună propriilor pofte.

Chang Castor era un immer și un strălucit om de știință, șeful departamentului de fizică de la Retsall Advanced Institute. Fusese toată viața lui un excentric, dar începuse să dea semne de boală mentală, iar organizația immerilor reacționase pe loc. I-a organizat o înscenare, astfel încît să pară mult mai deranjat decît era în realitate în acel moment. Fusese încredințat unei instituții care, deși era proprietatea guvernului, era controlată în secret de immeri. Acolo, Castor lunecase rapid într-o psihoză clasică și părea că așa va rămîne pînă la moarte. Știința medicală a secolului al XIV-lea (stil nou) nu era în stare să-l scoată din starea aceea.

Caird își aminti de un prînz luat cu Horn, în alt loc, cînd ea îi spusese că Chang Castor se crede Dumnezeu.

— Păi e ateu, spusese Caird.

— A fost. Mă rog, într-un fel încă este. Spune că universul s-a format dintr-o întîmplare pură. Dar că structura lui este de așa natură încît în cele din urmă a dat naștere, inevitabil, după nenumărați eoni, lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu este el, Castor. Care a organizat lucrurile în așa fel încît nu mai există întîmplare. Tot ce se întîmplă din momentul în care s-a cristalizat Dumnezeirea — fenomen care a avut loc tot datorită întîmplării, ultima întîmplare pură din univers — tot ce s-a întîmplat din acel moment are loc pentru că el a vrut așa.

Apropo, El, cu E mare. Insistă să i se spună Divinitatea Voastră, sau O Mare Yehova.

Și comisarul general continuase:

— Oricum, spune că nu a existat nici un Dumnezeu pînă la apariția lui. Așa că împarte timpul cosmic în două ere — î.D., adică „înainte de Dumnezeu” și e.D, adică „era lui Dumnezeu”. Dacă-l întrebi, îți va spune cu exactitate secunda în care a început noua cronologie...

Conversația aceasta avusese loc cu trei ani subiectivi în urmă.

— Dumnezeu te urăște, spuse în șoaptă Anthony Horn.

— Poftim? tresări Caird.

— Nu te arăta atît de încurcat și de vinovat. Prin Dumnezeu înțeleg Castor, evident. Castor te urăște și îți vrea capul. De asta te-am și invitat acum.

— De ce? De ce mă urăște. Pentru că eu am fost cel care l-a arestat?

— Te-ai prins.

Întreaga operațiune fusese ordonată și controlată de immeri. Horn, pe vremea aceea general-locotenent, îi dăduse ordinul personal de a-l aresta pe Castor. Caird se dusese în zona Institutului Retsall. Se întîmplase ca el să fie disponibil la acea vreme. Sau așa părea, că se întîmplase. Alți doi immeri distruseseră laboratorul, dar acuzat a fost doctorul Castor. Care Castor i-a atacat pe cei doi, simțind că i s-a înscenat totul. Caird îl dusese la cel mai apropiat spital, cum îi cerea regulamentul organicilor. Dar la scurt timp după aceea Castor a fost transferat la Spitalul Experimental Tamasuki pentru Fizicieni de pe Strada 49 Vest. De atunci, nimeni nu l-a mai văzut, cu excepția lui Atlas și a trei infirmiere. Doar Atlas avea permisiunea să vorbească cu el.

— Ar fi putut fi altcineva, oricine. Oricine putea să-l aresteze. Dar ghinionul a căzut pe tine.

Sorbi din gin, puse paharul jos și spuse în șoaptă:

— Într-un fel, este un maniheist*. A împărțit universul în bine și rău, așa cum a împărțit și timpul. Răul este tendința cosmosului de a reveni la șansă în lucrările lui. Dar șansa trebuie să fie dirijată...

— Cum dracului să dirijezi șansa?

Horn ridică din umeri.

— Nu mă întreba pe mine. Cine sunt eu, să-i cer socoteală lui Dumnezeu? Doar nu te aștepți ca un nebun să se supună logicii convenționale, nu? Castor nu are nici o dificultate în împăcarea contradicțiilor lui schizofrenice. Și nu e nici pe departe singurul. Ceea ce contează este doar ce gîndește el. În înțelepciunea și percepția lui divină, el știe că tu ești Conducătorul Secret și Rău al Întîmplării. Se referă la tine cu numele de Satan, Marea Bestie, Beelzebub, Angra Minyu și încă o duzină de asemenea nume. A spus că te va găsi, te va învinge și apoi te va distruge, după care te va arunca în cel mai adînc puț, unde vei arde complet. Combustie completă, spune el.

— Și de ce nu mi s-au spus toate asta mai înainte?

— Nu fi atît de indignat, lumea din jur o să remarce. Pentru că nu era nevoie. Știi că trebuie să păstrăm la un nivel minim toate comunicațiile. Eu am fost singura care a aflat de la Atlas despre Castor, iar asta la petreceri sau în societate. Și nici așa nu ne-am spus prea multe.

Tony rămase tăcută o clipă. Apoi se aplecă în față și spuse și mai încet:

— Ordinele sunt să-l stonăm, dacă e posibil, și să-l ascundem. Dacă nu se poate, să fie omorît.

Caird avu o ușoară tresărire, apoi suspină.

— Știam că o să se ajungă și aici într-o zi.

— Am oroare de așa ceva, spuse Tony, dar este pentru bunul nostru comun.

— Al immerilor, vrei să spui.

— Al tuturor. Castor este oricum nebun fără speranță de vindecare și este periculos pentru toată lumea care-i stă în cale.

— N-am mai omorît niciodată pe nimeni, spuse Caird.

— Poți s-o faci. Și eu pot s-o fac.

El clătină din cap.

— Testele noastre psihice arată că putem, dar ele nu sunt precise sută la sută. Nu știi dacă poți decît atunci cînd trebuie s-o faci și poți sau nu.

— Vei putea. Îl vei prinde și vei face ceea ce trebuie făcut. Ascultă, Jeff...

Își puse o mînă pe a lui și i se uită în ochi. El îngheță.

— Am aflat astăzi de decizia consiliului în privința lui Ariel. Îmi pare rău, Jeff, îmi pare sincer rău, dar...

— A fost respinsă!

Ea a confirmat din cap.

— Au spus că e prea instabilă. Proiecția ei psihică e de așa natură încît ar fi prea împovărată din punct de vedere social. În cele din urmă, n-ar mai rezista și ar mărturisi totul autorităților.

— Dar nu știu, nu au cum să știe, murmuri el.

— Știu destule și nu vor să-și asume riscul.

— Nu am nici o șansă să fac apel acum, spuse el, cu asprime. Nu într-un asemenea caz. Spune-mi, decizia a fost finală, sau este reconsiderată la fiecare cinci ani? La urma urmei, Ariel are doar douăzeci de ani. Se poate maturiza.

— Poți să încerci din nou peste cinci ani. Totuși, proiecția psihică...

— Destul, spuse el. Ai terminat?

— Te rog, Jeff. Nu e atît de grav. Ariel va fi la fel de fericită, chiar dacă nu va fi un immer.

— Dar eu nu voi fi fericit. Cred însă că asta nu contează. Au respins-o pe Ozma și acum pe Ariel.

— Știai cum stau lucrurile atunci cînd ai devenit un immer. Ți s-au expus toate regulile.

— Asta e tot? Ai terminat?

— Ce faci, omori mesagerul care aduce vești proaste? Hai, Jeff...

El o bătu ușor pe mînă.

— Ai dreptate, greșesc. Doar că... Îmi pare atît de rău pentru ea...

— Îți pare rău și pentru tine.

— Da, așa e. Pot să plec acum?

— Da. O, Jeff, nu plînge, te rog!

El a scos din geanta de umăr o țesătură cu care și-a șters lacrimile.

— Cred că vrei să fii singur un timp, Jeff.

Comisarul general se ridică de pe scaun, imitată de Jeff. Prima ieși ea, pentru că avea un rang mai înalt. Cînd s-a oprit la funcționarul responsabil cu datele, puse nota pe steaua ei de identificare. Caird a plecat, spunînd încet:

— Ne mai vedem, Tony.

— Nu uita să raportezi, strigă ea după el.

Jeff a cerut prin radioul de la încheietură o mașină organică ca să-l ducă înapoi la secție. I s-a spus că trebuie să aștepte douăzeci de minute, așa că a semnalizat unui taxi să se

oprească. Așa o să-l coste cîteva credite. Imediat după ce a urcat, și-a dorit să mai fi așteptat. Pierdea bătălia cu lacrimile, nu le putea opri. În vehiculul fără șofer și-ar fi putut da drumul.

La sosirea la secție, avea ochii uscați. Intră în birou și îi raportă lui Wallenquist, care era curios cum decursese discuția cu Horn, dar nu îndrăznea să-i pună prea multe întrebări.

Gril dispăruse complet, de parcă s-ar fi strecurat în de mult abandonatul sistem de transporturi subterane și de canalizare. Ceea ce nu ar fi fost exclus. O patrulă de zece, condusă de un sergent, cerceta în cea mai adîncă zonă cunoscută, sub Universitatea Yeshiva. Pînă acum, nu descoperiseră decît un craniu uman nu prea recent și niște șobolani uriași, plus două rînduri aproape ilizibile, scrijelite pe zidul unui tunel:

URĂSC GRAFFITI
ȘI EU, IAR FRATE-SĂU LUIGI E UN PUȚOI

Rootenbeak scăpase și el ca un iepure în labirintul lui.

Schimbul lui, detectivul-inspector Barenwolt, a venit la trei. Caird a informat-o asupra ultimelor evenimente și au mai discutat puțin despre eforturile tineretului de a readuce la modă pantalonii.

— Nu-mi plac, a spus Barenwolt. Se poartă pantaloni prea strîmți, prea ți se lipesc de forme. Am încercat și eu și m-am simțit de-a dreptul penibil. Nu știu. Cred că au în ei ceva imoral.

Caird rîse și spuse:

— Aud că Miercuri, de o vreme, poartă pantaloni, atît tinerii, cît și bătrînii.

Barenwolt ridică din umeri.

— Mă rog, știi și tu cum sunt oamenii ăia.

6.

Caird s-a întors acasă cu bicicleta lui, a trecut pe la studioul Ozmei, pe care a găsit-o pictînd o viespe, și a intrat în casă. După ce s-a uitat la știri — nimic nou — a coborît în pivniță și a lucrat la exercizor. A făcut un duș și puse pe el o bluză albă simplă, cu poale portocalii și guler care se putea schimba, și o fustă-kilt verde-smarald. Cînd Ozma a intrat în casă, a rugat-o să-i vopsească picioarele în galben. Pantofii lui cu vîrf întors în sus pînă la nivelul gleznei erau stacojii și trebuia să-i asorteze. După ce au mîncat, Jeff și-a dat cu niște ruj și a ales o pălărie cu bor larg și cu vîrf conic înalt, cu o pană artificială.

Ozma își puse o capă albă, cu o trenă lungă, roșie. De inelele din urechi îi atîrnau pene de vultur crescute artificial. Și-a machiat ochii în verde, tot verde era și rujul, obrajii înroșiți, o bluză foarte subțire, liberă, o fustă de un verde strălucitor îi ajungea pînă la glezne, ascunzînd ciorapii roșii și pantofii de lac verde. Ansamblul era completat de multe inele pe degete și de o umbrelă purpurie.

— A ta unde e? întrebă ea.

— A mea ce?

— Umbrela.

— Buletinul meteo a anunțat că nu va ploua.

— Știi ce vreau să spun: „Umbrelele sunt obligatorii pentru ținuta de seară”.

— Presupun că vei fi nefericită dacă nu-mi iau o umbrelă.

— Nefericită nu. Doar stînjenită.

— Parcă tu erai artista sălbatică, nonconformistă... Foarte bine.

La ora șapte au plecat din casă, amîndoi cu cîte o geantă de umăr voluminoasă, și au intrat într-un taxi. La ora sosirii lor, uriașul hol al muzeului era înțesat cu invitați, toți avînd în mîini cocteiluri sau băuturi mai tari, strînși pe bisericuțe sau rătăcind de la un grup la altul. Liniile „empatice” de comunicație ale secolului XX, cum le numise un antropolog, funcționau perfect. Toată lumea vorbea și nimeni nu asculta.

După ce și-au salutat gazdele, Baird și Wang s-au alăturat unei trupe de Scoperi. Plictisit de aceștia, Caird s-a dus la o trupă de Presuriști, iar Ozma luă o supă cu Supranaturiștii. Acest ultimul grup nu era format din pictori interesați în viața după

moarte, ci niște indivizi care formau o școală nouă, care susținea că subiecții trebuie să fie prezentați realist, nu numai din exterior, ci și din interior. Astfel, o jumătate din fața subiecților umani trebuia să arate ceea ce vedea ochiul. Cealaltă jumătate trebuia să fie formată din felii ale profunzimilor, cum numeau ei, cu pielea înlăturată, craniul înlăturat, etalat fiind creierul, interiorul creierului și creierul-fantomă aflat în spatele acestuia.

Caird nu vedea nici un merit și nici o valoare în Supranaturismul acesta, dar nu voia să se certe cu Ozma pe tema lui. Ce știa el despre artă? În plus, asta o făcea pe ea fericită, deși erau momente cînd obosea să discute cu ea pe asemenea teme.

La zece treizeci, petrecerea atinsese apogeul. Ozma fusese rugată să picteze gazda. Aceasta a pozat nud în picioare în mijlocul holului, unde ea a început să-și improvizeze schițele. Caird, aflat departe în mulțime, s-a întrebat dacă va încerca să-l facă pe sărbătorit să arate ca o lăcustă.

— Domnule inspector, un apel pentru dumneavoastră, spuse un chelner. Banda de lîngă ușă, cum intrați în Camera Zero-ului Absolut.

Caird i-a mulțumit și s-a dus spre ușa indicată, intrînd într-o cameră uriașă, albastru-închis, foarte rece, care conținea mai multe sculpturi în gheață stonate. Banda era chiar după colț și prezenta fața tumefiată a comisarului-general Anthony Horn.

— Te rog să mă ierți că te iau de la petrecere, Jeff.

— Nu e nici o problemă. Ce s-a întîmplat?

Tony înghiți cu greu și spuse:

— Naomi Atlas a fost asasinată.

Prin creierul lui parcă trecu un trăznet. Voia să întrebe: „Castor a făcut-o?” dar exista posibilitatea ca linia de comunicații să fie supravegheată.

— Corpul ei, sau ce a mai rămas din el, a fost descoperit acum cincisprezece minute în tufișurile din curtea de lîngă secțiunea cu apartamente a clădirii. Vreau să... spuse ea, cu spasme, înghițind cu greu un nod. Vreau să vii aici și să preiei cazul. Imediat. Află tot ce poți înainte de miezul nopții și raportează-mi tot ce ai descoperit. Te-am numit pe tine pentru că tu ești expertul în crime din Manhattan. Colonelului Topenski

nu i-a plăcut, dar va coopera, altfel e vai de curul lui. Așa i-am spus.

— Am plecat chiar acum, spuse Caird.

— O mașină de patrulare te va aștepta la intrarea principală. Îți voi da mai multe detalii pe drum.

Caird se întoarse în hol, își făcu drum prin mulțime cu coatele, cerîndu-și peste tot scuze, și spuse:

— Ozma! Oprește-te o clipă.

Ozma s-a oprit din vopsirea în roșu a feselor gazdei și l-a întrebat:

— Ce s-a întîmplat, Jeff?

— Am fost chemat la un caz. E foarte urgent.

Apoi s-a întors spre gazdă:

— Regretele mele sincere, dar datoria mă cheamă.

— Evident, evident. Despre ce este vorba?

— Probleme organice. Totuși, s-ar putea să le vedeți la știri.

Se apropie de Ozma, o sărută pe obraz și-i spuse:

— Te rog să mă ierți. Va trebui să te duci acasă fără mine. S-ar putea să fiu reținut atît de mult încît să folosesc un stoner de la institut. Am să fiu acasă dimineața.

Ea îi zîmbi și spuse:

— Soția unui polițist nu poate fi fericită.

Urcat în mașină, a sunat-o îndată pe Horn. După o întîrziere de două minute, figura ei a apărut pe ecranul de pe spatele scaunului din față.

— Dă-mi toate informațiile, spuse el.

Nu exista nici un suspect încă. Nici el și nici Horn nu puteau aminti numele lui Castor. Pentru moment, Horn nu avea nici un detaliu suplimentar față de ceea ce spusese la muzeu. El știu din tonul ei că s-ar putea să aibă mai multe de spus atunci cînd se vor fi întîlnit în persoană.

Curtea era puternic iluminată de lămpile aduse de organici. Caird își croi drum printre spectatori, își arătă insigna și steaua de identificare și fu admis în zona echipei de lucru. El și Horn s-au văzut în același timp. Ea i-a făcut semn să vină cu ea sub sicomorul cel mare. S-a ridicat din scaunul ei desfășurat și i-a întins mîna. Și-au strîns mîinile puternic și ea i-a spus încet:

— Iat-o, e acolo.

Acolo era un fel de a spune, pentru că Atlas era împrăștiată peste tot. Capul era sub un tufiș, un picior lîngă cap, iar celălalt

picior prins în alt tufiș, un braț atîrna de o creangă, iar torsul fără membre era proptit de un trunchi de copac. Măruntaiele împodobeau alt tufiș. Sîngele pătase peste tot iarba și fusese absorbit de pămînt în zona înconjurată cu frînghii.

Caird strînse din dinți și nu mai respiră. De șapte ani obiectivi nu mai văzuse asemenea orori.

Caird se uită în jur. Fără lămpi, zona ar fi fost destul de umbrită. Dar chiar și așa, pietonii nu se puteau plimba pe trotuar la mai mult de cincisprezece metri.

— Medicul legist spune că a murit cu exact șaizeci și trei de minute în urmă, spuse Tony Horn. Corpul a fost găsit de un băiat de șaisprezece ani, care folosea curtea drept scurtătură pînă la ușa lui. Din ce am putut stabili pînă acum, Atlas se îndrepta spre o petrecere dată de profesorul Storring. Îl cunoști, desigur.

Caird înclină din cap. Storring era și el immer, dar nu-l întîlnise decît de trei ori.

— Atras trăia singură de la despărțirea de soțul ei, continuă Horn. Acum două sub-luni, cred. Totuși…

Tony ezită și se uită în jur. Apoi întinse cealaltă mînă, deschise degetele și-i dădu o foaie de hîrtie împăturită.

— E de la Castor. Am descoperit-o înfiptă în ușa mea, cînd am ieșit să vin aici. Dumnezeule, a fost la mine îndată după ce a măcelărit-o pe Atlas! E o minune că nu a încercat să mă omoare și pe mine. Dar a și spus-o, vrea mai întîi să mă tortureze, ticălosul, sadicul!

Caird își deschise geanta de umăr și puse hîrtia în ea.

— Ce spune?

— Dumnezeu — Castor se referă la el la persoana a treia — anunță cu mîndrie moartea și dezmembrarea inamicului Domnului, doctor Naomi Atlas. Dumnezeu profețește și moartea și dezmembrarea tuturor inamicilor Lui, în special și în primul rînd comisarul-general Horn și inspectorul-detectiv Caird. Nu vor mai apărea anunțuri speciale privitoare la cei care vor muri la fel de sigur pre cît este blestemul aruncat de stele asupră-le în numele lui Dumnezeu. Și a semnat cu un singur nume. Dumnezeu.

— Dumnezeule!

— Trebuie să-l prinzi, spuse ea. Ai cele mai mari șanse. Probabil că va „sparge” ziua, iar dacă face asta poți să transmiți știrea tuturor immerilor din fiecare zi. Ei ar putea să te ajute.

El înclină din cap și întrebă:

— Castor nu cunoaște celelalte identități ale mele, nu?

— N-ar trebui, în mod obișnuit, dar cine știe ce cercetări a făcut? Întotdeauna și-a băgat nasul peste tot.

— Ai pe cineva care îl caută pe Castor în apropierea casei mele?

— O, da, doi organici, doi immeri.

— Nu aveam intenția să mă duc acasă seara asta, dar cred că ar fi mai bine. Castor ar putea să vrea să-mi facă rău făcînd... de pildă, omorînd-o pe Ozma! Ar putea s-o destoneze, s-o tîrască afară din stoner și s-o omoare înainte să iasă cei de Miercuri. Poate că nici n-o să le pese de ei, sau poate o să-i omoare și pe ei.

Vocea lui Tony tremura:

— Este îngrozitor. E atît de îngrozitor, încît va trebui să avertizez celelalte Zile că s-ar putea să avem un Jack Spintecătorul în libertate! Evident, nu le pot spune cine este. Vor pune pe urmele lui un mare număr de oameni, dar...

— Dar nu vor ști pe cine să caute, spuse Caird. Oficial, nu știm nici măcar dacă o femeie sau un bărbat a făcut asta, sau dacă un om, sau doi sau mai mulți. Au descoperit urme de picioare?

— Da, urmele a aproximativ douăzeci de persoane diferite. Nici un instrument, nici un fierăstrău sau cuțit.

— Probabil că le-a aruncat în canal.

Li s-a alăturat colonelul Topenski și au început o discuție în trei. Colonelului nu-i plăcea să fie sub comanda lui Caird, dar nu o arăta. După ce a rezumat toate cele descoperite pînă atunci, nu mai mult decît i-a spus Horn lui Caird, Topenski l-a luat pe Caird în interiorul zonei înconjurate. Toate fotografiile și munca de laborator fuseseră efectuate deja, iar urmele picioarelor lor nu mai puteau să încurce dovezile materiale. Caird mai că leșină, apropiindu-se atît de mult de toate acele bucăți de corp uman. Dar a rezistat și nu a vomat. A ascultat cum colonelul, care nu părea afectat de priveliște, îi expune diversele detalii pe care și el, Caird, le-ar fi putut vedea foarte bine și singur. La unsprezece și un sfert, personalul medico-legal băgase în pungi tot ce fusese acolo și evacuase totul. Totul avea să fie stonat la morgă și, evident, destonat mai tîrziu, pentru o analiză amănunțită.

Patrulele și detectivii au fost trimiși să interogheze cît mai mulți oameni din vecinătate, pînă la miezul nopții. Lucrătorii de birou de la secția locală îi interogau de la distanță pe mulți din zonă. Aveau să raporteze cu cine au vorbit, pentru ca polițiștii pedeștri să nu dubleze eforturile. Chiar și așa, pînă la miezul nopții nu puteau interoga mai mult de cîțiva martori.

— Ne-am asigurat că nici unul dintre pacienții de la Tamasuki nu a făcut asta, a spus colonelul Topenski. Toți sunt prezenți, toți sunt închiși.

— Asta e bine, spuse Caird.

Dar era posibil ca cineva să vadă înregistrarea transferului lui Castor. Iar dacă acel cineva urmărea firul, atunci Horn intra într-o mare încurcătură. Și o dată cu ea și Caird și toți immerii.

Caird se uită la ceas și spuse:

— Domnule colonel, trebuie să mă întorc acasă. Locuiesc în Greenwich Village.

— De ce nu folosiți un stoner de pe aici? Sunt o grămadă la sediul secției, la doar două străzi de aici.

— Soția mea nu se simte prea bine.

Încă o minciună, ca să le acopere pe cele multe dinainte.

— Poate că se va stona mai devreme, iar Marțea viitoare se va interna în spital.

— Mulțumesc pentru sugestie, domnule colonel, dar o cunosc. Va vrea să fiu cu ea.

Topenski ridică din umeri și spuse:

— Foarte bine. Oricum, nu ne-a rămas prea mult timp. Ce-am mai putea face, oricum?

— Nu mare lucru, spuse Caird, începînd să spună ceva; dar, oprindu-se la timp, continuă în altă direcție: Ba, s-ar mai putea face ceva, chiar acum, ca să cîștigăm timp pentru activitatea de dimineață. Avem a face cu un criminal maniac. Cred că am să cer ca personalul care cercetează cazul să primească arme.

Topenski își mușcă buza și spuse:

— Situația pare într-adevăr să necesite măsuri extreme. Cred că generalul va fi de acord. E pe undeva pe acolo.

Carl se grăbi s-o prindă pe Horn, care era pe cale să intre în vehiculul ei organic. Auzindu-i apelul, ea se întoarse spre el. Caird îi făcu un semn, invitînd-o să i se alăture. Ea înțelese că trebuie să vorbească la adăpost de urechile altora. După ce i-a

ascultat propunerea de înarmare a oamenilor, ea a înclinat aprobator din cap.

— Normal, va trebui să justific măsura în fața guvernatorului și a consiliului organic. Dacă se vor opune, am să le arăt imagini cu scene de la locul crimei și am să-i duc la morgă.

— Poți să dai și ordinul să se tragă fără somație, dacă va fi nevoie?

— Da... dar mai întîi trebuie identificat criminalul. Iar celelalte Zile s-ar putea să nu vrea să dea asemenea ordine. Cel puțin, nu înainte de a primi un cod de identificare clar. Iar în ce ne privește, va trebui să abandonăm planul de stonare și ascundere. Dacă este descoperit și destonat? Nu. Trebuie să-l omorîm.

— Oricît ar fi de dură, este decizia corectă, spuse Caird. Oricum, cred că nu vom avea de ales. Probabil că are o armă sau va obține una. Va trebui să-l omorîm, fie și numai pentru că va trebui să ne apărăm.

— Da, dar va trebui să urmez procedura standard și să ordon ca personalul înarmat să-l someze mai întîi.

— Știu. Sper doar ca eu să fiu cel care îl găsește primul.

Se uită la ceas.

— Am nevoie de o armă chiar în clipa asta, pentru cazul că acasă mă așteaptă Castor.

Horn intră în mașină și porni banda de pe scaunul din spate. Deja dădea ordine, înainte ca el să se așeze lîngă ea. Șoferul porni mașina îndată ce motorul electric reuși să o deplaseze, cu luminile sclipind și sirena urlînd. Traficul era destul de firav. Cei mai mulți oameni erau acasă, pregătindu-se de stonare. Cînd mai erau de parcurs cîteva cvartale, sergentul responsabil deschisese deja arsenalul. Caird și Horn au trecut pe lîngă organicii care se aliniaseră ca să-și primească armele și și-au primit pe loc armamentul. Rangul își avea privilegiile lui.

Caird își puse arma în sacul de umăr și spuse:

— Pe mîine, Tony.

După care s-a grăbit spre mașină. Șoferul, încîntat că are permisiunea să gonească, porni mașina la viteza maximă de șaizeci și cinci de kilometri pe oră. Horn aranjase ca toate semafoarele să fie verzi pe tot drumul spre casa de pe Bleecker Street. Caird nu știa ce explicații va găsi Horn pentru acest

tratament superprivilegiat, dar era sigur că se va gîndi la ceva rezonabil.

La cinci cvartale de casa lui, Caird îi spuse șoferului să oprească sirena. Castor se putea afla deja în casă și nu trebuia avertizat în nici un fel. Pe de altă parte, ar fi putut fi mai bine să fie avertizat și deci înfricoșat. Dacă așa era împiedicat să facă ceea ce își pusese în minte? Asta dacă era acolo.

La ordinul lui Caird, șoferul încetini în dreptul ultimului cvartal și opri la două clădiri de casa lui.

Era ora 11:22 seara.

Caird ieși din mașină și spuse:

— Poți pleca. Pe strada Bleecker, la numărul 200, este un stoner pentru urgențe. Ai opt minute, timp suficient ca să ajungi acolo.

— Da, domnule, spuse șoferul. Noapte bună, domnule.

Caird spuse și el noapte bună și îl privi cum dispare. Apoi porni spre casă. Evident, cei doi gardieni plecaseră. În casă nu era aprinsă nici o lumină. Asta putea să însemne că Ozma a considerat că el s-a decis să intre în adăpostul de urgențe sau să rămînă în vreun stoner de la secție. Putea să fie deja în cilindru. Sau... sau altcineva a stins luminile și îl așteaptă...

Acel cineva nu putea fi decît Castor. El nu putea să nu știe că lumina din camera din față se va aprinde de îndată ce în fanta din ușa din față s-ar fi introdus discul de identificare al lui Caird. Castor ar fi putut să comute pe pornirea manuală, dar asta l-ar fi putut avertiza pe Caird că ceva nu e în regulă.

În loc să intre pe la portalul din față, Caird se prelinse pe latura casei, cu arma într-o mînă și o lanternă în cealaltă, căutînd semne de intrare forțată. Nu văzu nimic suspect. Ușa din spate era încuiată. Trecu de cealaltă parte a casei, mișcîndu-se încet și căutînd semne de efracție. Nimic. Ajunse din nou la ușa din spate a casei. Luminile din casă au început să pîlpîie, iar sirena interioară să mormăie atenționarea.

Era 11:30.

În tot orașul, peste tot în acea zonă orară, în toate clădirile locuite, luminile pîlpîiau și sirenele bîzîiau atenționarea. La fel și luminile stradale și sirenele de stradă.

Toți seniorii și juniorii aveau la dispoziție mai puțin de cinci minute să intre în stonere, înainte ca acestea să fie activate. Dacă nu intraseră deja în cilindri — și cei mai mulți intraseră, în

virtutea unei condiționări de o viață — atunci trebuia să se grăbească și iar să se grăbească. Nu conta că trebuie să te duci urgent la toaletă și nici că ești pe cale să dai naștere unui copil. Nimic nu mai conta. Trebuia să intri în stoner.

Cilindrii cu uși închise erau activați automat. Cei cu uși deschise mai așteptau. Între 11:30 și 11:35 era perioada de grație. Un cetățean încă putea să intre în stoner și să închidă ușa, fiind stonat șaizeci de secunde mai tîrziu. După aceea, cilindrul nu mai era activat deloc pînă la Marțea următoare, la cincisprezece minute după miezul nopții, iar atunci era activată energia de destonare, sau destonare, un cîmp energetic cu totul diferit față de cel de stonare.

Pîlpîitul și avertismentul sirenelor a durat șaizeci de secunde. Era ultimul din cele trei avertismente. La ora 11:00, pe cînd Caird călătorea pe străzile din sudul Manhattanului, luminile pîlpîiseră o clipă, iar sirenele scoseseră un muget scurt. După cincisprezece minute, fusese dat al doilea avertisment în tot orașul.

Înainte ca luminile din casă să se oprească din nou, Caird era la ușa din spate și introducea vîrful stelei de identificare în fantă. Chiar dacă ar fi fost înăuntru, Castor nu ar fi putut să distingă lumina de avertizare intrare de celelalte. Dar îndată ce luminile de avertizare se opreau, ar fi văzut lumina portocalie pîlpîind deasupra ușii din spate. Caird trebuia să închidă la timp ușa din spate.

A reușit s-o închidă. Luminile din hol și din camera din față s-au stins. Lumina din bucătărie nu s-a stins, dar nu mai clipea. A intrat în hol, cu arma potrivită la puterea maximă. Holul s-a luminat îndată ce a ieșit din bucătărie, a cărei lumină s-a întunecat de tot. Dacă era acolo, Castor își dăduse deja seama că a intrat cineva.

Dar lumină ar fi trebuit să fie și în camera în care se afla Castor. Pe de altă parte, Castor era suficient de inteligent ca să anuleze iluminatul automat și să treacă pe cel manual. Dar trebuie să fi știut și că dacă la intrarea lui Caird într-o cameră nu se aprinde lumina, atunci Caird va ști că a fost închisă manual.

Caird își spuse că nu ar trebui să intre în panică și să împuște tot ce mișcă. Era posibil ca Ozma încă să fie în activitate. Pe de altă parte, Caird nu voia să ezite prea mult și să-i dea lui Castor timp de gîndire.

Rămase în ascultare. Casa era tăcută, cu excepția impresiei lui subiective că respiră și stă cu urechile ciulite la mișcările lui. Cu arma pregătită, cu degetul pe butonul de declanșare, și-a reluat mersul. Trecu de ușile glisante ale dulapului din stînga, de ușa băii și de ușa camerei copiilor, aflate la dreapta. Toate ușile erau închise. Dat fiind că în spatele oricărei uși se putea afla Castor, Caird trebuia să se uite în spate în permanență.

Caird avea conștiința acută că e posibil să fie atacat din spate, dinspre bucătărie. Din sufragerie, o ușă dădea în bucătărie. Castor putea să vină și dinspre sufragerie, ocolindu-l și căzîndu-i în spate.

Lumina din camera mare din față s-a aprins. Se uită în sus, pe scările din dreapta, din fundul camerei. Apoi puse mîna pe treapta de jos. Luminile se aprinseră brusc pe scară. Nimeni nu era acolo și nici o figură fantomatică nu se uita la el de după colț. Nu era nici un semn de intrare forțată, iar Castor era foarte improbabil să se fi folosit de mijloace electronice ca să intre. Da, dar atunci cum a reușit să scape din Institutul Tamasuki?

S-a uitat după toate mobilele din camera din față și din sufragerie. Apoi a trecut iar prin bucătărie și prin lungul hol. A urcat scările și a intrat în camera de baie și în cele două dormitoare și s-a uitat în toate dulapurile.

Cînd a intrat în pivniță, era miezul nopții. Mai avea cincisprezece minute. Camera de joacă, apoi camera utilitară și DPP (dulapul de posesiuni personale) erau toate lipsite de viață umană, dar nu și de nevertebrate. Un păianjen cu picioare lungi se strecura spre un cuib de sub o masă. Va trebui să lase o înregistrare pentru echipa de curățire, atunci cînd o să aibă timp și pentru chestiuni mai puțin importante. Ba nu. Echipa de curățire nu era răspunzătoare pentru asemenea probleme. Va trebui să caute el însuși pînza pe sub masă, cît mai curînd, poate Marțea viitoare. Era rîndul lui să facă o curățenie minoră.

S-a uitat prin fereastra cilindrului Ozmei. Ochii ei se uitau fără viață în ai lui. Cei mai mulți oameni își închideau ochii înainte de activarea stonării. Dar Ozma avea ideea stupidă că în starea ei inconștientă poate să vadă tot ce se întîmplă în cameră și nu voia să piardă nimic.

Deși încă era transpirat de frică, răsuflă ușurat și fericit. Deși tensiunea nu se topise, ceea ce simțea acum era lipsit de

importanță. Dacă nu trecea prin toate acele emoții, ar fi rămas ceva grav.

Se duse la cilindrul care-i purta numele și o plăcuță cu datele lui de identificare. Puse pe podea sacul de umăr, îl deschise și scoase dintr-un compartiment un mic obiect de culoarea pielii, atașat de un mic cilindru. După ce deschise ușa stonerului, puse obiectul și cilindrul pe podea stonerului. Răsuci un robinet de la capătul cilindrului. Obiectul începu să se desfacă, să se umfle și se transformă într-o replică identică a lui Caird.

Strînse degetul mare de la piciorul drept al replicii, scoase cilindrul cu aer comprimat din valva de la deget și înșurubă acolo un capac. Lăsă să cadă cilindrul într-un compartiment al sacului de umăr, apoi își scoase lănțișorul cu discul de identificare și îl prinse de gîtul păpușii. Deși cîntărea doar cîteva grame, ansamblul putea să țină păpușa gonflabilă proptită în peretele cilindrului. Oricum, biluțe de oțel lipite în picioarele replicii compensau greutatea, astfel încît replica nu se va apleca niciodată înspre gemulețul de la ușa cilindrului.

Scoase din sac plăcuța de identificare de cetățean de Miercuri și își trecu peste cap lănțișorul ei. Apoi luă arma și o prinse la brîu. Puse sacul pe podeaua stonerului și închise ușa. În interiorul marelui cilindru se afla ceva ce semăna perfect cu ce ar fi trebuit să fie corpul cu mișcare moleculară apropiată de zero a lui Jefferson Cervantes Caird.

Curînd, avea să fie stonat.

Trimițîndu-i Ozmei o sărutare la plecare, urcă în goană scările, deschise ușa din față, o închise, goni pe aleea din fața intrării și o porni pe sub copaci spre gardul cu uluci. Sări în goană peste gardul alb, sprijinindu-se într-o mînă. Apoi alergă de-a curmezișul curții și iar pe sub pomi. Apoi în susul scării din față a unei clădiri mari, cu multe coloane albe, care semăna mult cu conacul lui Scarlett O’Hara. S-a oprit în fața ușii și a inserat un vîrf al stelei de identificare. A văzut lumina aprinzîndu-se în holul apartamentului. Împinse ușa și o lăsă apoi să se închidă. Goni de-a lungul holului, pînă la scara largă și apoi urcă pe aceasta pînă la al doilea nivel. Alergă pe coridorul acoperit cu un covor gros, pînă la numărul 2E.Inseră vîrful stelei din nou și intră în livingul apartamentului. Goni printr-un hol îngust pînă la camera stonerelor și se repezi spre stînga, printr-o

ușă. Acolo se aflau paisprezece cilindri, mult mai înghesuiți decît cei din pivnița casei pe care tocmai o părăsise.

Zece minute peste miezul nopții.

Niciodată nu fusese atît de aproape.

Și spera să nu mai ajungă niciodată atît de aproape de deznodămînt.

7.

Soția lui de Miercuri se uita la el fără să-l vadă, prin fereastra stonerului. O lăsă și se îndreptă spre cilindrul lui, aflat vizavi, foarte aproape. Acest cilindru purta o plăcuță cu numele de ROBERT AQUILINE TINGLE. Din fereastră îl privea propria lui figură. Ușa ar fi trebuit să fie încuiată, pentru că exista cineva — nu, ceva — înăuntru și ar fi trebuit să poată fi deblocată doar dinăuntru. Totuși, Caird aranjase să se poată deschide.

Pe moment, nu putea face nimic cu păpușa gonflabilă. Fugi din cameră spre duș, lăsînd arma și scoțîndu-și eșarfa și bluza. În camera dușului, atinse un buton, iar apa a țîșnit la o temperatură și presiune prestabilite. Și-a lepădat și restul hainelor și începu să se săpunească viguros. Nu avea timpul necesar ca să se curețe de tot fardul și tot machiajul. A ieșit de sub duș cu urme de vopsea pe picioare. Le-a șters și pe acestea cu un prosop și a aruncat prosopul la coșul de rufe. O să scape de el mai tîrziu, deși erau slabe șanse ca soția lui să dea de el. Luînd alt prosop, începu să se șteargă, dar se opri cu o exclamație mută. Întinse mîna și apăsă butonul, ca să oprească dușul.

Avea părul încă prea ud, dar nu mai avea timp să-l usuce complet. După ce puse al doilea prosop peste primul, în coș, își luă hainele de Marți, le făcu ghem și le ascunse sub prosoape. Cînd va avea ocazia, va ascunde hainele și prosoapele în dulapul lui de posesiuni personale (DPP), sau le va distruge.

Gol-pușcă, exceptînd lanțul cu discul stelat de identificare, cu arma în mînă, alergă în hol pînă la camera stonerelor. Mai avea optzeci de secunde. Ar fi putut intra în cilindru și să încerce să găsească un loc în spatele replicii lui tari și de necomprimat, sau se putea preface că tocmai a ieșit din cilindru. Cea de-a doua variantă i s-a părut cea mai periculoasă. În microsecunda în care cîmpul de destonare era acționat, soția lui probabil că va avea ochii deschiși. Va vedea că ușa este închisă. Și va vedea cealaltă figură din fereastră, dacă el nu va sta exact între cele două ferestre. Chiar dacă nu va vedea păpușa, se va întreba de ce și cum a ieșit el din cilindru înaintea ei. Și va trebui să piardă mult timp explicînd de ce și cum.

— Sorți la fel de neprietenoși, murmură el.

Înjurînd, deschise ușa și se ghemui înăuntru. Mai erau zece secunde. Picioarele i-au atins sacul de umăr de pe podea și scoase un „au” sonor. După ce lăsă din mînă arma, se sprijini de păpușa tare și rece. Aceasta se proptise cu capul în spatele cilindrului. Se puse în fața păpușii și își îndreptă spatele. Dar oricine s-ar fi uitat cu atenție ar fi văzut o parte a păpușii în spatele lui.

Mai erau trei secunde pînă cînd cîmpul de destonare era activat. Asupra lui nu avea nici un efect, pentru că nu era stonat. Poate că asta o fi fost de vină.

Sau poate de vină a fost vederea soției, care i-a amintit brusc de cea pe care tocmai o părăsise. Se simți brusc săgetat de panică, aeasta ștergînd toate celelalte probleme din mintea lui.

— Dumnezeule! Am uitat să completez formularul de cerere! Ozma o să mă omoare!

Lumea de miercuri
Varietate, Luna a doua a anului
Z5-S1 (Ziua-5, Săptămîna-1)

8.

Nokomis Moondaughter, o brunetă cu picioare lungi de înălțime medie, păși afară din cilindru. Purta o robă lipită de corp, cu dungi oblice negre, lungă pînă la glezne. Era suplă și avea o figură în unghiuri ascuțite și te ducea cu gîndul la o balerină. Ceea ce și era. Se opri chiar în cadrul ușii cilindrului și se încruntă.

Caird știa că ea se întreabă de ce el încă se află în cilindru. A renunțat la intenția de a „întruchipa” persoana lui Bob Tingle. Asta se va repara mai tîrziu; acum nu avea timp. În clipa aceea, trebuia să o împiedice să vadă păpușa.

Apăsă butonul ușii, se strecură prin ușa întredeschisă și a închis-o rapid în urma lui. Sări în întîmpinarea lui Nokomis și o ridică în brațe, după care o duse în hol, rotindu-se cu ea.

— Ce faci? strigă ea. Ce s-a întîmplat cu tine?

O lăsă în bucătărie și îi spuse:

— Te iubesc și sunt bucuros să te văd! E atît de greu de înțeles?

Ea îi răspunse rîzînd:

— Nu. Da. De obicei, ieși ca un animal sălbatic, care nu mai știe drumul spre baie. Și pînă îți bei cafeaua ești morocănos. Apropo, nu crezi că ar trebui să pui niște haine pe tine?

— Da, ai dreptate. E prea devreme pentru priveliștea superbului meu nud.

Se aplecă și o sărută pe buze.

— Bem o cafea și vorbim puțin? Sau mai întîi dormim?

Ea își îngustă iar privirea, iar pe fața ei se instală ceața unei îndoieli. Era ca ceața formată pe oglindă cînd respiri. Ceața unei îndoială.

— Cum ai putut să uiți? a spus ea. Știi bine că am dormit șase ore înainte să intri în stoner. Mi-ai spus că ai ai ațipit și tu o oră sau două cît timp dormeam. Te-ai trezit în același timp cu mine. Sau cel puțin așa ai spus. Nu te culci niciodată după ce ai ațipit o oră sau două. De ce vrei să dormi acum?

În calitate de Bob Tingle, ar fi trebuit să-și amintească ce i-a spus ei. Dar el încă era Jeff Caird, disperat după evenimentele de ieri și nervos din cauza urgențelor prezente. Păpușa! Trebuie s-o dezumfle!

Își spuse că trebuie să-și liniștească într-un fel tumultul interior. Apăsă butonul acela secret, cu o mînă calmă și hotărîtă.

— Nu sunt Tik-Tok, spuse el. Nu merg după algoritmi. Uneori folosesc și liberul arbitru. Spune-i capriciu, dacă vrei. Sau indigestie.

— Cînd ai ieșit ca din pușcă din cilindru, nu păreai nici somnoros și nici obosit.

Știuse încă dinainte să se căsătorească cu ea că fata asta posedă un radar sensibil numai la fenomene non-rutiniere, un canal TV pe o lungime de undă apropiată de paranoia. Atunci cînd în locul cerului senin prognozat venea ploaia, ea suspecta meteorologul de minciună și se întreba asupra motivelor. Poate că exagera întrucîtva. Dar nu prea mult. În calitate de Jeff Caird, nu s-ar fi însurat niciodată cu ea, nici măcar nu s-ar fi întîlnit cu ea atît de multă vreme. Dar ca Bob Tingle se îndrăgostise de ea. În acel moment, nu-i plăcea deloc, din cauza suspiciunilor. În asemenea momente, se întreba oare cum a putut să se lege de o asemenea femeie. Nu. El, Caird, n-ar fi făcut niciodată asta. Doar Tingle.

Acea senzație înrudită cu panica îl încercă din nou. Era ca o caracatiță de ectoplasmă, simțită doar de el însuși. Dar care „el însuși”? Nu tocmai Caird. Caird nu ar fi judecat în termeni ca „ceață de îndoială” sau „caracatiță de ectoplasmă”. Tingle încerca să iasă la suprafață, dar nu va putea pînă cînd Caird nu va avea un minut pentru ceremonia de predare, de ridicare a capacului mormîntului lui Tingle, își zidea mintea și-l făcea stăpîn peste toată harababura aceea cunoscută Miercuri sub numele de Tingle. Totuși, Caird nu dispărea niciodată complet. Cineva trebuia să joace rolul și să împlinească îndatoririle de immer. Jeff Caird era cel inițial, el era originalul.

— Ca din pușcă, zici? Ce-ar fi să o încercăm acum, pe tine? strigă el, entuziast.

O ridică în brațe și se mai roti o dată cu ea.

— Haide!

Ea îi zîmbi, dar spuse:

— Mai bine nu. Și lasă-mă jos. Știi că trebuie să exersez. După aceea… știi bine că nu sunt frigidă.

O lăsă pe propriile picioare și îi spuse:

— Nu, nu ești frigidă, dar uneori mă întreb cum reușești să fii ca un termostat. OK. Cum vrei tu, Piciorуș. Știi că toate dorințele

tale sunt și ale mele. Tu fă cafeaua, iar Tingle o să înceapă să zbîrnîie*.

Caird n-ar fi spus niciodată așa ceva. Probabil că putea foarte bine să evite asemenea trimiteri.

„Trebuie să pun capăt acestor lucruri”, gîndi Caird. „Bine măcar că nu e grav, dar deja s-a ajuns prea departe. E un semn că Tingle se zbate la marginea lui Miercuri și vrea să iasă la suprafață chiar înainte de terminarea ritualului. Ritual neglijat, de altfel. Iar acum, din păcate, nu am timp să experimentez. Prea periculos.”

— Dar te-ai dus la toaletă înainte să fii stonat, spuse Nokomis.

Cho-oi! Doamne, cum a putut Tingle să ia o asemenea femeie?

Fu bucuros că nu a dat glas exclamației interioare. În această Zi de Miercuri, exclamația nu era cunoscută, pentru că în Manhattanul de Miercuri izul nu mai era chinezesc, ci amerindian și hindi. Dacă ar fi auzit, suspiciunile ei s-ar fi amplificat dramatic, pînă la explozie.

— Da, și am să mă mai duc o dată, spuse el.

Se răsuci pe călcîie și ieși pe hol, intrînd în baie, care era la dreapta. După ce închise ușa, se așeză pe capacul lăsat al toaletei. Observă că cei de Marți au uitat să-și ia hîrtia igienică. De bobina respectivă mai atîrnau trei lungimi utile. Acești țopîrlani sălbatici de ieri merită să le lași o înregistrare care să-i beștelească.

Închise ochii și se scufundă într-o lume fără zgomote și fără fricțiuni. În fața lui plutea imaginea în mărime naturală a unui Caird solid, strălucitor. Privindu-se cu un ochi, pe celălalt, tot imaginar, îl rotea, privindu-se în interiorul lui. Acest ochi văzu în primă fază doar întuneric. Apoi în față i-au defilat multe linii cenușii. Acestea păreau să izvorască din abisul său lăuntric, zburînd pe lîngă ochi spre abisul de deasupra. Apoi s-au îndesit, devenind atît de strînse încît purtau cu ele o tensiune și zbîrnîiau. A mărit presiunea la fiecare capăt, deși nu știa unde se termină acele linii, pînă ce i s-a părut că liniile, care acum străluceau reci, îl vor plesni. Și a aruncat în ele cu căldură. „Căldura” era sub forma unor complexe energetice de forma unor comete, fiecare lovind o coardă strălucitoare, care îl resorbea, dar nu complet. O parte din căldură se prelingea în jos

sau în sus pe coardă, ca niște picături de ceară dintr-o lumînare. Direcția în care o luau era la discreția lor. Acolo, în mintea lui, nu exista gravitație.

Și nici sosuri. Sau poate că se înșela. Picăturile acelea îi aminteau de un sos apetisant și fierbinte de friptură.

Liniile de forță erau folosite pentru a-l inhiba pe el și pentru a-l aduce la suprafață pe Tingle. Care, chemat din adîncurile conștiinței lui, ca fantoma lui Samuel invocată de vrăjitoarea din Endor, se putea transforma din fantomă în om. Omul Zilei de azi.

Începu să crească tensiunea din linii. Acestea au început să vibreze, să zbîrnîie și să strălucească în întuneric, lovindu-se, unindu-se, pînă cînd toate s-au atins și s-au topit într-una sngură, formînd o coloană suplă, lungă, sclipitoare. Părea să fie dreaptă, verticală, adică întinzîndu-se de la întunericul de jos pînă la întunericul de sus. Acum a rotit-o, adică a întors-o în unghi drept față de poziția inițială, continuînd așa pînă ce dintr-o coloană se transformă într-un disc difuz.

Celălalt ochi vedea că imaginea lui Caird pierduse mult din strălucire și se îngustase. Era de așteptat. Căldura aruncată în liniile acelea fusese absorbită de la Caird. Acum, în jurul picioarelor imaginii s-a format o linie care închipuia granițele unui cadru de ușă. Uneori imaginea care trebuia eliminată dispărea ca o rachetă, sau se strîngea într-o bilă de bowling fantomatică, cu găuri, și se pierdea sărind pe alee. Astăzi, imaginea părea că vrea să se piardă în podea.

Al doilea ochi privea rotația și discul alb strălucitor, care tăia o bucată de întuneric și acum începea să elimine negura. O figură neclară apărea, devenea cenușie pe măsură ce absorbea lumină de la disc. Care devenea mai întunecat o dată cu iluminarea figurii, care căpăta forme tot mai clare.

Cînd Tingle era aproape desăvîrșit, primul ochi a dat o comandă mentală, iar imaginea lui Caird a dispărut prin trapa imaginară din podea. Liniile care au format acel cadru au dispărut.

Acum cu ambii ochi concentrați asupra lui Tingle, discul devenise negru și mic, pierzîndu-și căldura și marginile pînă ce nu mai conta deloc, iar Tingle plutea sclipind în întuneric.

Discul dispăruse, iar imaginea lui Tingle a ieșit la iveală atît de rapid, încît frecarea cu mediul — ce mediu? — a dat naștere unei cozi fantomatice de cometă.

Ochii i s-au întors înspre afară și și-a ridicat pleoapele. Bob Tingle aterizase, dar nu fără reziduuri de Caird. Nouăzeci și opt la sută din el era locatarul de Miercuri, iar doi la sută, cel de Marți, din apropiere. Aceste două procente l-au făcut să-și amintească de păpușa încă umflată în stoner. Ce-o să se facă dacă Nokomis dă de ea? Nu putea să-i dea o explicație satisfăcătoare. Și nici adevărul nu i-l putea spune. Cum de a ajuns în balamucul ăsta?

Se ridică de pe scaunul de toaletă și o luă spre ușă. Se opri, se strîmbă, pocni din degete și se întoarse. Dacă Nokomis nu aude apa de la toaletă, o să vină în galop din cameră, ca să vadă ce de nu s-a tras apa. Întotdeauna își dădea seama cînd un model comportamental nu era respectat, iar pentru ea un asemenea act ratat nu putea avea drept cauză decît ceva rău. Apăsă butonul și ieși pe hol îndată ce apa începu să curgă.

De obicei, în acest stadiu era aproape în întregime Bob Tingle, deși Jeff Caird nu ar fi scăpat niciodată pe de-a-ntregul prin trapa imaginară din podea. Întotdeauna Caird mai păstra o bucățică de ochi, o bucățică din pielea minții, pe care Tingle nu o remarca decît atunci cînd avea un motiv serios s-o remarce. Ca în clipa asta, cînd păpușa trebuia dezumflată. Ceea ce îl făcea și mai prezent pe Caird era faptul că Chang Castor era în libertate în Miercuri — probabil — și că Tingle nu-l putea ignora.

Tingle se uită în lungul holului. Nu o vedea pe Nokomis, dar aceasta ar fi putut să apară în orice clipă, ca să-și ia ceva din dulapul de posesiuni personale. Așa că o strigă:

— Mă duc să mă îmbrac! Vrei ceva din dulap?

Nokomis îi răspunse veselă de dincolo:

— Nimic, iubitule! Cafeaua va fi gata în curînd!

Nokomis tocmai depietrifica chiflele și somonul pentru micul-dejun. După aceea, avea să pună chiflele în prăjitor. El ar fi trebuit să fie îmbrăcat pînă atunci, altfel ea se va uita în lungul holului, ca să vadă unde se află el.

Alergă la stonerul lui, deschise ușa și se aplecă înăuntru. După ce scoase capacul de la baza păpușii închise ușa și fugi spre dulapul marcat MIERCURI. Spuse „Deschide-te”, iar mecanismul, recunoscîndu-i amprenta vocală, eliberă zăvorul,

permițîndu-i să tragă de ușa cea înaltă. Înhăță cea mai apropiată robă, și-o trase peste cap, spuse „Închide-te” și se grăbi înapoi, în lungul holului, după ce aruncă o privire ca să se asigure că Nokomis nu se uită după el. Apoi deschise din nou stonerul.

— La naiba!

Păpușa se dezumfla prea încet.

O apăsă, conștient de șuieratul scos de aerul care ieșea. Totuși, Nokomis dăduse drumul unei benzi de comunicații, așa că putea să spere că vocile de acolo vor acoperi șuieratul.

Cînd replica era pe jumătate dezumflată, intră în cilindru și închise ușa. Călcă în picioare păpușa pînă ce aceasta se aplatiză de tot, apoi o rulă și o puse în mica sticluță din sacul de umăr. Și arma o introduse tot în sac. Deși știa că în sac se află și steaua de identificare de Marți, nu rezistă tentației de a se asigura. Degetele atinseră vîrfurile discului stelat.

Ieși cu spatele și închise ușa. Respirînd mai greu decît și-ar fi dorit, se întoarse în bucătărie. Chiar înainte să intre, o văzu pe Nokomis ițindu-și capul de după cadrul ușii.

— În sfîrșit, ai sosit. Chiflele au început să se răcească.

O urmă pînă la balcon, unde pe o mică masă rotundă ea pusese cafeaua, sucul de fructe și mîncarea. Se așeză pe un scaun, în fața lui Nokomis. Lumina venită de pe stradă era suficientă pentru ca el și soția lui să semene cu niște fantome cenușii. Cicadele și broaștele nu terminaseră de cîntat.

Sorbi din cafeaua fierbinte și se uită la casa lui de Marți, vizibilă în apropiere. Ferestrele erau luminate, dar nu se vedea nimeni. În el rămăsese destul din Caird pentru un gînd trecător la Ozma aflată în cilindru. Ozma, așteptînd șase zile ca să-l vadă.

Nokomis se arăta iubitoare, ca mai totdeauna. În acea lumină slabă, pielea ei era mai întunecată decît nuanța aceea arămie minunată pe care o prezenta la lumina zilei. Părul ei negru era tăiat scurt și pătat în alb, pentru a obține aspectul de sconcs, moda curentă în Miercuri.

Nokomis încercase să-l convingă pe Tingle să-și vopsească și el părul și să-și lase barbă, care putea fi tăiată în forma pătrată, și ea la modă. El refuzase, deși, evident, nu-i putuse da adevăratele motive pentru care nu vrea să fie în pas cu moda.

El se gîndi că trebuie să ascundă mai bine hainele din coșul de rufe.

Nokomis, care terminase pe jumătate și a doua ceașcă de cafea, începu să sporovăiască despre rolul ei în noul balet Proteus și Menelaus. Repetițiile nu începuseră și erau multe probleme.

— ...și compozitoarea e nebună. Crede că muzica atonală e ceva nou. Nu vrea să te asculte cînd îi spui că muzica asta a murit acum zece generații. Roger Shenachi e constipat și de cîte ori face un jeté trage niște vînturi îngrozitoare. I-am spus lui Fred...

— Care Fred?

— Vezi că nu mă asculți deloc? Fii mai atent. Nu-mi place să vorbesc de una singură, știi asta. Fred Pandi e barosana întreprinderii. Ea a scris libretul, a compus muzica și a făcut coregrafia. I-am spus că ar trebui să scrie totul în jurul rolului lui Roger, să-i dea numele de Gaze sau cam așa ceva. Și dacă tot schimbă libretul, poate să schimbe și muzica, să scrie ceva care să poată fi dansat...

— Sunt sigur că ești o artistă suficient de mare ca să treci peste astea, spuse Tingle. Oricum, de cînd are o balerină, fie și de statura ta, ceva de spus în...

— Mulțumesc, dar nu înțelegi. Trebuie să am un cuvînt de spus, pentru că sunt membră în comitet, după cum știi foarte bine. Cel puțin, ar trebui să fiu, dar compozitoarea și dirijorul orchestrei sunt amanți, așa că formează o bandă împotriva noastră.

— O bandă nu se formează cu doar doi oameni.

— Bob, ce știi tu în privința asta?

— Nu știu mare lucru. Ce face comitetul vostru? De cînd s-au apucat comitetele să producă marea artă?

— Aha, deci nici asta n-ai ascultat. Ți-am vorbit de asta ieri. Sau a fost alaltăieri? N-are importanță, oricum ți-am spus.

— Da, desigur, îmi amintesc, spuse el. Și a cui a fost ideea?

— A vreunui birocrat. Sunt sigură că celelalte Zile nu au asemenea probleme. Doar că...

9.

Deși nu era cinstit să-și lase mintea să rătăcească, nu se putea abține. Gril, Rootenbeak și Castor se ridicau din străfunduri ca niște epave străvechi umplute cu gazul cadavrelor descompuse. De obicei, cînd era în Miercuri, era aproape în întregime Bob Tingle; Miercuri își era suficient ca Tingle. Acum, modelul și rutina erau spulberate. Trei spărgători de zi în libertate, iar doi dintre ei puteau fi foarte p ericuloși. Mă rog, cel puțin unul. Rootenbeak ar fi putut să apară și el și să-l recunoască, dar nu era probabil ca el să spună autorităților că Bob Tingle seamănă suspect cu Jeff Caird. Doar dacă nu o făcea sub anonimatul unei benzi TV... Castor... maniacul acela putea să pîndească undeva în întuneric și să-l vadă alergînd de la casa lui de Marți la blocul de Miercuri. Iar Castor era destul de priceput, după cum îi spusese Horn, ca să-l poată da în vileag în orice clipă.

— Bob!

Tingle se smulse din mlaștina mentală.

— Desigur, sunt de acord cu tine. Comitetele sunt o porcărie. Dar hai să privim lucrurile altfel. Dacă ai fi trăit în vechime, n-ai fi avut nici un cuvînt de spus în privința producției. Așa poți să-ți dai seama cît de mult s-au schimbat lucrurile.

— Comitetele sunt ca niște baloane. Plutesc sus în văzduh, supuse capriciilor vîntului și vîntoaselor și coboară atunci cînd nu mai au gaz. Ascultă-mă pe mine, întregul spectacol va fi un eșec, un eșec scandalos! Iar cariera mea o să fie ruinată, complet ruinată.

El sorbi din cafea și spuse:

— Dă-mi voie să-ți spun ceva. Sunt funcționar la Banca Mondială de Date.

— Știu. Ce e cu asta?

— Am să aflu dacă există ceva, vreun material cu care să poată fi șantajați membrii comitetului, în special Pandi și Shenachi. Dacă găsesc ce caut, vei putea folosi materialul, adică să-i îmblînzești pe cei doi. Evident, va trebui să sap după mizerii în ce-i privește pe toți membrii comitetului.

Ea se ridică de pe scaun, ocoli masa și-l sărută.

— Vai, Bob, crezi că ai putea?

— Sigur. Dar... noțiunea de etică nu te supără deloc? O să fie cam...

— Este spre binele artei!

— Mai mult spre binele tău, să recunoaștem.

— Nu mă gîndesc numai la mine, spuse ea, întorcîndu-se la loc și turnînd cafea. E vorba de întreaga producție. Gîndesc organic. E pentru binele tuturor.

— Nu știu dacă voi putea să adun suficiente materiale ca s-o scot pe compozitoare din muzica ei atonală. Și chiar dacă o să găsesc, asta o să ducă la o întîrziere însemnată. Trebuie rescrisă toată partitura.

Ea ridică din umeri:

— Cui îi pasă? Nu e ca în vremurile de demult. Acum nu mai depindem de bani.

— Da, dar cred că ar fi fost mai bine să depindeți. Totuși, hai să nu vorbim acum despre asta. Acum... nu ești fericită să mă ai? Unde îți e recunoștința?

Ea rîse și spuse:

— Dar nu ai făcut încă nimic.

— Am acumulat ceva credit de bune intenții.

— Iar bunele intenții pavează drumul spre iad, cum se știe. Deci ești un contractor de autostrăzi în infern. Dar știi că nu ai nevoie de pretexte. Totuși, hai s-o lăsăm pe diseară. Sunt într-o dispoziție mult mai bună după ce exersez.

— Nu și în ultima vreme, spuse el. Vii tot mai furioasă și mai dezgustată.

— Vin la țanc ca să scot din mine furia și frustrarea. Doar nu te plîngi, nu?

El se ridică în picioare.

— Nu mă plîng niciodată de ceva ce nu există. Într-o zi, stările noastre de spirit se vor combina și apartamentul ăsta o să explodeze.

— N-aș vrea să fim nevoiți să căutăm alt apartament, spuse ea, sărutîndu-l din nou. Ce ai de gînd să faci?

— Azi am o agendă foarte încărcată, spuse el. Dar am să reușesc cumva să lucrez la preliminariile Proiectului Șantaj. Ca să mă asigur că am destul timp, va trebui să mă duc devreme la slujbă.

— Devreme? spuse ea, cu ochii măriți.

— Da, știu. Este periculos. Tu poți să lucrezi cît de intens dorești, cîte ore dorești și nimeni nu se uită urît la tine. Ești artistă. Dar eu sunt un birocrat. Dacă mă duc devreme și stau pînă tîrziu și află colegii mei, s-ar putea să verifice la ce am lucrat. Și nu ar fi bine să afle că am făcut o lucrare neautorizată, deschizînd canale nerelevante pentru slujba mea. Iar atunci chiar aș avea probleme. Așa că ar fi mai bine să merg la slujbă la ora regulamentară. Am să rup puțin din timpul de muncă obișnuit. Colegilor mei nu le pasă dacă sunt leneș sau ineficient — asta mă face un tip obișnuit, unul din cei mulți — iar superiorul meu nu o să se sesizeze dacă n-o să rămîn mult în urmă. Am dreptul la un ecart oarecare de ineficiență. Așa n-o să am necazuri cu superiorul, care n-o să mă cheme la o săpuneală.

Își terminară micul dejun, iar Nokomis se duse în baie. El nu putea decît să spere că nu va lua hainele din coș ca să le spele. Nu se aștepta să le scoată, pentru că ea era întotdeauna doritoare să lase spălatul rufelor în seama lui. Dacă își amintea corect, făcuse asta în ultima Miercuri și se aștepta ca acum să fie rîndul lui.

Cincisprezece minute mai tîrziu, ea se întorcea în balcon. Era îmbrăcată într-o bluză albă și pantaloni roșii strînși pe picioare, ținînd de curea sacul ei de umăr. Cu toate astea, spuse:

— Of, și eu care credeam că ești în pat și te pregătești...

El îi zîmbi și răspunse:

— Nu, mă gîndeam cum va decurge investigația de șantajare.

— Bun. Mă duc la sală acum.

El se ridică și o sărută scurt.

— Îți urez un antrenament profitabil.

— Va fi, întotdeauna este. Nu voi putea lua masa de prînz cu tine. Comitetul se întrunește la ora prînzului la un restaurant.

În timpul absenței lui, Tingle activase o bandă de pe partea laterală a balconului și verificase agendele. Știa deja că nu poate să ia masa cu el, iar ea știa că el știe. Dar nu era sută la sută sigură că nu o să-l lase memoria. Nu avea încredere decît în ea însăși.

— Atunci ne vedem la șapte, la Goolplex, spuse el.

— Sper că salata e mai bună decît ultima dată.

El rămase în balcon pînă cînd văzu bicicleta ei parcurgînd strada Bleecker și dispărînd spre nord, spre canal. Îndată ce n-a

mai văzut-o, se ridică și se duse în baie. De multe ori ea se întorsese din drum la cîteva minute după plecare, spunînd că a uitat ceva. Dar nu putea să-l păcălească. Se întorcea ca să se asigure că el nu face ceva ce nu ar trebui să facă. În cîteva rînduri se întrebase dacă nu cumva soția lui e ofițer organic care are rolul public de a face pe balerina. Doar investigațiile lui prin canalele băncii de date îl convinseseră că nu e cazul.

Atunci ce era? O femeie uluitor de suspicioasă, poate paranoică. Deloc femeia care ar fi trebuit să fie soția lui Bob Tingle. Dar nu-și arătase adevărata natură atunci cînd el îi făcuse curte, iar el fusese foarte neglijent și nu-i cercetase indexul de personalitate înainte de a se căsători cu ea. Iubirea pasională îl orbise, dar asta făcea parte din natura lui Bob Tingle. Tingle era foarte pasibil de a se lăsa tîrît de emoții pe care Jeff Caird nici nu le-ar fi tolerat în el. Și totuși, Caird era răspunzător pentru natura lui Tingle. Caird alesese deliberat această natură pentru rolul lui de Miercuri, pentru că voia să simtă puternic — ca Tingle — ceea ce Caird nu putea simți decît foarte slab.

Totuși, probabil că lui Caird îi plăcuseră caracteristicile lui Tingle, acele senzații pe care el le reprimase datorită autocontrolului. Deci, în timp ce construia — cuvîntul corect ar fi creștea — personalitatea lui Tingle, făcuse rabaturi multe de la sinele lui, al lui Caird. Iar acum plătea acest lux, pentru că pasiunea pentru Nokomis îl punea în pericol. Deși nu era agent secret al guvernului, Nokomis îl supraveghea îndeaproape. Dacă descoperea ceva suspect care nu era legat de relația lor personală, ar fi săpat mai adînc. Iar dacă afla că este un infractor, avea să-l denunțe?

Nu credea că îl va denunța, ci că va fi foarte furioasă că n-a avut încredere în ea.

Adevărul era că nu știa ce se va întîmpla dacă Nokomis va face cercetări mai profunde. Ceea ce știa era că Tingle n-ar fi trebuit în ruptul capului să se însoare cu ea. Dar Tingle încă o iubea, deși pasiunea uriașă care-l pîrlise la început devenise o căldură plăcută. Mai mult, dacă-i spunea că vrea să divorțeze, s-ar fi expus și suferinței și furiei ei. Era foarte posesivă și egoistă; ea ar fi trebuit să fie aceea care decide despărțirea. Totuși, ea era nu numai o mare colecționară de obiecte și de persoane; mai mult decît atît, ura să fie nevoită să renunțe la ceva.

Porțiunea lor din dulapul de posesiuni personale era plină-ochi cu bibelouri, ursuleți, diverse suveniruri legate de zile de naștere și de sărbători naționale, districtuale sau mondiale, trofee de balet, înregistrări de-ale ei de la naștere pînă acum cîteva săptămîni, o medalie pentru primul loc la o sută de metri plat la concursul pe Manhattan al școlărițelor de a opta, o citare pentru purtare exemplară, obținută la douăzeci de sub-ani (după aceea, nu a mai căpătat așa ceva, din cauza certurilor cu diverșii membri ai companiei de balet) și sute de alte asemenea fleacuri.

Tingle încercase în multe rînduri s-o convingă să arunce toate astea. Aveau mereu discuții, pentru că în fiecare seară ea insista să scoată cîteva și să le pună pe un raft. Apoi trebuia să le pună înapoi în dulap, înainte de ora de stonare. Obiectele astea îl împiedicau să ajungă la propriile obiecte personale din dulap, ba chiar și la raftul de haine.

Într-o zi, Tingle era sigur de asta, temperamentul lui nu tocmai ușor de potolit va prelua controlul și va arunca toate astea pe burlanul de gunoi. Iar asta va însemna despărțirea lor. Ceea ce, îi spunea logica, din punctul lui de vedere era bine. Se vor despărți înainte ca suspiciunile și posesivitatea ei să poată să-i mai facă vreun rău.

Suspină, se ridică de pe scaun și se duse în baie. Scoase din coș hainele ude de Marți și le puse la uscat. Mai tîrziu o să le ruleze și o să le îndese în sacul de umăr. Ar fi fost mult mai ușor și mult mai inteligent să le arunce în incinerator, dar avea un singur costum pentru petrecerile de Marți. Ca să obțină altul, trebuia să-l predea pe cel vechi, sau să vină cu o scuză bună pentru pierderea lui. Iar aceste scuze conțineau scrierea unui raport către Departamentul Pierderi Haine.

Se băgă în pat, așteptîndu-se să doarmă iepurește. În schimb, a adormit pe loc și a avut parte de o mulțime de vise.

L-a trezit banda deșteptătoare. Și-a amintit doar unul dintre visele care-l asediaseră. Fața Părintelui Tom, fața lui, evident, ușor de recunoscut chiar și sub perucă și barba falsă, apăruse pe o bandă de perete. Banda îl prezenta pe Părintele Tom în picioare, pe malul unui rîu lat, întunecat și care curgea lent la vale. Chiar în spatele Părintelui Tom era un pod masiv de piatră. Părintele Tom avea în mîna dreaptă un candelabru greu de fier, cu șapte lumînări. Arăta ca cel folosit în sinagogi, dar Tingle nu-

și putea aminti cum se numește. Din degetul mijlociu al mîinii drepte a Părintelui Tom izbucnise o flacără lungă și strălucitoare. Părintele Tom se încruntase și nu se putea decide ce lumînare să aprindă.

— Acesta este momentul, spuse cu severitate Părintele Tom.

Tingle se trezise murmurînd: „Ce moment?”

Dormise șase ore, deși de obicei avea nevoie de opt. Își puse o pereche de chiloți și coborî în pivniță, unde exersă singur la o mașină. Întorcîndu-se în apartament, făcu încă un duș, se îmbrăcă și mai bău o cafea. Soarele strălucea deja cu putere, orașul fremăta de mișcare, iar temperatura începuse să urce spre prognozata valoare de 45°C a amiezii. Îmbrăcat în chiloții subțiri, cu o cămașă albă cu mîneci scurte, cu dungi verzi și cu guler în zig-zag, pantaloni verzi bufanți și sandale maro, cu sacul pe umăr, Tingle mai aruncă o privire de pe balcon. Se uita în jur. După ce? Poate după doctorul Chang Castor?

Ceea ce însemna că nu este în întregime Tingle. Jeff Caird încă trăia în el și-i reamintea lui Tingle că trebuia să ia legătura cu agentul lui immer de Miercuri. Asta trebuia să se realizeze de la banca de date, evident.

Pe moment, în fața casei de la colțul dintre Bleecker Street și Canalul Kropotkin era doar o persoană, un bărbat mergea cu bicicleta spre vest, cu spatele la Tingle. Bărbatul avea gîtul ascuns de un șal. Mai purta și o cămașă maro și pantaloni verzi spălăciți. Tingle se uită la om, care tocmai se oprise la colț și se uita în urmă.

— Dumnezeule! exclamă Tingle.

Își încleștă pumnii și se apropie mai mult de marginea balconului. Figura de sub pălărie prezenta trăsăturile prelungi și înguste ale lui Castor și nasul lung al acestuia. Și de ce se uita atît de intens la casă?

Tingle clătină din cap și vorbi tare, ca să se liniștească.

— E doar imaginația ta! Nu poate fi atît de prost ca să facă așa ceva!

Omul își întorsese capul, iar Tingle putu să-l privească din profil. Semăna cu fața de vultur a lui Castor, dar... nu, nu putea fi Castor.

Biciclistul dispăru în spatele casei, luînd-o spre nord, spre drumul canalului, apăru din nou și apoi dispăru în spatele casei următoare. Prin ușa din spate a casei de la colț a ieșit un bărbat

care se duse la garaj, de unde a ieșit imediat cu o bicicletă. Tingle l-a recunoscut: era John Chandra. Tingle îi cunoștea figura, ca și pe cea a soției lui, Aditi Rotwa, pentru că le văzuse prin ferestrele stonerelor din pivniță. S-a retras, ca nu cumva Chandra să-și ridice privirea și să-l recunoască.

Chiar dacă vecinul lui ar fi remarcat asemănarea dintre figura lui și cea a lui Jeff Caird, cunoscută din stonerul din pivniță, nu s-ar fi putut gîndi decît la o remarcabilă coincidență. Tingle așteptă pînă ce Chandra dispăru în spatele casei și abia atunci avansă iar, ca să se uite după biciclist. Dar acesta dispăruse.

— Probabil că mi-am imaginat, murmură Tingle.

Trei minute mai tîrziu, se îndrepta spre est, integrat în traficul de biciclete și de ocazionale mașini electrice. Tocmai începuse să transpire, cînd zări cu coada ochiului o coajă de banană pe trotuar.

10.

Goni în zig-zag prin mulțime, frîn[la curbă, coborî de pe bicicletă, ridică coaja de banană și o aruncă într-un conteiner de gunoi. Cînd se întoarse la bicicletă, se uită în jur. Nu îl vedea pe Rootenbeak nicăieri. Nici nu se aștepta. O grămadă de delincvenți mărunți umpleau străzile de Miercuri, pe lîngă Rootenbeak. Asta dacă Rootenbeak se afla pe acolo. Oricum, el acționase instinctiv. În vreme ce pedala, se mustră pentru această acțiune impulsivă. Nu ar fi trebuit să se oprească. Ar fi trebuit chiar să accelereze.

Ajuns la Strada 30, începu să urce rampa. Destinația era partea de vest, cea întunecată, a Turnurilor Celor Treisprezece Principii. Clădirea, care era acoperită cu panouri solare, ocupa suprafața dintre străzile Șaptesprezece, Patru, Treizeci și Treizeci și Șapte. Structura principală se înălța la peste o mie trei sute de metri, dar cele treizsprezece turnuri de pe perimetrul ei mai adăugau încă patru sute de metri. Biroul lui Tingle se afla în apropierea vîrfului turnului de la colțul de nord-vest, dintre străzile Șapte și Treizeci și Șapte.

După ce coborî panta pînă la sala de parcare de la al treilea nivel subteran, luă un lift spre holul principal nord-vestic. De acolo, luă liftul-expres pînă la nivelul final al structurii principale. Acolo luă un lift pînă la nivelul biroului lui, aflat în unul dintre turnuri.

În timp ce mergea pe holul care ducea la biroul lui, Tingle a fost distras de priveliștea vizibilă prin ferestrele înalte și largi din dreapta. Pe acoperișul clădirii principale se vedeau șase catarge de ancorare, trei zeppelinuri prinse în trei catarge și un al patrulea, strălucitor gigant portocaliu, îndreptîndu-se cu botul spre un alt catarg. Tingle se opri să privească acel spectacol măreț și superb.

De-a lungul clădirii erau curenți ascendenți puternici, dar zeppelinurile coborau în aerul relativ liniștit de deasupra imensei suprafețe a acoperișului, unde nu aveau probleme cu manevrele. Mai mult, nu aveau nevoie de echipaje la sol, care să tragă de funiile aruncate de cei din balon. Pilotul avea un control deplin, prin intermediul celor douăsprezece motoare cu reacție direcționale, care puteau compensa orice rafală de vînt.

Încet, nava s-a apropiat de sistemul de prindere din vîrful catargului de ancorare, iar botul s-a prins imediat.

Tingle ar fi vrut să vadă și cum pasagerii stonați, la adăpost de accidente și de plictiseală, împachetați în plase, sunt lăsați încet în cărucioare. Dar o privire aruncată la ceasul de mînă i-a arătat că era aproape ora la care se făcea informarea pregătitoare, cu șeful lui. Intră în anticamera biroului, unde secretarul aștepta la pupitrul lui. Secretarul arăta îndurerat, cu corăbiile scufundate, dînd semne clare de mahmureală. Tingle trecu pe lîngă el ca vîntul, spunîndu-i doar:

— Bună dimineața, Sally!

Primind drept răspuns doar un geamăt, reveni:

— Ești cam posac azi, Sally.

Secretarul ieși din muțenie:

— Bună dimineața, Maha Tingle. Maha Paz vă...

— Știu, știu. Mă așteaptă cu nerăbdare, poate chiar disperat. Mulțumesc.

Biroul avea formă de cupolă și era elegant dotat, ca și omul din spatele biroului. Welcome Vardhamana Paz se ridică la înălțimea celor doi metri și cincisprezece ai lui. Bluza lui sclipitoare, ca și pantalonii pestriți, erau strînse pe corp, în intenția de a ține locului un tors rotunjor și niște fese uriașe. Deasupra celor trei gușі care vibrau se afla un cap rotund, cu o frunte masivă, care atîrna în consolă, ca un balcon. Cînd se apleca și-și împreuna mîinile a rugă, dădea impresia că lucrează din greu la ridicarea multelor inele. Pe fiecare deget avea două inele, fiecare inel posedînd un diamant sau un smarald masiv. Aurul era de fapt imitație, iar pietrele artificiale, iar Paz în ansamblu îi părea ireal lui Tingle. Asta probabil pentru că grăsimea și oamenii ghinioniști erau o raritate.

După ce s-a înclinat, cu mîinile împreunate în față, Tingle a spus:

— Bună dimineața, șefule.

— Bună dimineața, Bob.

Paz se lăsă încet și ușor ca un balon care pierdea aer cald printr-o mică incizie. Îi spuse lui Tingle să aleagă un scaun și îi spuse:

— Pentru ceilalți e o dimineață bună. Pentru mine și pentru tine...

Și „Clopodegețel”, cum i se spunea pe la spate, flutură mîna lui cu aspect de aripioară de morsă. Avea fața contorsionată, de parcă mîncase prea multă fasole.

— Am aflat despre necazurile tale... necazurile noastre... prin linia noastră.

Tingle se foi neliniștit în scaun și se uită prin cameră. Probabil că ar fi părut un caraghios dacă l-ar fi întrebat pe Paz dacă acea cameră este „deparazitată” și dacă există un aparat de bruiat în funcțiune. Evident, fusese și exista. De asemenea, trei benzi de comunicații erau în funcțiune, la un volum supărător de mare.

Tingle își apropie scaunul pînă ce atinse cu burta marginea biroului și se aplecă în față.

— Ai aflat de la Tony? întrebă el.

— Nu, de la altcineva.

— Rootenbeak și Gril nu mă preocupă, deocamdată. Dar Castor... cred că informatorul tău ți-a spus cît e de periculos pentru noi.

Cu gușile fluturînd ca un drapel, Paz confirmă.

— Un anume organic de rang foarte înalt îl caută pe Castor. Dar el e handicapat de faptul că nu poate face încă nimic oficial. Dacă ar fi primit o informare oficială de la Marți că există un spărgător de zi și că acesta e Castor, ar fi putut acționa rapid. Dar va trebui să-l ucidă pe Castor, ca să împiedice arestarea lui. Nu-l putem lăsa să vorbească cu autoritățile.

Deși Tingle nu ar fi trebuit să știe numele omului la care se referea Paz, el îl știa totuși. Cercetările lui prin banca de date, neautorizate nici de guvern și nici de consiliul immerilor, îi relevaseră numele.

— Trebuie să-l găsim pe Castor, spuse Paz.

— Am să muncesc la treaba asta ca un biber harnic, spuse Tingle.

— Și de ce zîmbești?

— A, nimic. Doar un joc de cuvinte.

— Joc de cuvinte? Ce joc de cuvinte? Nu am timp de prostii, Bob.

— Păi biberul american aparține speciei Castor canadensis, murmură Tingle.

— Cum?

— Nimic, spuse Tingle, vorbind cu glas tare. Șefule, trebuie să-mi fac rost de niște timp fals în orele de lucru. Dar șefa mea,

Madam Global Acord, e prea zeloasă. Mereu îmi verifică rapoartele de lucru.

Paz se încruntă mirat și întrebă:

— Care Acord Global?

— Gloria Peatsworth. Noi, ăștia mici, îi spunem Madam Global Acord.

Dar Paz nu zîmbea.

— Ți-am spuse, Bob. Frivolitățile...

— Știu, știu, șefule, sunt o chestie gravă. Te rog să mă ierți.

Paz oftă din toți rărunchii și a spus:

— O să am eu grijă de Peatsworth. Dar...

După cîteva secunde de gîndire, Tingle spuse:

— Înseamnă că ai vești chiar și mai proaste.

— Ești foarte perspicace, Bob.

Paz mai suspină o dată din toată făptura lui și spuse:

— Persoana care m-a informat mi-a spus și că aici se află un organic de Duminică. Un detectiv-maior, o anume Panthea Pao Snick. Are o viză temporală, Bob. Viză temporală!

— Și evident ne privește pe noi. Altfel, nu ai fi menționat-o.

— Mi-e teamă că ai dreptate, spuse Paz. Din ce mi-a spus informatorul meu — și n-a fost în măsură să-mi furnizeze toate detaliile care să mă lumineze — misiunea lui Snick e atît de secretă, încît nu o cunoaște decît comisarul-general. Și poate că nici el nu știe tot. Comisarul a dat ordine ca Snick să aibă parte de o cooperare totală. Mie mi se pare de rău augur. Trebuie să aflăm ce urmărește.

— Ar putea să nu fie aici din cauza noastră.

Paz suspină încă o dată.

— Mi-aș fi dorit să cred asta. Din nefericire, a întrebat deja de tine. De fapt, vrea să vorbească cu tine.

Nu, categoric asta nu e o zi în care să fie Tingle-de-tot. Marți nu putea să stea liniștit. Cerea prezența lui Caird. Tingle nu putea fi aici decît un agent al lui Caird. Și asta își și propunea Tingle să fie. Caird trebuia privit ca cineva care se folosea de Tingle pentru a-l reprezenta în Miercuri.

Tingel spuse:

— S-ar putea să fie nevoie să lucrez peste program.

— Am să autorizez. Să nu transpiri prea tare.

Tingle zîmbi, pentru că figura lui Paz era acoperită cu o peliculă de apă sărată.

Pretextul prezentat pentru munca peste program avea să fie încă o minciună. Minciuna cere minciună, iar greutatea minciunii globale pune asupra ta o povară imensă asupra celui căruia teoretic trebuia să-i facă viața mai ușoară.

Paz tuși și-l scoase pe Tingle din reverie.

— Mai ai ceva de adăugat? întrebă Paz.

Tingle se ridică și spuse:

— Nu. Dacă asta a fost tot...

— A fost. Dacă apare ceva important, te rog să mă anunți.

— Evident.

Tingle ieși din birou mușcîndu-și buzele. În timp ce mergea pe coridor, simți o presiune în vezică. La jumătatea coridorului, coti spre dreapta, intrînd pe ușa deasupra căreia scria P & S. Anticamera dădea într-o cameră mare, cu pereți, tavane și podea albă, de marmură falsă. La stînga era un șir de pisoare joase, fiecare avînd deasupra cîte o bandă de programe informative. La dreapta era un șir de compartimente din care ieșeau vocile în surdină ale prezentatorilor de știri și ale actorilor de telenovele, apa trasă sau gemete.

După ce analiză șirul de pisoare neocupate, alese unul la care rula Canalul 176. John „Big” Fokker Natchipal, prezentatorul de zi al canalului, era un om pe care Tingle îl detesta. Astfel, cît stătea acolo, Tingle își imagina că face pipi pe nesăratul și jigodia de Natchipal. La patru ecrane distanță se afla canalul pe care prezenta știrile fantastic de frumoasa și de atrăgătoarea Constant Tung. Dar renunțase de mult să se uite la ea — cel puțin, nu în toalete — pentru că de obicei intra în erecție și era prea tare (hm!) ca să mai poată urina.

Totuși, de data asta alegerea nu l-a ajutat prea tare. Auzea în surdină vocea ei mătăsoasă și asta era suficient ca să-l facă să se gîndească la ea. În vreme ce stătea acolo exasperat și frustrat, a devenit conștient că la stînga lui se află cineva. Întoarse capul și o văzu. Purta o pălărie maro de jocheu, pe care un cerc verde înconjura o stea roșie, și o robă maro, decorată cu mici cruci egiptene, din acelea cu buclă. Avea un sac de umăr mare, verde și plin-ochi. De sub poalele robei se ițeau pantofi verzi lucitori, cu vîrfuri ascuțite.

Era scundă, doar un metru șaptezeci și doi, iar părul scurt și negru lucea ca blana de focă. Avea o față cu oase delicate, cu pomeți înalți și triunghiulară. Ochii mari și negri — care

aminteau și ei de o focă — se uitau țintă la el. Deși era la fel de frumoasă ca Tung, totuși nu avea asupra lui același efect. Grosolănia ei îl înfuria.

— Da? întrebă el.

Înainte ca ea să poată răspunde, în cameră intră o femeie, îl salută cu mîna pe Caird („salut, Bob”) și dispăru într-un compartiment.

— Îmi pare rău că te deranjez aici, spuse femeia cu asprime și repede. Nu voiam să aștept afară. Trebuie să cîștigăm timp.

Jena și furia îi dezumflaseră penisul, dar încă nu putea urina. Așa că spuse:

— Renunț!

Și își trase fermoarul. O luă furios spre rezervorul pentru spălare, cu femeia după el. Femeia îi spuse:

— Sunt detectiv-maior Panthea Pao Snick. Am...

— Știu cine ești, spuse el, privind-o prin oglindă. Superiorul meu, colonelul Paz, mi-a vorbit de tine. Mi-a spus...

— Știu. Am intrat în biroul lui la doar cîteva secunde după plecarea ta.

El se duse la suflătorul de aer cald și a apăsat butonul. Ea l-a urmat și acolo:

— Sunt autorizată să-ți prezint un minim de explicații privind misiunea mea. Dar pot să cer și voi pretinde o cooperare deplină.

Asta însemna că e trimisă direct de Consiliul Superorganic Nord-American. Sau că pretinde mai multă autoritate decît avea, pentru că așa putea să obțină o cooperare totală. Tingle, în calitate de Caird, făcuse de multe ori asta. Totuși, în cazul ei nu îndrăznea să se gîndească prea tare la o cacealma. Dacă era trimisă de CSNA, ar fi putut să investigheze zvonuri sau bănuieli, sau — Doamne, fă să nu fie așa — fapte legate de immeri. Dar, oricare ar fi fost motivele prezenței ei acolo, nu venise să se distreze.

Gheara fricii îi încerca șira spinării.

11.

Snick prelua inițiativa

— Vreau să vorbesc cu tine într-un cadru privat.

Jetul de aer cald se termnă iar el spuse:

— Nu cred că putem folosi biroul meu. Mă îndoiesc că ai autorizație să intri acolo.

Și o luă spre ieșire. Ea îl urmă.

— Nu am autorizație, dar aș putea să o obțin. Nu vreau însă să pierd timpul cu așa ceva. Nu vreau decît să vorbim câteva minute într-un loc în care să nu ne audă nimeni.

El se opri în mijlocul holului. Ochii ei mari căprui spre negri, se uitau în ai lui de parcă ar fi vrut să citească în ei ceva. Frumoși, ochi, gândi el, nu sunt potriviți pentru un ofițer organic. Sau poate că erau atât de nepotriviți, încât se potriveau perfect. Îți fixai ochii ăștia pe un bărbat și omul uita de toată prudența. Cine putea să creadă că sub ochii ăștia catifelați există o persoană de oțel?

Îi spuse că pot vorbi într-un foaier, o ramificație a holului. Ea l-a urmat, mișcându-și repede picioarușele ca să se țină de pasul lui mare. Tingle nu a micșorat ritmul. Dacă e chiar atât de pornită să „câștige timp”, atunci nu îi păsa dacă o să alerge puțin. Și timpul lui era la fel de important.

Foaierul era pustiu. El se așeză pe un fotoliu confortabil, care se mulă imediat pe el. Ea alese un scaun, care se dezumflă câțiva centimetri, ca să se adapteze la picioarele ei mai scurte. Se uitau unul la altul peste o masă îngustă.

— Ce vrei de la mine? spuse el, privind insinuant la ceas.

— Nu vrei să-mi vezi steaua de identificare?

El flutură din mână.

— Colonelul Paz mi-a spus că vrei să vorbești cu mine.

Intenționa să obțină toate informațiile despre ea îndată ce va ajunge la birou, dar voia să-i dea impresia că nu e deloc curios în ceea ce o privește.

Ea scoase din sacul de umăr o cutie mică, verde, pe care o puse pe masă. I-a ridicat ecranul, a apăsat un buton și a inserat în fantă un colț al stelei de identificare. El a citit display-ul, care se vedea pe ambele fețe ale ecranului, s-a uitat la fotografie și a spus:

— OK. deci ești cine spui că ești.

— Am fost autorizată sâ urmăresc un spărgător de zi. Un cetățean de luni din Manhattan, numit Yankev Gad Gril. Doctor în filosofie, predă la Universitatea Yeshiva. Evreu habotnic, maestru de șah și specialist în scriitorul creștin gnostic din secolul I A.D. numit Cerinthus.

O clipă, se gândi să nege orice legătură. Spusele ei erau atât de diferite de ce așteptase el, deși el oricum nu știuse la ce să se aștepte, încât a rămas mut o clipă.

— Gril! exclamă el. Acum înțeleg de ce vrei să vorbești cu mine! Joc șah cu el. Dar contactul meu cu el este limitat, evident. Nu știu cum arată și nu am vorbit niciodată unul cu celălalt. Competițiile de șah intertemporale au un regulament foarte strict.

Ea înclină din cap.

— Știu. Oricum, Gril se află acum în Miercuri sau cel puțin așa credem noi. Este un jucător de șah pasional, un fanatic...

— ... și încă unul extrem de bun, completă Caird.

— ... și s-ar putea să vrea să continue jocurile cu tine. Nu cred că e atât de prost, dar pasiunea pentru joc ar putea să-i întunece rațiunea. Ar putea să creadă că îți poate transmite următoarea mutare de la o bandă publică, după care se va îndepărta rapid. Am spus că „ar putea”, dar de fapt chiar are mari șanse să scape de organicii locali. Dacă nu primim imediat un raport, nu putem obține un fixing de satelit pe el.

— Vrei un raport direct spre tine sau spre organici în momentul în care primesc transmisia? Dacă nu o primesc?

— Îmi raportezi mie. S-ar putea să nu ajute la nimic pentru că Gril poate să stabilească o întârziere în transmisie și să fie plecat de mult atunci când tu primești mutarea. Apropo, ai primit deja o mutare de la el?

Întrebare-încuietoare. Normal că a verificat toate transmisiile lui Bob Tingie.

— Nu, nu am primit, spuse el.

Doar dacă nu cumva era deja sub supraveghere, caz în care transmisiile lui erau înregistrate în baza de comunicații. Dacă primise o imagine a tablei de șah cu următoarea mutare a lui Gril, putea să ceară să fie stocată până când Gril cere eliberarea ei. În condiții normale, mutarea următoare a lui Tingie i-ar fi fost transmisă lui Gril în Lunea următoare. Dacă Gril îi trimisese următoarea mutare lui Tingie, aceasta ar fi fost stocată în banca de date de Miercuri ca și în Banca Mondială de Date din Manhattan.

Snick în mod sigur a verificat toate astea. De asemenea, probabil că a cerut monitorilor de date de Miercuri s-o anunțe in momentul în care Gril trimite mutarea. Atunci de ce i-a cerut lui să raporteze transmisiunea lui Gril?

Nu cumva urmărește cu totul altceva? Nu cumva este un simplu pretext pentru a acoperi o misiune diferită de misiunea adevărată, și interesul ei pentru activitățile lui?

Își dori din nou să se limiteze la un singur rol în partidele cu Gril. Dar așa, în fiecare zi, în fiecare personificare, el începuse câte o partidă cu Gril. Mâine, Snick o să urmărească filiera Gril până la Jim Dunski. Atunci va afla că Bob Tingle și Jim Dunski sunt una și aceeași persoană. Poate că știa deja că Jeff Caird și Bob Tingle sunt unul și același.

Nu, asta sigur nu era. Dacă era așa, l-ar fi arestat și la ora asta ar fi fost în cea mai apropiată cameră de interogare. Poate că totuși pe Gril îl caută.

Totuși, de ce cautâ un organic de Duminică un spărgător de zi de Luni?

Oricare i-ar fi fost motivele, nu trebuia să-l vadă în ziua de Joi. De fapt, nici nu avea nevoie să-l vadă în carne și oase. O simplă privire aruncată pe fotografia lui Jim Dunski din baza de date o să-i fie suficientă.

— Sper că nu sunt prea curios, spuse el. Mă întreb totuși de ce ai fost trimisă după Gril. De ce este cazul ăsta atât de neobișnuit. Din câte știu, spărgătorii de zi sunt urmăriți de organicii din fiecare zi. Nu am auzit de vreun organic care să folosească o viză temporală ca să urmărească un spărgător.

— Avem motivele noastre.

— O, înțeleg. Nu e treaba mea.

— Am un număr de apel special: X-X. Ușor de ținut minte. Dacă apare mutarea lui Gril, mă vei chema fără întârziere, da?

— Desigur. X-X, spuse el, zâmbind. O cruce dublă[1].

Fața ei deveni impenetrabilă. Sau nu poseda referințe la aluzia cu crucea dublă, sau era suficient de calmă ca s-o ignore.

El râse și spuse:

— Deci, Yankev Gril. Știi ce înseamnă în idiș Yankev Gril?

— Nu. Ar trebui să știu?

— Yankev corespunde lui James, ar putea fi Jimmy. Iar Gril înseamnă Cricket (Greiere). Deci îl căutați pe Jimmy Cricket.

— Cam așa ceva, spuse ea. Dar nu văd nimic amuzant sau relevant în numele ăsta. Mi-a scăpat ceva?

Și se uită la ceasul ei de mână, ridicându-se. Se ridică și el.

— Jocurile de cuvinte sunt amuzante, fac viața mai ușoară. Ung rotițele.

— Eu consider că sunt stupide, spuse Snick. Dar nu sunt în afara legii, deși dacă...

— Dacă ar fi după tine, ar fi scoase în afara legii.

— Asta e gândire antisocială. Nu, nu asta voiam să spun.

Orice ar fi avut de spus, a rămas nespus. Snick s-a îndepărtat rapid, fără a-și lua rămas bun. Dar a întors capul și a spus:

— S-ar putea să ne mai vedem Maha Tingle.

— Sper că nu, murmură el.

Dar oftă. Snick era una din cele mai frumoase femei din câte văzuse vreodată, o zână-focă. Cu toate astea nu stârnea în el nici gânduri obscene, nici admirație. Îl îngrozea.

Porni pe coridor, introduse capătul identificatorului în fanta din ușă, intră și o trânti. „Bancherul de date” din primul schimb plecase deja. Biroul avea form[de cupolă, cu un diametru de șapte metri la nivelul podelei, fiind acoperit cu benzi de comunicație din podea și până-n centrul domului. În mijlocul camerei se afla un scan, iar în jurul lui un pupitru circular. Pe pupitru se găsea o mică cutie de control. Ridică partea rabatabilă a pupitrului și intră în „cercul fermecat”. După ce lăsă bucata de masă la locul ei, se așeză pe scaun. Îl putea roti ca să se uite la oricare din benzi și se putea înclina pentru citirea confortabilă a afișajelor înalte.

---

[1] Joc de cuvinte: crucea dublă echivalează cu înşelăciunea (n.t.).

Formă un cod pe care îl cunoștea doar el. Benzile începură să prezinte informațiile și fotografiile lăsate de el atunci când a părăsit biroul, în ultima Miercuri. Cu durere în suflet, lăsă deoparte proiectul drag inimii lui, nu fără a se mai uita câteva minute la benzi. Era o misiune neoficială, ordonată neoficial de Paz, care primise și el ordinul de la superiorul lui. Tingle nu ar fi trebuit să știe cine este superiorul lui Paz, dar îl aflase, cu ajutorul unei investigații neoficiale, de care Paz nu avea cunoștință.

Una din caracteristicile lui Tingle consta în curiozitatea lui periculoasă, învecinată uneori cu inconștiența. Consiliul immerilor ar fi fost alarmat dacă ar fi știut acest lucru. Dar consiliul verificase doar stabilitatea personajului Jeff Caird și nu se gândise că, la programarea personajului Bob Tingle, Caird va face un mare rabat de la propria personalitate. Daca ar fi știut asta, în mod sigur nu ar fi ajuns la anumite trăsături ale lui Tingle, dacă acestea n-ar fi existat măcar sub forma de embrion în Caird, reprimate cu asprime, dar nu suprimate.

Prima fază a proiectului consta în statistica persoanelor care fuseseră pietrificate „semipermanent" și stocate în ultima sută de sub-ani. Era vorba de persoane care mureau de boli fizice incurabile sau aveau boli mentale care nu răspundeau la terapie sau erau niște infractori obișnuiți, care nu puteau fi „vindecați". Când știința avea să descopere metoda de reînsănătoșire a acestor persoane, ei urmau să fie destonați.

Asta era teoria. Guvernul dădea cifre în legătură cu numărul „suspendaților", cum li se spunea. Paz îi ceruse lui Tingle să afle dacă guvernul mondial de Vineri spune adevărul. Statisticile oficiale spuneau că fuseseră puse în suspensie până la data începerii proiectului lui Tingle 46.947.269 persoane. După patru sub-ani de cercetări discrete, duse pe mai multe canale, Tingle aflase că numărul real este de 86.927.326. Asta, evident, numai pentru cei care fuseseră „semipermanentizați" (în jargonul guvernamental) în Miercuri. Tingle și Paz presupuneau că și celelalte Lumi Zilnice fac la fel și că existau la ora aceea aproximativ 609.000.000 de semipermanenți.

Paz îi ceruse atunci lui Tingle să afle dacă se găsiseră terapii care să trateze cu succes afecțiunile suspendaților în ultimii douăzeci de ani. Misiunea a fost mult mai simplă ca prima. Tinglc descoperise că se descoperiseră, fuseseră publicate și

intraseră în uzul curent suficiente „tratamente” sau terapii care să permită destonarea a cel puțin 30.000.000 de suspendați de Miercuri. Prin extrapolare 210.000.000 pentru întreaga populație.

Dar nici măcar una dintre cele 30.000.000 de persoane suspendate de Miercuri nu fusese destonată, pentru a i se aplica terapia vindecătoare. Și nici nu se făcuseră propuneri publice în acest sens.

— În primul rând, îi spusese Tingle lui Paz, ar lua, la rata de un milion de vindecați pe sub-an, dacă s-ar putea ajunge la viteza asta, un număr de treizeci de sub-ani, timp în care s-ar îngrămădi în depozite cam tot atâția. Practic stocul de 87.000 ar rămâne neatins. Deci nu e nevoie să căutăm motive sinistre în neglijarea problemei de către guvern. Sunt sigur câ și alții au descoperit aceleași lucruri, dar rapoartele lor au fost suprimate.

— Atunci acele milioane de oameni sunt ca și morți, spusese Paz.

— Nu neapărat. Poate, cândva... vom avea suficient personal medical, plus sistemul și fondurile necesare ca să îndeplinim măreața promisiune.

— Sigur, spusese Paz, uitându-se în jos la burdihan și ciupindu-și gușa triplă. Poate cândva o să mănânc si eu cât îmi trebuie.

Tingle se gândise că dacă toți suspendații din lume vor fi vindecați, atunci numărul covârșitor ar fi devenit o asemenea problemă, încât ar fi trebuit inventată o a opta zi care să fie adăugată săptămânii.

— De ce voiai informația asta? îl întrebase Tingle.

— Poate că noi, immerii, ne vom folosi cândva de ea.

— Șantaj? Extorcare? Amenințare?

Paz îi răspunsese cu un zâmbet.

Acum, în faza finală a proiectului lui, Tingle se insinua ca o fantomă în înregistrările biografice și în conversațiile unor înalți funcționari din guvernele din Manhattan și mondial. Un dispozitiv despre care credea că fusese produs în laboratorul ultrasecret al immerilor îi permitea să decodifice dialogurile. La început, fusese de-a dreptul încântat de decodor. Dar apoi și-a dat seama că ceea ce pot face immerii pot face și savanții secreți ai guvernului. Ceea ce însemna că și codificatoarele immerilor puteau fi bătute în orice clipă. Poate chiar acum.

Își exprimase temerile pe cale ierarhică, iar rezultatul fusese că immerii își schimbau formatul de codificare la câteva săptămâni.

Tingle îl întrebase pe Paz asupra motivelor care duseseră la această „tragere cu urechea”. Răspunsul lui Paz fusese că nu este nevoie ca el să știe. Teoria lui Tingle, pe care nu o discutase cu nimeni, era că informațiile erau destinate protejării cândva, în viitor, a consiliului immerilor. Sau poate că se foloseau ca mijloc de presiune asupra acelor funcționari înalți, din motivele obscure dar fără îndoială serioase ale consiliului.

În timpul acestei „fantomizări”, Tingle selectase și stocase anumite informații. Dacă va avea nevoie de protecție pentru persoana lui, nu se va da în lături să le folosească.

Gândindu-se la acest lucru, fu atins de gândul fantomatic că el, Tingle, nu ar fi ezitat să se folosească de șantaj dacă ar fi considerat necesar. În timp ce Caird, clientul lui de Marți, ar fi considerat șantajul ca dezonorant.

Privind benzile, își aminti că trebuie să obțină niște informații... coercitive pentru uzul lui Nokomi. Nu putea face asta astăzi, ceea ce însemna că ea o să se înfurie. Tingle oftă. Acum prioritatea numărul unu era Snick. Dacă va avea timp, se va ocupa și de problema Castor.

Murmură:

— Castor ar fi trebuit să fie pus în semipermanență îndată ce se putea. Atunci nu am fi avut actuala criză.

În mod sigur, consiliul immerilor fusese conștient de această variantă. Dar procedura legală a stonării lui Castor în calitate de bolnav incurabil presupunea ca acesta să fie anchetat total. Ar fi putut să nu își dezvăluie identitatea de immer în fața autorităților, mai ales dacă se apuca să le spună că el e Dumnezeu. Totuși, consiliul immerilor nu voise să-și asume riscul. Trebuia să fie menținut în viață, ca pacient pasibil de recuperare.

Tingle mai oftă odată. Fluierând ușurel „Crezul infractorului”, ultimul cântec Ko-ko de pe The Mikado al lui Gilbert și Sullivan, se apucă să lucreze la Proiectul Snick. Imaginile de pe benzi au fost înlocuite de codurile necesare pentru spargerea protecției fișierelor de Duminică. Aceste coduri erau furnizate de o bancă de date a immerilor și nu puteau fi folosite decât în cazuri de extremă urgență. Era cazul acum. Totuși, Tingle trebuia să le

utilizeze cu mare parcimonie, pentru că era posibil ca un sistem de securitate altul decât cel cunoscut de el să fie folosit acum de bancherii de date de Duminică.

Toți locuitorii de Duminică erau stonați la ora aceea, exceptând-o, evident, pe Snick, dar când se vor fi trezit în ziua lor, aveau să afle că cineva încercase să le „fantomizeze” banca de date. Dacă așa stăteau lucrurile, înseamnă că cererile de date ale lui Tingle declanșaseră o alarmă. Dacă așa stăteau lucrurile, va trebui să-și acopere cu mare grijă urmele electronice. La nevoie ar fi trebuit să șteargă și baza de date a immerilor, pentru a-i ține departe pe organici de sursa codurilor.

În cincisprezece minute, Tingle scosese din șase surse diferite toate datele biografice disponibile despre Panthea Pao Snick. După două ore de încercare a tuturor abordărilor sigure a tuturor circuitelor, a abandonat căutarea ordinelor oficiale ale misiunii ei. Fie erau inaccesibile, fie le primise verbal.

Cel puțin, îi cunoștea slăbiciunile. Adică tot ce fusese înregistrat. Din experiența proprie, știa că Snick ar fi putut ține pentru ea niște informații, față de fizicienii guvernului. Tocmai începuse să lucreze la informațiile privitoare la Castor, când toate benzile au început să pâlpâie roșu și datele afișate au dispărut. Uluit, a vorbit în banda care făcea legătura cu ușa. Inima îi bătea puternic, anunțându-l că nu e calm, cum și-ar fi dorit. Era mai surprins decât recunoscuse în sinea lui.

— Eu sunt, se auzi vocea lui Paz.

Sistemul de securitate era aranjat de așa natură încât să-l avertizeze pe Tingle și să întunece ecranele dacă cineva încearcă să vorbească cu el prin benzi sau insera un vârf de stea în fanta ușii.

Tingle apăsă un buton, iar ușa se deschise. Deși știa că Paz l-ar fi avertizat dacă era însoțit, se roti cu scaunul, ca să se asigure. Paz intră în cameră, iar ușa se închise rapid în urma lui.

Tingle deschise gura să-i spună șefului lui că problema Snick nu-i luase atâta timp cât se așteptaseră. Dar a uitat de intenție îndată ce a văzut paloarea și îndârjirea de pe figura șefului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Știrile de pe Canalul Organic! Cineva a fost omorât în casa de lângă apartamentul tău! Nu știu, evident, cine. S-ar putea să fie o coincidență, dar Castor…

Tingle se ridicase ca să-l întâmpine pe Paz, dar se simți brusc amețit și căzu înapoi în fotoliu.

— Ai pățit ceva? întrebă îngrijorat Paz.

În acel moment, era mai puțin Tingle și mai mult Caird.

— Cine a fost omorât?

— La dracu' nu știu! strigă Paz. Abia scoteau cadavrul. Credeam că de vreme ce locuiești foarte aproape, iar Castor... poate că a fost găsit acolo și a fost ucis. Sau poate că a omorât pe cineva din casă, din greșeală.

Paz nu știa că lângă Tingle locuiește Caird. Nu era necesar să i se furnizeze acea informație.

— Cred... spuse Tingle.

— Ce crezi? îl întrebă șeful, uitându-se rugător la el.

Tingle făcu un semn cu mâna că nu contează.

— Nu are importanță. Pornește canalul. Așteptăm și vedem. S-ar putea să nu aibă nici o legătură cu noi. Există zeci de explicații.

Paz inspiră adânc de câteva ori.

— Da. Probabil că am sărit peste cal, m-am lăsat dus de apă. E doar o coincidență. Dar dacă acolo a fost prins la colț și omorât Castor, cu atât mai bine.

Banda prezenta organici în uniforme albastre pe trotuar și în stradă, ținându-i la respect pe gură-cască. Trei echipaje de la știri filmau scena. Mai erau acolo câteva mașini de patrulare și o ambulanță de la procuratură, parcată lângă alee. Doi bărbați trăgeau pe scară o brancardă, care-și ajusta lungimea picioarelor la trepte. Pe targă era prins un sac verde mare, pentru cadavre. Plin.

Figura de pe Canalul 87, a reporterului de la fața locului Robert Amanullah, apăru pe ecran. Acesta spuse:

— Tocmai am vorbit cu Maha Aditi Rotwa prin...

Brusc, banda s-a stins.

12.

— Întrerupere din partea organicilor, spuse Paz. Oare ce nu vor să se știe?

Oricare ar fi fost motivul, celelalte camere încă funcționau. Paz ordonă deschiderea altor două canale, care prezentau scena de sub unghiuri diferite. După o pauză de treizeci de secunde, Canalul 87 a reînviat. Amanullah vorbea din nou, dar nu spunea nici un cuvînt despre identitatea cadavrului. Acesta a fost introdus în ambulanță, care a pornit încet prin mulțime. O dată trecută de curioși, ambulanța a prins viteză, dar nu a pornit nici girofarul, nici sirena. Nu era nici o grabă.

Din ceea ce spuseseră reporterii, în casa aceea fusese asasinat cineva. Nu se cunoștea încă nici un detaliu. Reporterii au spus că îndată ce organicii le vor furniza detaliile, le vor transmite și ei. Între timp, două dintre camere trecuseră spre East Side, iar alți raporteri porniseră într-acolo, în căutare de știri. Canalul 87 a continuat emisia de la locul crimei, poate pentru că Amanullah era furios că a fost cenzurat.

— Cenzură în toată regula, spuse Paz. S-ar putea să ne ia cîteva ore să aflăm.

— Sau să nu aflăm niciodată.

Tingle se ridică agitat, se apropie de zid și porni o bandă. Puse cîteva întrebări, ascultă răspunsurile și se întoarse spre Paz.

— Ai auzit?

— Da. Rotwa locuiește în casă...

— Dar eu...

Tingle se opri brusc. Aproape că-i spusese lui Paz că o cunoaște pe Rotwa. Sau, cel puțin, că îi văzuse de multe ori fața prin ferestruica cilindrului din pivnița casei.

Cadavrul putea fi al lui Castor. Sau al Ozmei. Nu putea fi al unuia din cei doi ocupanți de Miercuri, pentru că femeia era încă în viață, iar dacă și-ar fi omorît soțul ar fi fost arestată de mult și pietrificată, ca să nu poată evada.

Mai exista un cod, cu care Tingle putea să „fantomizeze” înregistrările organice. Dar acesta trebuia folosit strict în cazuri extrem de grave. Oare nu era un asemenea caz?

— Trebuie să aflăm dacă e cadavrul lui Castor, spuse el.

Paz se încruntă, se gîndi preț de un minut și-i răspunse:

— Dacă e mort, nu e nici o grabă. În cele din urmă, vom afla.

— Mă îndoiesc că era Castor, spuse Tingle, zîmbind slab. Poate fi Dumnezeu omorît?

Paz se uită țintă la el:

— Bob, ești un tip simpatic și un om bun, dar ești prea neserios.

— Neserios? Îmi pare rău.

— Uite, soțul femeii se întoarce acasă, spuse Paz, arătînd spre una din benzi. Cel puțin cred că el e.

Tingle îl recunoscu imediat, dar nu-i putea spune lui Paz că are dreptate. Sau ar trebui? Oare nu era cazul să-i spună lui Paz că el locuia Marți în casa aceea? Pentru că dacă nu-i spunea, nu putea nici să-i vorbească de chinul la care era supus de gîndul că Ozma ar fi putut fi asasinată de Castor. Pe de altă parte, poate că Paz nu ar trebui să știe. Și-ar fi putut avertiza superiorii că pe urmele lui Tingle se află Castor, devenit un pericol pentru toți immerii.

Trecu în revistă ecranele. Nici una din figurile din mulțime nu era a lui Castor. Nebunul ar fi putut fi tentat să mai rămînă la locul crimei, ca să vadă cum este scos cadavrul și să fremete exaltat. Dar Castor era prea precaut ca să se comporte așa. Sigur era de mult timp plecat.

Și mai exista ceva ce-i răscolea sufletul, un animăluț despre care știa că e durerea simțită de Caird. Totuși, în calitate de agent al lui Caird nu putea să simtă sau să-și permită să simtă decît ceea ce el, Tingle, ar fi simțit la moartea soției unui client.

Asta își spunea Tingle. De fapt, durerea era mult mai ascuțită, atît de tare încît îi era teamă că o să-l taie în două. Dacă se întîmpla asta, s-ar fi întors la starea de Caird, cel puțin parțial. Iar asta nu putea permite.

Așa că își spuse că de fapt nu știe cu siguranță dacă Ozma a fost asasinată.

Cu toate astea, știa.

— Ei bine? spunea Paz.

— Mă gîndeam, spuse Tingle. Iartă-mă.

— Și gînditul ăsta doare atît de tare?

Tingle se forță să zîmbească.

— Numai cînd rîd. Iartă-mă, șefule. Mă gîndeam că trebuie să-l găsim pe Castor, că trebuie să ajungem la el, pas-alergător, cum a spus marele Bedford Forrester pe vremuri.

— Forrester? Era pădurar?

— Mă rog, o aluzie istorică generată de isterie, mi-e teamă. S-o lăsăm baltă, șefule. Am toate informațiile pe care le-am putut aduna despre Snick, dar tot nu știu dacă a fost cu adevărat

trimisă după Gril, sau dacă povestea ei e de fațadă și de fapt mă vrea pe mine. Va... va trebui să recurg la improvizații. Sunt sigur că la consiliu s-a discutat problema ei. Așa că nu vom rămîne fără ajutor. Important e acum cazul lui Castor. Am să încep să lucrez la el, dar nu cred că banca mă va ajuta. Ceea ce ne trebuie acum e acțiune, nu informații. Lasă-mă să mă gîndesc puțin la problema asta. Dacă găsesc ceva bun, plec de la slujbă. Poți să-mi aranjezi o scuză, dar ar fi bine să-mi spui care e aceea înainte să plec.

— Nu uita, nu năduși, spuse Paz, cu transpirația curgînd abundent pe față. Plecă, spunîndu-i peste umăr: Înainte să pleci, dacă pleci, anunță-mă.

— Desigur.

Se lăsă în scaun, pe spate, cu ochii închiși. Două minute după aceea, primea un apel de la Nokomis.

— Ai ceva pentru mine?

— Nimic încă, iubita mea. Sunt înglodat în lucrări urgente. Nu știu cînd o să pot să obțin știi-tu-ce.

Nokomis se încruntă și spuse:

— Am nevoie de știi-tu-ce cît mai repede. Altfel, Dumnezeule!

Și-și dădu peste cap ochii ei mari căprui și se strîmbă iar.

— Dacă se poate face, se va face, spuse el.

Ea i-a mai spus că invitația lor pentru ora șapte fusese amînată pentru opt. Producătorul și coregrafa intraseră într-un concurs de urlete, care se transformase în unul de palme pînă ce fuseseră despărțiți. Roger Shenachi, balerinul, steaua, luase o supradoză de laxative și acum cînd ateriza după un grand jeté, devenea un spectacol jalnic și ridicol și fugea mîncînd pămîntul de pe scenă.

Cu altă ocazie, Tingle ar fi fost amuzat de toate astea. Îi spuse lui Nokomis că trebuie să plece și își luă rămas bun. Îl pîndeau pericole și tragedii, iar ea îi cerea să se ocupe și de fleacurile ei. Totuși, o cunoștea destul de bine ca să știe că dacă nu-i va aduce ce își dorește o să fie nevoit să îndure reproșurile ei nu tocmai blînde.

O jumătate de oră mai tîrziu, după ce a bătut biroul în lung și în lat, a renunțat la toate planurile de găsire a lui Castor. Ceea ce îi trebuia era ceva care să-i ocupe mintea și să-i scoată din ea această problemă, măcar pentru un timp. Apoi o putea ataca dintr-o perspectivă nouă.

Ieși din birou, se duse la pisoar, apoi intră în biroul lui Paz. Paz tocmai se afla în fața unui prînz imens, format dintr-un biftec uriaș, care ocupa o mare parte din pupitru și îl primi cu o privire care-l invita să nu facă nici un comentariu răutăcios. Tingle evită să se uite la mîncare și-i spuse:

— Am să ies. Nu, nu am nici o noutate pentru tine. Trebuie să-mi exersez corpul, nu mintea. Am să mă duc la sala de scrimă pentru cam o jumătate de oră.

— Știu că dacă n-ar fi nevoie nu te-ai duce, îi spuse Paz. Foarte bine. Sper că vii curînd și cu ceva noutăți.

— Îmi place să stăpînesc evenimentele, nu să mă stăpînească ele pe mine, spuse Tingle. Dar mi-e teamă că s-ar putea și asta... Atunci voi fi nevoit să improvizez cumplit.

— Trebuie să știm și să improvizăm bine, spuse Paz cu gura plină. Dar ar fi mai bine să nu fim nevoiți. Sună-mă din jumătate în jumătate de oră.

Paz nu părea îngrijorat. Avea aerul unui om vinovat. Tingle se înclină și plecă, gîndindu-se că șeful lui prea pune la suflet problema cărnii. Lui, lui Tingle, nu-i păsa că Paz mănîncă atîta, deși și-ar fi dorit să se mai abțină. Dar superiorul lui Paz putea în orice clipă să ignore influența, oricare ar fi fost aceea, a lui Paz asupra lui și să-l forțeze să țină regim. Dacă regimul dădea greș, atunci fie era tratat electrochimic, fie era trimis la o „fermă de grași”.

Tingle coborî cu liftul pînă la etajul nouăsprezece, traversă un coridor și intră în anticamera sălii de scrimă. După o încălzire de zece minute, angajă două meciuri, cu o femeie și cu un bărbat care nu erau nici immeri și nici de la banca de date. A cîștigat ambele meciuri, ceea ce l-a mai remontat psihic. Dar în timpul dușului începu să se gîndească iar la Castor. Concluzia era că dacă nebunul știa unde trăiește el sub formă de Caird, atunci putea să afle și unde trăiește ca Tingle. Probabilitatea era amplificată de faptul că Tingle locuia practic în casa vecină cu a lui Caird. Castor putea să-l vadă ieșind din blocul de apartamente.

Pentru că oricum nu avea altceva de făcut, Tingle decise să joace rolul de momeală. Deși era posibil să piardă timpul, orice ar fi făcut în acea clipă tot nu aducea mare lucru. Totuși, Castor era un fanatic. De aici, concluzia că dacă avea o ocazie nu o risipea. Ar fi făcut orice ca să-l omoare pe Tingle, asta dacă nu

avea un plan nebunesc de a-și tortura mental victima principală. Cine știe ce gînduri rele umblă prin inimile oamenilor. Umbra nu era singura responsabilă de rău. Doar ea și Dumnezeu știau. În fapt, adevărata Umbră este Dumnezeu.

— Dar, murmură Tingle, Castor nu este cu adevărat Dumnezeu.

Coborî pe la ieșirea de la Strada 5 și strigă după un taxi. După ce i-a comunicat șoferului destinația, a inserat în mașina de taxat de pe spatele scaunului din față vîrful stelei de identificare. Șoferița abia dacă a aruncat o privire pe ecran, la transferul de credite. Niciodată nu fusese înșelată și nu se aștepta la așa ceva.

Tingle se uită la banda de știri de pe scaunul din față. Crima din Bleecker Street nu era menționată. Era evident că guvernul închisese gura mijloacelor de informare în privința crimei. Iar asta nu putea însemna decît că guvernul decisese că e mai bine să nu se știe. Deci... Ozma chiar fusese ucisă, iar autoritățile de Azi deciseseră că publicul nu trebuie să afle. Știrea că un cetățean al altei Zile putea fi despietrit și ucis ar fi produs panică.

Tremură gîndindu-se ce i-a făcut — mai mult ca sigur — Castor Ozmei. Asta era, desigur, reacția lui Tingle. Dacă ar fi fost Caird în întregime, ar fi vomat acolo.

Nu avea nici un rost să se ascundă de Snick. Aceasta ar fi devenit și mai suspicioasă — dacă îl suspecta deja. Dacă nu îl suspecta, ar fi început să-l suspecteze, datorită comportamentului lui ieșit din tipare. O să se ducă la apartamentul lui și o să-l aștepte pe Castor. Sau poate o să se plimbe prin împrejurimi.

Taxiul a virat de pe Fifth Avenue pe Washington Square North. Tingle, așezat pe dreapta, s-a uitat prin Piața Washington. Strigă cu voce tare:

— Stop!

Surprinsă, șoferița scoase un „Ă?” tîmp și trase printre biciclete la trotuar. Se întoarse și-l întrebă:

— V-ați răzgîndit?

— O să pornim imediat.

La zece metri sud de trotuar se afla un stejar mare. Sub el se găseau cîteva mese și scaune, toate ocupate de jucători de șah. Unul dintre jucătorii pasionați era un bărbat scund și gras, cu o

robă neagră. Avea un profil acvilin, gene imens de groase și o barbă roșiatică, lungă și neîngrijită. În vîrful clăii de păr roșu se afla o cupolă neagră mică, numită, dacă Tingle își amintea bine, yarmulke.

— Gril! spuse Tingle; sau poate vorbea Caird?

Tingle l-a privit timp de un minut. Gril nu aducea deloc a nelegiuit fugar. Poate că era îngrozit să nu-i pună cineva mîna pe umăr, poate că asculta cu inima cît un purice bocancii organicilor, poate că trăgea cu coada ochiului, dar nu arăta nimic din toate astea. Singura lui preocupare părea să fie șahul. Se uita la piese atît de intens și de nemișcat, ca o călugăriță care tocmai a văzut o omidă.

Tingle era surprins că Gril a scăpat de arestare. Iar apoi a înțeles de ce omul ăsta e liber de atîta vreme. Organicii căutau un bărbat care să semene cu Gril, dar nu prea mult. Au presupus că Gril și-a ras barba, a renunțat la yarmulke, și-a cănit fața și și-a pus lentile de contact de altă culoare decît verdele ochilor lui. Dar abilul Gril rămăsese același evreu habotnic care îți sare în ochi. Era „deghizat” în el însuși.

— De aici am să merg pe jos, spuse Tingle.

A introdus iar colțul stelei de identificare în fantă, pentru sincronizarea dintre kilometrajul de pe act și cel de pe taxi. Dacă cineva îl urmărea și acel cineva îl interoga asupra ieșirii din mașină, Tingle putea să-i spună că ieșise să facă mișcare. Aceasta era singura scuză la care s-a gîndit pentru părăsirea taxiului. Nu, nu era singura. Fiind un șahist pasionat, se oprise să privească o vreme partidele. La urma urmei, și el jucase mai demult în Piața Washington. Aici se aflau unii din cei mai buni jucători din Manhattan.

Tingle se strecură pînă la o masă de lîngă a lui Gril și privi jocul o vreme. După ce se opri la o altă masă, trecu la adevărata lui destinație. Avu o senzație stranie privind direct în ochii verzi ai lui Gril. Nu putea fi recunoscut, deși îl cunoștea pe Gril bine. Mă rog, destul de bine.

Nu s-a putut împiedica să se uite în sus, printre ramuri. Un ochi-în-cer, dacă se uita la ei, nu ar fi putut să-l vadă nici pe el, nici pe Gril.

După un minut, timp în care nici unul dintre jucători nu a atins piesele, Tingle a plecat. Nu avea nici un motiv să discute

cu Gril. Impulsul de a-l avertiza se topise, așa cum și trebuia. Ce este Gril pentru el? Astăzi, cel puțin?

A mers încet printre copiii gălăgioși, mimi, tarabe cu nuci, fructe și legume de vînzare, vînzători de baloane cu marfa deasupra capului, oratori care trîmbițau la tribune banalități, acrobați și măscărici, magicieni care scoteau din aer iepuri și cărți de joc, oameni cu bărbi neîngrijite, care le acoperea cu totul gura (minimalii de Miercuri) și omniprezenții soldați organici. Aceștia aveau o expresie facială indefinibilă dar evidentă — pentru el — cînd se plimbau printre civili.

Vederea lor l-a făcut să conștientizeze greutatea armei din sacul de umăr. Dacă era oprit dintr-un motiv oarecare și percheziționat... Se cutremură. Nu era înțelept să care o armă cu el. Și totuși era obligat, pentru că putea să dea peste Castor.

Gîndul la Castor părea să fie leit-motivul zilei.

Tingle se opri în loc.

Mai întîi Gril. Acum, da, nici o îndoială.

Castor mergea la vreo cincisprezece metri în fața lui, pe o traiectorie care avea să se întîlnească cu a lui.

Își reluă mersul. Dar se opri la loc.

La stînga lui, cam la douăzeci și cinci de metri, tot pe un curs de coliziune cu el, venea o femeie cu o pălărie de jocheu maronie și o robă maronie decorată cu cruci verzi egiptene. Și cu pantofi verzi strălucitori.

Snick.

13.

Toate lucrurile din acest univers sunt legate unele de altele, dar lucrurile similare sunt mult mai legate între ele decît celelalte.

Tingle, Gril, Castor și Snick erau mai mult sau mai puțin legați unul de altul prin faptele nelegiuite a trei dintre ei. Și iată-i acolo, apropiindu-se unii de alții în Washington Square, în virtutea a ceea ce s-ar putea numi legea gravitației criminale. Erau ca planetele atrase de forțe care, în acest caz, sfidau legile probabilității. Toți, cu excepția lui Gril, cădeau spre un centru de forță comun.

Totuși, ființele umane nu sunt forme materiale inconștiente, ca planetele. Ele pot să decidă să-și părăsească orbitele.

Castor a fost primul care a luat această decizie. Privind spre stînga, l-a văzut pe Tingle. Privirea i s-a îngustat, a schimbat ritmul și apoi a luat-o la goană. Dumnezeu nu fuge. El este atotputernic și nu se teme de nimic. Totuși, acum El fugea ca un om, nu ca cineva care putea pluti sau zbura, devenind după voie invizibil sau distrugîndu-și inamicii cu trăznetu-I, sau transformîndu-i în tîrîtoare scîrboase.

Fuga lui era fuga de Tingle. Snick se întorsese să se uite la Castor, înalt și suplu, o gazelă pe două picioare care alerga de parcă ar fi fost urmărit de un ghepard. Știind că Snick o să se întoarcă să vadă cine îl urmărește pe Castor, Tingle se ascunse după un stejar. În timp ce se prefăcea că face mișcări de relaxare lîngă copac, se uita la organicii în haine fără însemne de grad. Unii dintre ei îl văzuseră pe Castor, dar se pare că au considerat că e vorba de un alergător. Gril încă era la masa de joc.

Se aștepta ca Snick să țiuie din fluierul ei, dar nu a fost așa. Organicii de rînd și-au păstrat atitudinile lor atente dar indiferente. Incapabil să-și stăpînească prea mult curiozitatea, Tingle s-a uitat de după copac. Castor dispăruse după una din blocurile de apartamente de pe Strada 4 Vest, la sud de piață. Snick era cu spatele la Tingle, cu mîinile în șolduri și cu capul puțin înclinat. Îi putea vedea privirea uluită. De ce dracului nu are reflexul condiționat pe care îl are orice organic, de ce nu-l

urmărește pe Castor? Poate pentru că era într-o misiune și nu voia să devieze de la ea. Omul care fugea nu era problema ei.

Gemu. Iar a greșit. Snick începuse să alerge spre sud, pe Thompson Street. Acum cotea pe Strada 3 Vest și dispărea după clădirea de la colț. Chiar îl urmărea pe Castor.

Tingle își mușcă buzele, se uită la Gril, care juca în continuare șah, și ieși din umbra stejarului. Soarele îl învăluia într-o pătură fierbinte, dar înlăuntrul lui se simțea rece. Ce era de făcut? Nu putea să alerge spre Snick, pentru că nu voia ca numele lui să fie asociat în mintea ei cu Castor. În orice caz putea foarte bine să dea seamă pentru prezența lui acolo. Blocul lui de apartamente se afla la doar cîteva străzi depărtare.

Nu fugi, dar merse cu rapiditate. Dacă organicii din piață vedeau trei persoane, una după alta, rupînd-o la goană, ar fi fost suficient de curioși ca să înceapă să investigheze. Ajungînd la colțul clădirii după care dispăruse Snick, între Thompson Street și Strada 3 Vest, o porni pe același drum. Nu se vedeau nici urmăritul, nici urmăritoarea. Cînd a ajuns în Sullivan Street, a văzut-o pe Snick, tot cu spatele la el, ocolind clădirea de la intersecția cu Bleecker Street. Deoarece pe stradă nu se mai afla nimeni, alergă după ea.

Înainte să ajungă pe Bleecker Street, încetini. Cînd ajunse la colț, se opri și se uită de după casă. Snick, care acum alerga în trap, tocmai dădea colțul spre MacDougal Street. Evident, Castor o luase spre nord. Tingle alergă spre vest pe Bleecker și se opri la MacDougal. Își strecură capul după colț și rămase acolo pînă cînd Snick o luă la stînga pe Minetta Lane. Între timp, spera că nici unul dintre vecini nu-l va remarca, dată fiind comportarea lui mai mult decît suspectă.

Ajungînd la Minetta Lane, făcu o pauză suficient de lungă ca să se asigure că Snick nu mai e la vedere. Porni spre vest, pînă cînd ajunse la casa de la capătul cvartalului. Tingle s-a ascuns după un copac, scoțîndu-și capul doar atît cît să o vadă cu un ochi pe Snick. Aceasta încă fugea, cu roba lipită de spate din cauza transpirației. El a așteptat pînă ce ea a trecut dincolo de casa lui Caird de pe Bleecker, după care a ieșit de după copac.

Tingle începu să alerge. Pescarii, pietonii și bicicliștii de lîngă canal se uitau curioși la el. Probabil că-l considerau nebun să alerge pe o asemenea căldură; oricum, și ei erau destul de nebuni să iasă din casă. Gîfîind, cu ochii usturîndu-l de

transpirație, se opri la colț. Nu a văzut-o pe Snick, așa că a ieșit de la adăpostul gardului pe trotuar. Iat-o. Intra pe ușa din față a clădirii lui. Probabil că și Castor tot acolo intrase. De obicei, intrările principale din față și din spate erau lăsate pe timpul zilei neîncuiate. Castor nu avusese mai multe probleme la intrare decît Snick.

Lui Tingle nu-i mai venea să creadă că omul intră acolo printr-o pură coincidență.

Paz îi spusese să-l sune la fiecare jumătate de oră. Depășise deja termenul cu cincisprezece minute. Dar, în vreme ce a pornea spre casă, auzi țiuitul ceasului. L-a amuțit și și-a apropiat ceasul de gură, spunînd un „hello” și ducîndu-l apoi repede la ureche.

Era vocea lui Paz, care spunea că este îngrijorat.

— Știu, nu am sunat la timp.

Descrise în fugă cele întîmplate și îi spuse lui Paz că îi va urma pe cei doi în clădire.

— Crezi că e înțelept?

— În momentul ăsta, nu știu ce mai poate fi înțelept.

— Pot să-ți trimit acolo doi oameni rapid, ca să se ocupe de Castor, spuse Paz. Așteaptă afară și vezi să nu iasă.

— Ar putea să iasă pe ușa din spate, spuse Tingle, care alerga în timp ce vorbea și acum era lîngă clădire. Mă duc chiar într-acolo.

Se opri la colț și aruncă o privire. Castor nu era acolo, ceea ce însemna că încă e în clădire sau deja fugise prin spate. Totuși, Tingle credea că nu avusese suficient timp ca să dispară. Mai mult, nu-l credea pe Castor dornic să iasă la loc deschis. Probabil că o aștepta pe Snick.

În timp ce urca treptele intrării din spate, Tingle l-a sunat pe Paz și i-a relatat situația.

— Trebuie să intru. Nu vreau ca Snick să pățească ceva.

— De ce nu? Ar putea fi la fel de periculoasă ca și Castor. Lasă-l pe el să aibă grijă de ea, apoi noi avem grijă de el.

— Nu știm dacă a venit după mine, spuse Tingle. Oricum...

A urmat o pauză.

— Oricum, ce? îl întrebă Paz tăios.

— Dacă oamenii... dacă sunt martori... atunci organicii ar putea fi aici imediat. Și nu vrem asta, nu?

— Sunt oameni prin preajmă?

— Deocamdată, nimeni, spuse Tingle.

— Cred că cel mai bine e să ieși de acolo imediat. Lasă-i pe oamenii mei să se ocupe de problemă.

— Este un ordin?

Paz tuși și apoi spuse:

— Nu. Nu mă aflu acolo și nu cunosc exact situația, nu sunt în punctul fierbinte. Bob, ai o judecată sănătoasă. Continuă, fă ceea ce îți cere situația.

— Asta fac, spuse Tingle. Te sun mai tîrziu.

— Da, dar...

Dar Tingle închisese transmițătorul.

Își scoase bluza, deschise sacul de umăr, scoase arma și o înfipse la brîu. Poalele bluzei acopereau patul armei. Merse repede dar în liniște pînă la scara curbată care ducea la holul mare de la etaj. Uriașa cameră de recreere era goală, iar la el nu ajungea nici un sunet dinăuntru sau din afară. În aerul rece al climatizorului, transpirația i se usca pe față, dar părea să-i curgă rîu de sub brațe. Se opri la picioarele scării și scoase arma de la brîu. Era grea, avea aproape două kilograme și amintea de un pistol automat arhaic. Pe lîngă butonul de tragere, avea două cadrane, de ambele părți cîte unul, chiar deasupra patului. Potrivi cadranul din stînga pentru o rază îngustă și intensă, iar cadranul din dreapta pentru o putere maximă a fasciculului de particule ionizate.

O porni în sus pe trepte, încet, ascultînd cu atenție orice sunet de deasupra. Înainte să ajungă la ultima treaptă, se ghemui și ridică rapid capul, pînă ce ochii au ajuns la nivelul podelei. Țeava armei era îndreptată în sus, cu vîrful lîngă lobul urechii lui stîngi.

Holul etajului era gol.

Putea să aștepte la intrarea apartamentului 2E pînă ce ieșea Snick. Sau Castor. Nu știa care dintre ei intrase, dar presupunea că se află înăuntru. Putea să se înșele. Castor putea să urce la un etaj superior, sau putea să coboare pe scările din spate și apoi să se piardă afară. Nici una din variante nu era probabilă, sau poate că el voia să-l știe pe Castor în apartamentul lui, fără altă ieșire. Oricum ar fi fost, trebuia să-și verifice apartamentul.

Se opri în fața ușii și își îndoi genunchii ca să poată privi prin fanta de deschidere. Nu văzu nimic, cu excepția întunericului. Deci Castor nu se folosise de armă ca să facă o gaură în

dispozitivul de codificare din interiorul ușii. Își îndreptă spatele și inseră discul în gaură, pentru a descuia ușa. Așteptă cîteva secunde, apoi împinse ușa. Aceasta se deschise ușor și fără un sunet, oprindu-se la zece centimetri de perete. Antreul și holul de după el erau goale. După ce intră, se folosi de mînerul ușii pentru a o închide fără zgomot. Nu voia să fie surprins de cine ar fi intrat după el. În timpul următoarelor patru minute, trecu rapid și tăcut prin toate camerele, deschise ușile dulapurilor și chiar se uită sub pat, deși s-a simțit puțin cam penibil.

Apoi se îndreptă spre cilindri, oprindu-se la fiecare, pentru a privi fețele din spatele ferestruicilor. Nici una nu era a lui Castor sau a lui Snick. Mai rămîneau două goale, al lui și al soției lui. Nu se apropiase destul de mult ca să vadă dacă nu cumva cineva stă acolo ghemuit, sub ferestre. Totuși, ținuse cilindrii sub supraveghere tot timpul cît le verificase pe celelalte.

În camere sau pe balcon nu se afla nimeni. Dacă cineva se afla acolo, nu putea fi decît în cilindrii de Miercuri. Dacă ambele erau ocupate, atunci probabil că într-unul se afla un cadavru. Se ghemui, ca nu cumva Castor să-l vadă, dacă îndrăznea să se uite pe ferestruică și se apropie de primul cilindru. Ținînd în mînă arma ațintită spre ușă, o deschise încet. Cilindrul era gol. Ceea ce însemna că și celălalt stoner este probabil gol. Sau în el se aflau două persoane, din care una moartă.

Repetă procedura și suspină cu un amestec de ușurare și uluire. Nici acolo nu se afla nimeni. Atunci unde erau. Era aproape sigur că nu părăsiseră clădirea. Încruntîndu-se, se duse pe balcon și a cercetat cu privirea toată zona. Snick și Castor nu erau la vedere. O clipă, se gîndi să-i spună lui Paz ce s-a întîmplat, dar se abținu. La ce bun? Șeful lui nu putea să-l ajute. Ba chiar putea să-i ordone să plece din clădire sau să stea în apartament. Singurul lucru care-i mai rămăsese de făcut era să cerceteze cît mai multe locuri din împrejurimi accesibile lui.

Intră pe hol și începu să cerceteze celelalte camere. La capătul depărtat al holului se afla ușa de intrare. Numai norocul l-a ajutat să scape de fasciculul care a evaporat dispozitivul de codificare/închidere, traversînd tot holul. Acea linie albă strălucitoare aproape i-a atins umărul. O clipă mai tîrziu, ușa se deschidea brusc spre înăuntru.

Tingle nu împărtășea reflexele lui Caird. El își construise încet-încet toate caracteristicile fizice corespunzătoare rolului

lui. Astfel, a rămas înghețat o secundă mai mult decît ar fi făcut-o Caird. Caird s-ar fi aruncat instantaneu la podea și ar fi țintit ușa chiar din cădere. Tingle și-a revenit la timp ca să apese butonul de declanșare a armei, chiar dacă nu știa cine vine prin ușă.

14.

Castor strigă, scăpă arma, își prinse partea de sus a umărului stîng și fugi. Tingle fugi după el, pe hol. Mirosul de carne și de plastic ars se înfășura în jurul lui. Capul lui Castor tocmai dispărea pe scări atunci cînd Tingle a ajuns în cadrul ușii. Alergă după el, dar cînd ajunse la portic, Castor nu mai era. A fost tentat să iasă și să dea ocol clădirii. Dementul s-ar fi putut ascunde după colț sau în spatele unui tufiș sau copac din curte. I-ar fi fost suficient un minut să-l prindă și să-l omoare. Dar dacă cineva îl vedea împușcînd un om? Organicii ar fi sosit în șaizeci de secunde. Iar dacă cerceta împrejurimile, ar fi fost prins, pentru că cineva l-ar fi văzut pe Castor rănit și ar fi chemat organicii.

Castor nu putea să meargă prea departe fără să atragă atenția. Urma să fie urmărit și probabil prins. Tingle nu voia să fie în apropiere la prinderea lui Castor.

Totuși, era posibil ca criminalul să-și fi găsit un adăpost în apropiere, în care să fi plonjat ca șobolanul în gaura lui. Cum ar fi, de pildă, tubul galben și înalt de acces din colțul micului parc de lîngă canal. Acesta constituia o intrare în sistemul subteran de transport al bunurilor. Dacă apucase să intre acolo, dus era.

Așteptă pînă ce respirația lui grea se mai liniști și apoi rosti codul lui Paz în ceas. Paz îi răspunse pe loc. Tingle îi relată cele întîmplate; Paz începu să înjure. Cînd termină cu invectivele și blasfemiile, în care intrau și o duzină de neologisme proaspete hindustani, el spuse:

— Agenții mei se află acum în zona ta. Am să-i informez și mai trimit și alții. Trebuie să-l prindem pe Castor acum.

— Spune-mi ceva ce nu știu, murmură Tingle; apoi, cu voce mai tare: — Mă duc s-o caut pe Snick. Am o idee unde ar putea fi. Te sun mai tîrziu.

Prin lege, cel puțin o clădire din fiecare cvartal era obligată să posede patru stonere suplimentare. Acestea erau folosite pentru urgențe, cum ar fi stonarea persoanelor care fuseseră rănite pe străzile învecinate sau pentru organicii care tocmai efectuaseră o arestare. Stonarea unui suspect era mult superioară reținerii lui cu ajutorul cătușelor.

Tingle se duse la ușa pivniței, salutînd un cuplu care tocmai cobora scările. Din fericire, apucase să ascundă sub bluză arma. Chiar și așa, s-au uitat cu suspiciune la el, deși poate că n-a fost decît imaginația lui aprinsă. Coborî treptele pînă la o altă cameră de recreere. O bandă TV împrăștia o lumină fantomatică; cineva uitase să o închidă. Oricine ar fi făcut treaba asta, trebuia puternic admonestat și poate și amendat, dacă vinovatul putea fi identificat. Tingle o opri.

Cilindrii de urgență stăteau într-un colț al camerei utilitare. Tingle trecu pe lîngă ei, ajungînd la un panou pe care scria ALIM CIL URG, deschizîndu-l. Butonul numărul trei încă clipea. Tingle l-a apăsat, iar lumina s-a stins. Se duse la cilindrul marcat NO. 3 și deschise ușa. Snick era acolo, aruncată, cu fruntea lipită de genunchi. Era gri-albastră, tare și rece, cu consistența unui metal. O vînătaie de pe frunte indica faptul că fusese lovită de Castor și-și pierduse cunoștința, sau poate chiar murise. În orice caz nu avusese timp s-o mutileze, dacă asta îi fusese intenția, așa cum făcuse cu doctorul Atlas.

Tingle închise ușa cilindrului, se întoarse la panoul de comandă, apăsă butonul 3 și apoi întoarse reostatul din dreptul indicației PWR pe poziția ON. O secundă mai tîrziu, reostatul revenea automat pe poziția OFF. Se întoarse la cilindru, deschise ușa, se aplecă și puse un deget pe jugulara femeii. Simți un puls slab. Bun! Oare chiar e bun? Era vie, dar încă era un pericol. Nu și dacă putea fi ascunsă undeva.

După ce a stonat-o la loc, s-a așezat să cugete o clipă, apoi l-a chemat pe Paz prin ceasul de la mînă. Micuțul codificator din ceas avea să facă transmisia neinteligibilă pentru oricine, mai puțin Paz. Guvernul avea dreptul să intercepteze orice convorbire; de asemenea, el dăduse cetățenilor dreptul să

folosească orice codificator, furnizîndu-le iluzia libertății. Pune-i cîinelui lesă și fă-l să se bucure că lesa e lungă.

Îi spuse lui Paz ce s-a întîmplat.

Paz îi răspunse:

— O să-ți trimit doi agenți s-o scoată din casă.

— Trebuie să știu cum va fi scoasă, spuse Tingle.

— De ce? veni riposta tăioasă.

— Trebuie s-o interoghez, să aflu ce urmărește. Nu am să mă simt în siguranță pînă nu aflu. Nu mă interesează ea, să fiu înțeles. Castor e o problemă separată.

— O să avem noi grijă de asta.

— Nu-mi place să lucrez pe bîjbîite, insistă Tingle. Oricum, chiar aveți nevoie de mine la interogatoriu.

Paz oftă. După o pauză, spuse:

— Foarte bine. Îndată ce situația se stabilizează, am să te anunț.

După cum vorbea, avea iar gura plină cu mîncare. Probabil că și-o îndesase în gură îndată ce înțelesese că Tingle are ceva de obiectat.

După ce i s-a spus să stea în apartament pînă cînd o să primească înștiințarea lui Paz, Tingle a urcat scările. A sunat Departamentul de Reparații și Instalații și a comandat instalarea unui nou dispozitiv de codificare-încuiere. I s-a spus că nu se poate rezolva pînă mîine. Adică Miercurea viitoare. Tingle a anulat comanda. L-a sunat pe Paz, care i s-a părut că devine cam morocănos, dacă nu chiar iritat. Paz i-a spus că o să trimită într-o oră pe cineva care să instaleze o nouă încuietoare și că nu a fost deloc prudent să sune la DPI pentru asta. Departamentul putea cere investigarea cazului, și atunci cum puteai explica avaria? Oamenii de acolo își vor da seama pe loc că numai o armă cu particule ionizate putea să ardă încuietoarea prin fantă. Tingle i-a spus că știe, dar că cei mai mulți meșteri pe care i-a întîlnit în viața lui nu pun întrebări asupra cauzei avariei. Legea le cere să înregistreze cauza, dar de obicei o lăsau să curgă. Asta dacă nu cumva făcea valuri vreun funcționar important.

— Se pare că situația e tot mai gravă, spuse Paz. Sper că n-o să mai ai și alte dificultăți.

— Nu eu le provoc, spuse Tingle, încheind discuția.

Paz dădea impresia că e pe cale să explodeze, sau că nu e departe de asta. Poate că ar fi necesar să fie înștiințat consiliul

immerilor asupra acestei instabilități emoționale a lui Paz. Ar fi putut face asta prin intermediul superiorului lui de Joi, care va avea grijă ca sugestia să ajungă la consiliul de Miercuri. Dar acest consiliu nu va afla decît după ce va fi destonat în ziua de Miercuri.

Tingle ridică din umeri. El însuși era departe de a fi calm, relaxat și stăpînit. Cine era el să arunce cu piatra în Paz?

Intră în baie și mări volumul soneriei ceasului, ca să-l poată auzi și de sub duș. Camera de baie era încuiată, iar arma era la îndemînă, pe un raft de lîngă duș. Nu concepea o întoarcere a lui Castor, dar nu era cazul să fie imprudent.

Apoi auzi un șuierat și văzu o pîlpîire portocalie. Înjură. Sunetul și lumina proveneau nu de la ceas, ci de la banda aflată pe peretele opus compartimentului pentru duș. Îi scăpă săpunul din mîini și se apucă să-l caute, se răzgîndi, opri apa și ușița dușului. Cine să fie la ora asta? Nokomis? Dacă a venit acasă dintr-un motiv oarecare, va avea mari probleme să scape de ea ca să-l sune pe Paz.

Simți săpunul sub picior și căzu pe spate.

Cînd s-a trezit, era într-un pat de spital. Deasupra lui atîrna fața mare dar frumoasă a lui Nokomis.

— Nu, n-o să-mi permit să fiu neglijent, murmură el.

— Ce ai spus, iubire? spuse Nokomis.

Își simțea mintea gelatinoasă, deși nu într-atît încît să nu înțeleagă fiecare cuvînt pe care i-l spunea. Fusese chemată de pe scenă, în timpul unui moment crucial pentru repetiție. Dar el, Bob, nu trebuie să-și facă nici o problemă în privința asta, pentru că el e mult mai important pentru ea decît cariera ei. Producătorul și cea mai mare parte a distribuției erau furioși pe ea, dar el nu trebuie să se supere pentru atîta lucru. Ducă-se la dracu’ cu toți. Spitalul o sunase, iar ea se repezise într-un taxi. Iar acum era atît de fericită că-l vede în viață.

Totuși, era puțin nedumerită, pentru că cei de la spital spuneau fuseseră anunțați de un apel anonim. Anonimul le vorbise printr-un aparat de distorsionat, care făcea imposibilă identificarea apelantului prin amprenta vocală. După ce spusese că Tingle zace inconștient în camera lui de duș, apelantul dăduse adresa și închisese banda. Atunci cînd brancardierii au ajuns în apartament, au descoperit ușa descuiată — Nokomis nu a spus nimic despre mecanismul de încuiere — și pe Tingle

zăcînd inconștient lîngă duș. Pentru ea, toată povestea asta era foarte stranie.

La terminarea micului discurs, Nokomis părea mai mult suspicioasă decît îngrijorată. Tingle i-a spus că tot ce știe e că a alunecat pe o bucată de săpun.

Infirmierii au adus o mașină și l-au supus la diverse teste. După o vreme, a venit și un doctor, care a citit rezultatele. El i-a spus lui Tingle că nu are nici o rană serioasă și că poate să meargă acasă îndată ce se simte suficient de întremat. Totuși, peste cîteva minute au venit doi organici, ca să-l interogheze. El le repetă ceea ce îi spusese lui Nokomis. Organicii se arătau gravi, iar unul a spus că trebuie să se mai întîlnească cu Tingle și în Miercurea următoare.

După ce au plecat, Tingle a gemut. Cînd o să vină din nou Miercurea, o să fie iar luat la întrebări. Dacă nu avea o explicație care să-i satisfacă pe organici — și probabil nu va avea — atunci va fi supus cercetării totale. Se va pulveriza în jurul lui ceața adevărului și, după ce o va fi respirat, nu va putea minți. Le va spune organicilor tot ce doreau.

Iar el și ceilalți immeri chiar vor fi terminați.

— Un lucru rău după altul, fiecare mai rău decît cel de dinaintea lui.

— Ce-ai spus, iubitule? întrebă Nokomis.

— Nimic important.

Din fericire, Nokomis trebuia să meargă la toaletă. Cît timp a fost ea plecată, l-a sunat pe Paz, care se puse iar pe înjurături.

— Lasă asta! i-o tăie scurt Tingle. Nevastă-mea poate să se întoarcă în orice moment! Ce s-a întîmplat cu mine?

Paz a purces la o explicație amănunțită. Agentul pe care îl trimisese să repare încuietoarea ușii îl găsise în sala de baie. Îi luase arma și o băgase în propriul sac de umăr și apoi sunase la spital. Tingle i-a spus la repezeală lui Paz despre cei doi organici și despre inevitabilul interogatoriu.

— Cred că putem evita asta, spuse Paz. Am să dau de știre mai departe. Ce balamuc!

Făcu o pauză, apoi spuse, cu o voce foarte gravă și moale:

— Bob, am vești chiar mai proaste!

Tingle spuse:

— Stai! O aud pe nevastă-mea!

Ascultă atent cîteva secunde, apoi spuse:

— Zi-mi repede. S-a oprit în hol, să vorbească cu cineva.

— Am o înregistrare, spuse Paz. De ieri. Zice că ar trebui să-ți spun că Ozma Wang este moartă. Nu știu ce ar trebui să însemne asta, dar...

— Dumnezeule! exclamă Tingle. Cred că vine nevastă-mea. Vorbim mai tîrziu.

A întrerupt transmisia și și-a întins mîna de-a lungul corpului. Simțea că în el se zbate ceva, un lucru care se zbate să iasă la suprafață și să-l distrugă. Era, știa, durerea, dar era adînc îngropată în el, departe. Trebuia să fie durerea lui Jeff Caird pentru moartea soției lui.

Nokomis intră în cameră, se opri și spuse direct:

— Vorbeai cu cineva?

— Nu. De ce? spuse el.

Acel ceva care se zbătea în el începuse să se liniștească.

— Te-am văzut cu ceasul la gură. Trebuie că...

— Nu, nu vorbeam cu nimeni. Pur și simplu s-a întîmplat să-mi șterg gura cu dosul palmei. Pentru numele lui Dumnezeu, Nokomis! Dacă oamenii s-ar clasifica după criterii gramaticale, tu ai intra la cazul acuzativ!

Ea se îmbățoșă, îl privi rănită și spuse:

— Nu e nevoie să fii atît de susceptibil.

— Iartă-mă, iubita mea. Probabil că e de la lovitura de la cap.

În drum spre casă, în taxi, Nokomis îi spuse.

— Toată treaba asta e atît de ciudată, nu ți se pare? Ce putem să avem noi și să nu aibă și altcineva? E oare cineva de care nu mi-ai vorbit, cineva care te urăște și e destul de nebun ca să se răzbune pe tine? Nu cumva e o femeie? Tu nu mi-ai vorbit niciodată de cineva care ar putea să te urască atît de tare, dar...

Tingle îi spuse că are nevoie de liniște pînă cînd o să se simtă mai bine. Ce-ar fi să păstreze liniștea? Orice zgomot îi face rău la cap. Era prea tulburat ca să-i mai pese că o jignește. În jurul lui, neliniștile și îndoielile se roteau precum casa lui Dorothy în tornadă. Trebuia să vorbească încă o dată cu Paz și să afle dacă se luaseră măsuri pentru preîntîmpinarea interogatoriului lui de Miercurea viitoare.

După cîteva minute, s-a calmat și a încercat să o convingă pe soția lui să se întoarcă la lucru. Ea a refuzat să-l lase singur pînă cînd va fi sigură că și-a revenit complet după cădere. Nu a vrut

să-i asculte argumentele cum că examinarea de la spital arătase fără dubiu că nu este rănit grav.

A renunțat s-o mai convingă și a petrecut o seară mai mult sau mai puțin liniștită (nici o seară cu ea nu putea fi liniștită) pînă cînd ea a spus că trebuie să se culce. Știind că nu o să adoarmă decît atunci cînd va urca și el în pat, alături de ea, el a spus că și el se simte obosit. Plănuise să se strecoare în camera cealaltă și să-l sune pe Paz îndată ce ea începea să sforăie. Totuși, așteptînd s-o vadă dormind, a adormit și el.

L-a trezit fluieratul benzii de alarmă. O clipă a fost aiurit, pentru că se trezise dintr-un vis foarte viu. Snick îi cerea ajutorul de undeva, din ceață, dar el nu o putea găsi. Deși văzuse de cîteva ori siluete în ceață, nu se putuse apropia de ele.

Neajutorat, s-a supărat pe el însuși. Un om care este o persoană diferită în fiecare zi nu ar trebui să se însoare. Deși știuse bine de la început lucrul acesta, permisese nevoii sale imperative de viață de familie să treacă peste argumentele rațiunii. Numai persoana Părintelui Tom Zurvan nu se căsătorise niciodată, iar atunci cînd a construit acel rol a trebuit să fie foarte disciplinat și foarte strict cu el însuși.

Chiar înainte să intre în cilindri, Nokomis l-a sărutat de noapte-bună, dar nu la fel de pasional pe cum o făcea înainte. Încă nu acceptase pe deplin scuza lui pentru faptul că nu a putut găsi informații care să-i... convingă pe colegii ei. El intră în cilindru, se întoarse, și îi făcu un semn cu mîna. În lumina slabă care-i venea prin ferestruică, îi văzu fața împietrindu-se. Se uită la ceas, ca să verifice că într-adevăr fusese aplicat cîmpul de stonare. În ce-l privește, în peretele din spatele stonerului lui instalase un circuit de întîrziere care-i dădea suficient timp să iasă din cilindru și să umfle păpușa.

Două minute mai tîrziu, ieșea în fugă din blocul de apartamente. Fuga lui de-a curmezișul colțului de sud-vest al Pieței Washington era acompaniată de vuietul sirenelor și de luminile clipitoare portocalii ale benzilor publice de atenționare.

Lumea de joi
Varietate, luna a doua a anului,
Z5-S1 (Ziua-Cinci, Săptămîna-Unu)

15.

James Swart Dunski, instructor profesionist de scrimă, păşi în afara stonerului. În acelaşi timp, Rupert von Hentzau, soţia lui, a păşit în afara stonerului ei. S-au îmbrăţişat cu căldură şi şi-au spus bună dimineaţa. Rupert era dezbrăcată, aurie-arămie, mlădioasă, cu părul în noduri şi frumoasă. Genele strămoşilor ei mulatri americani, africani şi samoani produseseră o femeie cu totul remarcabilă, una dintre acelea cu corp şi figură care atrag ca un magnet atenţia tuturor bărbaţilor de pe oriunde mergea. Uneori era modelul vreunui artist. De cele mai multe ori, era şi ea instructor de scrimă.

După ce şi-a salutat o soţie, Dunski le-a îmbrăţişat şi pe celelalte două, Malia Malietoa Smit şi Jannie Simeona White. De asemenea, l-a îmbrăţişat şi pe celălalt soţ şi pe cei trei copii, despre care nu ştia dacă e vreunul al lui — deşi paternitatea se putea stabili prin analiza genetică a sîngelui. Toţi au început să sporovăiască, cu excepţia lui Dunski, care simţea că Tingle se zbate să rămînă la suprafaţă. Au pornit în grup din camera de la subsol pînă la camera comună de la nivelul solului. În orice altă zi, Dunski s-ar fi bucurat de aceste jocuri verbale, de pleznitul feselor, de mîngîierea sînilor. Dar în Joia asta era invadat de amintirea parţială a celor două zile anterioare. Asta îl înfuria, deşi, trebuia să recunoască, această intruziune era necesară. Jim Dunski nu putea să trăiască doar în ziua de Joi. În orice moment, el putea fi afectat profund de evenimentele grave petrecute Marţi şi Miercuri.

Un lucru bun al prezentei situaţii era acela că Rupert era şi ea immer. Totuşi, ea rămăsese doar cetăţean al acestei zile. El era disperat să-i spună imediat cît de periculoasă devenise situaţia, dar nu avea nici o scuză acceptabilă ca să i se alăture de îndată. Toţi erau obligaţi să treacă prin ritualuri şi convenţii asupra cărora căzuseră de acord cu multă vreme în urmă.

Mai întîi, copiii somnoroşi au fost duşi la culcare.

Apoi s-au dus cu toţii în uriaşa cameră de baie, şi-au periat dinţii, s-au spălat pe unde era de spălat şi au urinat, dacă era necesar.

În al treilea rînd, s-au dus la bucătărie şi au băut lapte, iar cei cărora le era foame au mîncat fructe de pădure şi cereale cu lapte. La vremea aceea, toate glumele, atingerile, ciupelile şi

mîngîierile întăriseră și umflaseră penisuri și sfîrcuri și declanșaseră lubricația naturală.

În al patrulea rînd, s-au dus cu toții în living, s-au așezat pe scaunele aranjate în cerc și au rotit o sticluță de lapte. Era un joc antic, jucat probabil de toată puștimea ultimei mii de ani la petreceri. Scopul lui era acum mult mai serios, o procedură democratică a șansei pure, desemnată să elimine gelozia și preferințele.

Dunski spera că va avea parte la început de Rupert, ca s-o poată informa din capul locului de situația care o privea atît de mult. Dar sticla învîrtită de el se opri la Malia. Oftînd, dar nu vizibil, se îndreptă împreună cu ea spre un dormitor și făcu un lucru care altă dată l-ar fi umplut de o imensă bucurie, deși nu atît de mult ca atunci cînd era cu Rupert. După aceea, Malia i-a spus:

— Inima ta, ca să nu menționez alte lucruri, nu pare să fie aici, cu tine.

— Nu e în nici un caz un reflex al iubirii mele pentru tine, spuse el, sărutînd-o pe obrazul palid. Orice bărbat își are zilele lui bune și zilele lui rele.

— Te rog să ții cont că nu m-am plîns, spuse Malia. Și eu te iubesc. Dar cred că nici nu te superi dacă-ți spun că azi a fost pentru tine o zi „rea".

— Te prefaci că ai orgasm?

— Eu? Niciodată! Eu nu mă prefac!

— Atunci, te rog să mă ierți. Probabil că stau prost la bioritm sau pe acolo.

— Te iert, deși nu cred că am ceva de iertat, spuse Malia. Nu te îngrijora.

În timp ce mergeau la baie, Dunski se gîndea că Malia nu s-ar fi plîns dacă nu ar fi considerat că e o schimbare importantă. Acolo i-au găsit pe Jan Markus Wells și pe Rupert. În timp ce se spălau, Dunski a încercat să-i atragă atenția lui Rupert, ca să-i poată face semn că ar vrea să-i vorbească între patru ochi. Dar Rupert era prea ocupată cu dușul ca să-l vadă.

S-au întors în camera de zi, unde a trebuit să aștepte încă patru minute celălalt cuplu. De data aceasta, norocul i-a surîs lui Dunski. Cînd a rotit sticla, gura acesteia s-a oprit în direcția lui Rupert. Oftînd ușurat, a mers cu ea mînă în mînă în alt dormitor. Acesta era plin de aburii activității sexuale, iar așternutul era ud

fleașcă de transpirație. El, Dunski, era obișnuit cu așa ceva, dar Tingle, care-l privea peste umăr, ca și Caird, care se uita peste umărul lui Tingle, nu erau. Probabil că asta i-a și cauzat ușoara repulsie.

Rupert s-a așezat pe pat și s-a întins, cu mîinile la ceafă, cu spinarea arcuită, cu sînii ei perfect conici avîntîndu-și sfîrcurile spre tavan. El s-a așezat lîngă ea și i-a vorbit:

— Rupert, cred că lăsăm pe altă dată partea cu dragostea. Eu... noi, de fapt, avem probleme mari. Trebuie să le discutăm.

Ea se ridică în capul oaselor:

— Probleme grave?

El înclină din cap și îi strînse mîna. După ce i-a schițat întîmplările ultimelor două zile, i-a spus:

— Așa că, vezi, trebuie să ne gîndim bine ce avem de făcut azi. Va trebui să omitem o mare parte din ceea ce facem de obicei astăzi. Dar nici nu trebuie să atragem atenția.

Ea avu un frison.

— Acest Castor... mi se pare imposibil... Ce monstru!

— Trebuie să-l găsim și să-l oprim. Iar eu trebuie să aflu unde este Snick și să aflu de la ea tot adevărul.

— Dar dacă și ea constituie un pericol pentru noi?

— Nu-mi place, dar va trebui să fie și ea pietrificată și ascunsă undeva.

— Mai bine ea decît noi, nu-i așa?

— Cred că da.

— Da, dar nu cumva așa vom arăta că nici noi nu suntem mai buni decît ea?

— La naiba, spuse el calm. Trebuie să ne luptăm cu etica asta, nu avem de ales. Mai întîi, trebuie s-o găsesc. Trebuie să iau legătura cu omul meu de contact. Probabil că a primit deja vorbă și o să mă cheme.

— Și cum ai de gînd s-o chestionezi pe Snick? Nu o poți lăsa să te recunoască. Dacă faci asta, va trebui să o pietrifici indiferent de ce va face aici. Nu uita că este un organic.

— Se va afla într-o hipnoză chimeogenică profundă. Nu-și va aminti de mine cînd va ieși din ea.

— Biata Ozma, spuse Rupert. A murit pentru că era soția ta.

— Îmi pare rău că a trebuit să-ți vorbesc despre ea. Nu discut niciodată despre celelalte Zile, decît dacă este o problemă de-a immerilor.

— Nu este nici o problemă din partea mea, spuse ea, eliberîndu-i mîna și îmbrățișîndu-și genunchii. M-am întrebat întotdeauna cum sunt celelalte vieți ale tale. Mai ales femeile.

— Femeile acelea nu sunt ale mele, nu ale lui Jim Dunski. Dunski nu e chiar străin de acei bărbați, dar îi cunoaște așa, doar în treacăt.

Ceea ce nu era întru totul adevărat. Dar nu dorea să-i vorbească despre personalitățile lui. Cu cît știa mai puține, cu atît era mai bine pentru ea. Și pentru el.

Rupert se ridică de pe pat și-l îmbrățișă strîns.

— Mi-e frică.

— Și mie. Oricum, sunt îngrijorat. Ascultă-mă. Dacă îți voi spune la sala de sport că trebuie să plec, vei înțelege că am primit știri despre Castor sau Snick. Nu am să folosesc aparatul de marcat, pentru că nici nu vreau ca la Biroul de Credite să se știe că am fost la lucru. Am să pierd creditele pe ziua de astăzi, dar n-am ce-i face. Am niște ore suplimentare de încasat, oricum. Asta o să-mi fie de folos.

— Atunci de ce vrei, totuși, să lucrezi?

— Pentru că am nevoie de ceva care să-mi scoată din minte toate astea, să mă împiedice să fiu îngrijorat. De asemenea, superiorul meu o să vrea probabil să mă contacteze. Și nu vreau să pierd din antrenament mai mult decît este cazul. Trebuie să rămîn în formă, știi bine.

Rupert i-a cerut să i-l descrie pe Castor, pentru ca să-l poată recunoaște dacă-l vede. Dunski i-a prezentat în detaliu caracteristicile fizice și hainele lui Castor. Apoi a spus:

— Omul se crede Dumnezeu. Iar despre mine crede că sunt Satana. Într-un fel, e în avantajul nostru. Dacă era doar puțin nebun și voia să-i distrugă pe immeri, atunci ne dădea în vileag guvernului. Și asta știi ce ar însemna.

Ea a mai tresărit o dată și l-a întrebat:

— În cazul acesta ai lua cianura?

— Sper că da. Am depus un jurămînt. Și tu. Noi toți.

— E singura noastră alternativă, singura logică și onorabilă, vreau să spun. Dar...

Se auzi o bătaie în ușă și apoi glasul Maliei:

— Aveți de gînd să stați acolo pînă la sfîrșitul veacurilor?

Dunski îi spuse că vor ieși în cîteva clipe. Apoi, către Rupert:

— M-am săturat de chestia asta cu grupul familial. Pur și simplu nu pot să mă integrez în așa ceva. Am nevoie de mai multă intimitate și nu-mi plac deloc toate lucrurile care mi se impun.

Rupert făcu ochii mari.

— Chiar asta simți?

— Ți-aș spune-o dacă nu ar fi așa?

— Nu. Era o întrebare retorică. Sinceră să fiu, Jim, uneori și pe mine mă enervează. Și am devenit puțin geloasă, deși știu că nu ar trebui.

— Îndată ce se lămurește situația asta, hai să plecăm. Declarăm contractul nul și neavenit. Dacă avem noroc, putem s-o facem chiar astăzi. Treaba asta nu e pentru mine și evident nici pentru tine. Eu sunt esențialmente monogam.

Ea zîmbi și-i spuse:

— Da, numai o soție. Adică, doar o soție în fiecare Zi.

— Cînd am creat personalitatea lui Jim Dunski, am făcut-o avînd în minte ideea de grup marital. Dunski era tipul de persoană care se potrivea perfect în așa ceva. Dar am eșuat. Sau sunt prea mult influențat de celelalte personalități ale mele. Nu știu ce dracu' nu a mers bine, dar nu mai pot suporta.

— Discutăm mai tîrziu despre asta, spuse ea. Acum ar fi mai bine să ieșim.

— Între timp, nici o deviație de la rutină.

Ceea ce însemna că a treia serie de rotire a sticluței nu va mai avea loc, pentru că a treia serie de cuplări fusese deja determinată de primele două. Jannie White era următoarea parteneră a lui Jim Dunski. Se duse cu ea în dormitor și nu se descurcă mai bine decît cu Malia. Nu mai bine însemna satisfăcător, dar nu putea cauza clinchete de clopoței, nici sirene, nici artificii.

— Cred că ar fi bine să dormi mai mult la noapte, l-a sfătuit Jannie. De obicei, eu ațipesc puțin înainte de supeu.

Dunski mormăi ceva și se îndreptă spre baie. Se întoarse în pat singur, după ce le spuse celorlalți că a avut probleme cu insomnia și că avea de gînd să folosească mașina pentru somn profund. Se tîrî într-o nișă din perete, își atașă electrozii la cap și se culcă pe spate. Înainte de a porni aparatul, se gîndi la Castor. Omul probabil că-și făcuse cu multă vreme înainte provizii pentru spargerea zilei. Asta însemna discuri stelate de

identificare, ca și cunoștințe necesare pentru implantarea de date false în băncile de date. E drept, asta se putea învăța, nefiind un monopol al bancherilor de date.

Castor se putea ascunde în anticul sistem de transport urban numit metrou, din care o parte încă exista, și se putea hrăni fie furînd, fie jefuind. Dar asta putea să ducă la intervenția organicilor. Aceștia oricum l-ar fi căutat, închipuindu-și că este un hoț. După aceea ar fi cercetat zona mai în amănunt. Nu ar fi avut mari șanse să scape de detectoarele de miros, căldură sau sunet.

După ce a încercat să se gîndească la locul în care se ascundea Castor, Jim Dunski a ajuns la aceeași concluzie ca înainte. Nu avea nici o șansă să-l găsească. Îl va găsi pe Castor numai atunci cînd Castor îl va găsi pe el. Dementul îl mai atacase o dată și va încerca din nou.

L-a trezit banda deșteptătoare. A trecut prin rutina consumării micului-dejun, un ritual întotdeauna zgomotos, apoi cea de spălare, apoi de pregătire a copiilor pentru școală. El și Rupert au ieșit împreună în căldura de la ora zece și au început să transpire încă înainte să părăsească clădirea, care pe vremuri găzduise studenții Universității din New York. Elevii lor îi așteptau în sala de sport climatizată, îmbrăcați în uniformele lor înțesate cu senzori și ținînd în mîini măștile și armele. Cei doi i-au salutat și au început lecția. În oricare altă situație, Dunski ar fi fost încîntat să-i instruiască, mai ales pe unul dintre ei, un tînăr mlădios, cu mîini lungi, care avea stofă de campion. Dar oricît se străduia de mult, Dunski nu putea să și-i scoată din minte pe Castor și pe Snick. Tînărul a marcat de două ori în partida cu el, reușitele fiind însoțite de clopoței și de luminile portocalii clipitoare de pe pereți, care prezentau și locul precis în care fusese atins senzorul.

— Ai făcut progrese enorme, îi spuse Dunski, după ce își scoase masca. Iar eu sunt puțin cam obosit, dar cred că oricum ai fi marcat.

În loc să se încordeze, s-a simțit ușurat cînd în sală au intrat un bărbat și o femeie. Deși nu-i mai văzuse în viața lui, a știut că sunt immeri. Aveau zîmbete încordate, iar ochii lor se fixaseră pe el ca niște fascicule radar. Dunski spuse un „iertați-mă” către tineri și i-a întîmpinat pe cei doi într-o manieră, spera el, firească. Unul dintre ei, bărbatul, era un slăbănog, avea un nas

mare, o piele deschisă la culoare și păr de culoarea paiului de grîu. Părea să aibă cam patruzeci și cinci de sub-ani. Femeia era tînără și drăguță și avea în mod evident mulți strămoși de origine asiatică, indiană.

Bărbatul nu schiță nici un gest de prezentare.

— Am venit să te luăm de aici imediat, spuse el.

Cei doi vizitatori aveau pumnul drept strîns, cu degetul mare sub primele două din celelalte. Dunski își închise și el pumnul în semn de recunoaștere, îl ținu deschis suficient de mult ca cei doi să-l recunoască, după care deschise mîna.

— Vin cu voi îndată ce mă voi schimba, le spuse el.

S-a deplasat pînă la vestiar, iar ei l-au urmat. Cînd au ajuns în fața dulapului care păstra hainele de Joi ale lui Dunski, acesta a pornit banda de pe partea interioară a ușii. Pe Canalul 52 rula hit-ul zilei, o piesă în stilul tineresc numit „pizza”, numită „Singur pe o bicicletă de doi”. Bărbatul se strîmbă și întrebă:

— Ești sigur că e necesar?

— Da, pentru a ne acoperi vocile, spuse Dunski.

În vreme ce își scotea hainele de scrimă, începu să-i întrebe:

— Ați „dezghețat-o” deja?

— Nu știu. Vom trăi și vom vedea.

— Deci cuvîntul de ordine este „tăcere”...

Cei doi înclinară din cap, confirmînd. După două minute, părăseau clădirea. Dunski se simțea murdar și-i era rușine că nu făcuse duș, dar știa că nu putea să piardă timpul cu așa ceva. Totuși, el considera că acest cuplu ar fi putut să fie puțin mai politicos cu el. Nu a fost nevoie să vină pe picioare pînă la el. Ridică din umeri și murmură un „asta este”.

Deși aerul era și mai fierbinte, spre vest se adunaseră nori negri. Meteorologul de pe banda publică de la colțul străzii a prevăzut o scădere puternică a temperaturii și o ploaie torențială la ora șapte seara. Dunski se gîndi puțin la calotele polare care se topesc tot mai mult și la apele care se ridică tot mai mult de-a lungul digurilor care înconjurau Manhattan-ul. Mii de oameni lucrau chiar acum, în soarele torid, ca să mai adauge la diguri încă o jumătate de metru, astfel încît Manhattan-ul să fie ferit de inundații încă zece ani obiectivi.

Cei trei au pornit-o pe jos pe Bleecker Street, au virat spre nord la casa unde — s-a forțat să nu se mai gîndească la asta — fusese omorîtă și mutilată Ozma Wang și își continuară drumul

pe marginea canalului. La comanda șoptită de bărbat, Dunski a cotit spre stînga și a traversat podul de pe Strada Patru Vest. Apoi coti din nou spre stînga, pe Jones Street, oprindu-se la mijlocul străzii, în fața unui bloc. Bărbatul a pornit înaintea lui, a apăsat un buton de pe uriașa ușă verde și a așteptat. Oricine o fi fost înăuntru, după ce i-a văzut pe banda înclinată de deasupra ușii, s-a declarat mulțumit că au o treabă acolo. Ușa se deschise și o femeie blondă cu ochi albaștri și piele foarte închisă. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de sub-ani. Dunski s-a gîndit că se depigmentase optic, o modă care făcea ravagii — și nu numai în Joi. Guvernul încerca să transforme Homo sapiens într-o specie uniformă, maronie, dar ca de obicei oamenii descoperiseră o metodă de eludare a politicii oficiale. Metoda „depig", cum era numită, nu era ilegală dacă guvernul era anunțat din timp.

Au mers în tăcere de-a lungul unui culoar și s-au oprit în fața unei uși cu o plăcuță cu numele ocupanților din cele șapte Zile. Cei de Joi erau Karl Marx Martin, doctor în medicină și în științe, și Wilson Tupi Bunblossom, doctor în științe. Blonda inseră un vîrf de stea de identificare în fantă și împinse ușa. Au intrat într-un apartament ca multe altele, cu un hol întins pe toată lărgimea clădirii, cu camere de ambele părți și cu o bucătărie la capăt. În timp ce traversau holul, blonda spuse:

— Nu este apartamentul meu. Martin și Bunblossom sunt în vacanță, la Los Angeles. Nu au nici o legătură cu noi. Nici nu știu că ne folosim de apartamentul lor.

— Atunci va trebui să o aduceți pe Snick înainte de miezul nopții, spuse Dunski.

— Evident.

Apartamentul era posomorît, părea părăsit, pentru că benzile decorative de pe pereți nu fuseseră pornite. Au trecut de camera stonerelor, unde Dunski a numărat nouăsprezece cilindri. Paisprezece adulți și cinci copii. Toți cu figuri ca de statuie, cu ochi care nu știau că se uită la niște infractori.

Blonda deschise ușa dulapului de posesiuni personale, scoase un raft cu haine și rosti:

— Scoateți-o.

Slăbănogul și femeia cea neagră o traseră pe Snick, care era ghemuită într-o poziție de fetus. Dunski se aplecă s-o privească. Vînătaia produsă de Castor era acum roșu închis. Avea ochii

închiși, ceea ce, nu știa nici el de ce, l-a mulțumit. Au prins-o de cap și au tras-o într-un stoner gol. Slăbănogul închise ușa cilindrului, iar femeia neagră se duse la panoul de comandă de pe perete.

— Nu încă, a spus slăbănogul.

16.

Slăbănogul s-a aplecat ca să umble în sacul lui de umăr, pe care îl pusese pe podea. Cînd se îndreptă, avea în mînă o armă. I-o întinse lui Dunski, cu întrebarea dacă o vrea înapoi.

Dunski luă arma și a spus:

— Mulțumesc. Cîtă vreme Castor e în viață, am nevoie de ea.

Omul înclină din cap.

— Încă îl căutăm. Acum, deși am aflat povestea ta, am vrea să ne spui tu care e situația. Nu avem toate detaliile și trebuie s-o evaluăm corect.

— E mai mult decît o situație, e o criză.

— Ce-ar fi să discutăm la o ceașcă de cafea? propuse blonda. Sau nu o să dureze atît de mult?

— O cafea ar fi binevenită, spuse Dunski.

S-au deplasat pînă în bucătărie, unde s-au așezat toți, mai puțin blonda, care a inserat vîrful discului de identificare în ușa barului marcată cu PP-TH. Deschise ușa și a spus:

— Am dat la făcut identificatorul cînd am aflat că Martin și Bunblossom au de gînd să plece în vacanță. Sunt bună prietenă cu...

Slăbănogul a tușit și a admonestat-o:

— Destul. Cu cît știe mai puține despre noi Oom Dunski, cu atît mai bine.

— Iartă-mă, Oom Gar...

Și blonda înghiți restul numelui, dîndu-și seama că e pe cale să prelungească gafa. Părea foarte stînjenită.

— Vorbești prea mult, Tante, spuse slăbănogul.

— O să am grijă, promise blonda.

Care tăcu tot timpul cît scoase cele două cuburi de cafea stonată, le puse într-o nișă din perete, apăsă pe buton și apoi scoase cafeaua din conteinerele de hîrtie. Slăbănogul spuse:

— Am să-ți spun ceea ce știu eu, iar dumneata vei umple golurile. Avem informațiile de la... o sursă orală. Evident, nu s-au folosit date transmise, cu excepția celor transmise superiorului nostru.

Cît timp le-a vorbit Dunski, blonda le-a turnat cafea și le-a arătat în tăcere spre conteinerele de frișcă și zahăr. Cînd a terminat și a doua ceașcă de cafea, Dunski le spusese tot ceea ce trebuia să afle.

După ce a terminat de vorbit, în cameră s-a așternut tăcerea. Slăbănogul își frecă bărbia și vorbi:

— Va trebui să aflăm ce știe Snick. După aceea, luăm o decizie.

— Ce mai avem de decis? întrebă Dunski.

— Dacă o omorîm înainte să o pietrificăm la loc, sau doar o ascundem undeva. Dacă nu o omorîm, întotdeauna va exista șansa să fie găsită. Și dacă e găsită, poate să vorbească.

Dunski gemu de parcă ar fi fost lovit la coaste, spunînd:

— Știu că s-ar putea să fie necesar, dar...

— Știi încă de cînd ai depus jurămîntul de immer că într-o zi ai putea fi obligat să omori pe cineva, spuse slăbănogul, privindu-l direct în ochi pe Dunski. Doar nu te gîndești să pui asta în discuție, nu?

— Nu, evident că nu. Nu vreau decît să nu greșim. Orice trebuie făcut, accept. Dar să omori... asta nu trebuie făcut decît atunci cînd e absolut necesar.

— Știu asta, spuse slăbănogul, ridicînd ceașca și dînd pe gît restul cafelei.

Apoi puse ceașca pe masă și se ridică în picioare. Făcu un semn din cap către blondă.

— Tante, pregătește-o pe Snick.

Blonda i-a spus negresei s-o urmeze. Slăbănogul puse sacul de umăr pe masă și începu să scoată din el dispozitivele pentru interogatoriu. Dunski se uită în altă parte, ca să nu le vadă, privind pe fereastra largă și înaltă. Pe stradă se aflau cîțiva pietoni și bicicliști, toți părînd ocupați. Toți erau, sau păreau să fie preocupați de problemele lor. Dacă s-ar fi aflat printre ei vreun organic, nu se uita spre fereastra lor. Niște inocenți, se gîndi Dunski, oameni care-și văd de treaba lor, neștiind că la cîțiva metri de ei urmează să se întîmple ceva rău. Rău? Nu, îngrozitor. Immerii nu încercau să răstoarne guvernul. Ei nu voiau decît să trăiască în limitele societății actuale — mai mult sau mai puțin legal — fără să fie tulburați și sperau să schimbe societatea îndeajuns de mult ca libertatea să fie autentică. Ce rău făceau ei?

Slăbănogul puse înapoi în sacul de umăr o parte din dispozitive și le luă pe celelalte în sufragerie.

— O punem acolo, a spus el, indicînd o canapea. Ieșiți din cîmpul ei vizual, toți.

Și-a legat peste față o batistă și s-a postat în fața cilindrului cu un tub de gaz. La un semn al lui, blonda a pornit cîmpul. O clipă mai tîrziu, cînd cîmpul s-a oprit automat, închise panoul.

Slăbănogul deschise ușa și împroșcă cu gaz în cilindru, închizînd apoi repede ușa cilindrului, înainte ca blonda să se fi întors de la panoul de comandă. Dunski a apucat să vadă ochii larg deschiși ai lui Snick, fața îngrozită și tentativa de a se ridica din poziția aceea ghemuită. Apoi i-a văzut în fereastră figura și palmele, după care și figura și palmele au lunecat în jos. Slăbănogul și-a coborît pe gît batista și a numărat pe ceas treizeci de secunde, după care deschise ușa. Snick a căzut la podea, lovindu-se zgomotos la cap, cu picioarele sub ea și cu fundul în sus.

Dunski a ajutat-o pe femeia neagră să care corpul inert al lui Snick pînă pe canapea. „Slăbănogul”, cum l-a botezat Dunski, a trecut peste capul ei și apoi peste corpul ridicat un dispozitiv circular, pe care l-a manevrat cu grijă, cu vîrfurile degetelor. După ce le-a spus lui Dunski și negresei să o întoarcă, a tras dispozitivul și pe spate. În vreme ce îl trecea peste coapsa stîngă, dispozitivul scoase un țiuit strident. Slăbănogul scoase un „ah” și a revenit cu aparatul în zona care a generat sunetul. Scoase din buzunarul robei un instrument de scris și a marcat un pătrat roșu cu latura de cinci centimetri. După ce puse în buzunar detectorul, scoase un cilindru subțire cu un bec la capăt. Ținînd becul aproape de pielea lui Snick, în interiorul pătratului marcat, l-a deplasat pînă ce a obținut cel mai intens țiuit.

Slăbănogul scoase apoi din buzunar o pereche de ochelari opaci, pe care și-i puse la ochi și începu să privească cu atenție zona. Apoi notă cu X un punct apropiat de centrul pătratului. Își scoase ochelarii, îi plie la loc, îi puse în buzunar și spuse:

— Transmițător pentru poziționare. Evident, nu este activat.

— De unde știi? l-a întrebat Dunski.

— Dacă era, acum eram arestați.

Slăbănogul puse pe mînă un cititor de puls.

— Puțin cam rapid, spuse el, dar e normal cu gazul aplicat.

Acționă un comutator pe același aparat și îl plasă iar pe mînă.

— Presiunea sîngelui normală, luînd în considerație circumstanțele.

Dunski se simți îndemnat să închidă maxilarul lăsat al lui Snick, dar s-a oprit. Ceilalți ar fi putut crede că o simpatizează.

— Nu îmi dau seama ce efect a avut lovitura la cap, spuse Slăbănogul. Să sperăm că nu i-a zdruncinat prea tare mintea. Și că n-o să moară în mîinile noastre din cauza vreunei fracturi de craniu.

— Cel puțin, nu înainte de a termina interogatoriul, a spus Dunski, atrăgînd un „da” din partea slăbănogului, care se pare că nu rezona la sarcasm.

Slăbănogul puse pe antebrațul lui Snick un detector de vene, oprindu-se cînd un capăt al acestuia începu să licărească cu o lumină portocalie. Îl deplasă în sus și în jos pînă cînd lumina atinse intensitatea maximă. Apoi apăsă vîrful pe piele și ridică restul. Locul prin care urma să intre injectorul a rămas marcat cu o pată mică, portocalie. A curățat pielea cu alcool. Pata portocalie nu s-a șters. Cu ajutorul unei insigne hipodermice catapultate, injectă trei centimetri cubi dintr-un lichid roșu închis. Pleoapele lui Snick începură să clipească.

Slăbănogul a urmat întocmai procedura de interogare standard a Departamentului Organic. Din cîte putea spune Dunski, Slăbănogul nu putea fi decît un organic. Deși punea întrebările în stilul și în forma cerute de lege, în toate celelalte privințe el era cu totul pe lîngă lege. Nu erau prezenți judecătorii, nici doctorul, nici avocatul apărării, nici un echipaj TV, nici un acuzator de stat și nici un bancher de date care să depună mărturie că cel interogat este într-adevăr persoana pe care statul o identifică sub numele de Panthea Pao Snick.

Probabil că slăbănogul s-a folosit de discul ei de identificare pentru a verifica multe date, dar unele lucruri nu le putuse afla și de aceea o interoga acum.

Unul dintre amănuntele lipsă se referea la obiectul misiunii ei.

Intră direct în miezul lucrurilor și o întrebă ce misiune are. Și nu a făcut-o printr-o singură întrebare și lăsînd-o să povestească totul. Drogul nu deschide un baraj. Ceea ce știa ea trebuia extras puțin cîte puțin, printr-o chestionare răbdătoare. Dar întrebările au decurs lin și rapid, ca niște sertare de birou bine unse.

Cînd a terminat, Slăbănogul s-a așezat lîngă ea, pe un scaun. Avea fruntea plină de broboane, de parcă sistemul de climatizare nici nu ar fi existat.

— Sunt ușurat că Snick nu ne căuta pe noi, spuse Gaunt, dar în cele din urmă ar fi dat oricum de noi. De fapt, chiar a dat, dar am avut noroc să punem mîna pe ea înainte să informeze organicii.

Misiunea inițială a lui Snick fusese să găsească și să aresteze o spărgătoare de zi numită Morning Rose Doubleday. Aceasta era o savantă care deținea o poziție importantă în Departamentul de Genetică de Duminică, fiind suspectată că ar fi membră a unei organizații secrete cu scopul de a răsturna prin violență guvernul, deși, pînă în acel moment, organizația nu comisese nici o infracțiune. Cînd organicii de Duminică au vrut să o aresteze, au descoperit că dispăruse. Cineva o avertizase, probabil chiar un ofițer organic.

Doubleday era atît de importantă, încît Snick primise o viză temporală ca s-o urmărească. Ajunsă în Luni, Snick fusese informată despre existența lui Gril și i s-a cerut să îl caute și pe acesta. Cînd a apărut în Miercuri, lui Snick i s-a vorbit și despre un criminal periculos, doctorul Chang Castor, aflat în libertate. N-ar vrea ea, cît timp o caută pe Doubleday, să raporteze organicilor dacă va auzi ceva de acesta?

Guvernele diverselor Zile doreau ca adevărata ei misiune să fie ținută secretă. Astfel, atunci cînd a vorbit cu Tingle, Snick s-a prefăcut că urmărește pe cel mai șters dintre infractori, Gril. Probabil că a știut că e o poveste cusută cu ață albă. Tingle chiar s-a întrebat de ce caută un organic de Duminică un infractor de Luni. Dar Snick era imună la interogarea de către un civil, așa că nu i-a păsat ce crede el.

Cînd l-a văzut pe Castor în Washington Square Park, Snick l-a urmărit. Ar fi trebuit să apeleze la organici pentru a o ajuta să-l aresteze, dar avea o serie de motive, toate nevalabile, evident, să creadă că suspectul Castor este și el membru al aceleiași organizații de care ținea Doubleday. Spre deosebire de superiorii ei, ea era convinsă că organizația lui Doubleday există în toate Zilele. Arestarea pe loc a lui Castor ar fi eliminat orice șansă de a o conduce la ceilalți revoluționari.

Este adevărat, tot ce știa Castor despre immeri ar fi putut fi relevat la un interogatoriu organic. Dar camarazii lui ar fi fost înștiințați, sau s-ar fi sinucis, sau, ca Doubleday, care nu era immer, ar fi fugit în alte Zile. În cele din urmă ar fi fost prinși, dar atunci ar fi fost suficient de disperați ca să înghită otrava pe

care o purtau cu ei. Sau, mă rog, ar fi apelat la mijloacele organizației lui Doubleday. Ar fi rostit cuvîntul codificat care ar fi dus la explozia bombei implantate în corp.

— Cred că e o lașă! spuse Blonda.

— Cine? întrebă Slăbănogul.

— Doubleday, evident. Ar fi trebuit să se sinucidă, răspunse Dunski.

— Sper că nici unul dintre noi nu este ca Doubleday! a exclamat Blonda.

— Sper ca nici unul dintre noi să nu ajungă să vadă dacă e sau nu ca ea, interveni și Negresa.

Dunski se întrebă dacă el personal ar avea curajul. Jeff Caird ar face-o, în mod sigur. Tingle, poate. Dar Dunski? Iar mîine, ce va face Wyatt Repp? Probabil că ar încerca o exaltare perversă a satisfacției de a muri ca un erou. Dar ceilalți? Nu știa cum ar reacționa. Pentru moment, i se păreau atît de îndepărtați, ectoplasmă, nu carne vie.

— Am aflat, spuse Slăbănogul, că Snick dorea să te interogheze ca Tingle, pentru că voia să pună cîțiva bancheri de date să lucreze pentru ea. Nu ai fost singurul de la banca de date cu care a discutat. Dar a fost evazivă, nu ți-a vorbit despre adevărata ei misiune, pentru că mai întîi trebuia să te verifice. Puteai foarte bine să fii și tu membru al mișcării revoluționare. Nu s-a întors la tine pentru că avea un fir important care să o ducă la Doubleday și a petrecut prea mult timp urmărindu-l. S-a dovedit că firul nu e deloc bun.

— Vorbești prea mult, i-o reteză Dunski. Pe lîngă tine, Blonduța e surdo-mută.

Slăbănogul se ridică de pe scaun, încruntat.

— Ce vrei să spui?

— Voi nu mi-ați spus numele voastre. Și bine ați făcut. Dar tocmai mi-ai rostit identitatea de Miercuri. Asta e o prostie, Oom Slăbănogule.

— Slăbănog?

— Porecla mea pentru tine. Ai beștelit-o pe Blonduță că nu-și ține gura, deși ea nu a spus nimic periculos pentru noi. În vreme ce tu…

Slăbănogul a schițat un zîmbet.

— Ai dreptate. Am făcut o prostie, m-a luat gura pe dinainte. Te rog să mă ierţi. Nu se va repeta. Dar nu s-a produs nici o pagubă, pentru că ea — şi arătă spre Snick — nu ne poate auzi.

— Inconştientul ei ne aude. Oamenii de ştiinţă ai organicilor lucrează la o metodă de obţinere a informaţiilor din inconştient. S-ar putea să afle curînd cum se face. Şi dacă reuşesc, atunci vor afla şi de interogarea de azi, şi de conversaţia noastră, chiar şi ce au văzut ochii ei în timp ce era drogată.

Slăbănogul suspină şi spuse:

— De la morţi nu vor putea extrage nimic.

Blonda scoase un icnet, iar Negresa se uita la el cu ochii căscaţi.

Dunski simţi că i se face rău şi că e pe cale să leşine. Rupse tăcerea care se lăsase între ei:

— Vrei să spui că o s-o omorîm?

Slăbănogul îşi muşcă buzele şi se uită la Snick. Gura acesteia era închisă acum; parcă dormea. Chiar e frumoasă, gîndi Dunski. Un studiu în maro, fină şi inocentă ca un pui de focă. Totuşi, dacă e să ne luăm după bio-datele ei, este un vînător de infractori agil, hotărît şi uneori ingenios.

— Nu vreau s-o fac, spuse Slăbănogul. Nu am omorît pe nimeni în viaţa mea; am oroare de ideea de omor. Am s-o fac numai dacă nu există altă cale de ieşire. Dar nu pot să las pe nimeni altul să ia decizia, nu pot să-mi eludez responsabilitatea lăsînd-o pe seama unui superior. Eu...

Dar tăcu. Dunski simţi iar că îl apucă leşinul. Totuşi nu era reacţia la decizia Slăbănogului. Ceva clipea în cameră. Fu învăluit de o lumină intensă şi un val de căldură. Deşi întreruperea — cum să descrii altcuiva ceva care vine şi pleacă, fără nume — a fost scurtă, a simţit brusc o mare iubire pentru Slăbănog, care se gîndea la o crimă, şi o mare iubire pentru Snick, care ar fi putut fi asasinată.

Lumina, căldura şi leşinul au trecut. Şi-a scuturat uşor capul, de parcă ar fi vrut să scape de apa din păr. Atunci, ce dracu' se întîmplase?

Poate gîndul că Părintele Tom Zurvan şi-a făcut pentru o clipă apariţia şi apoi a dispărut. Nu voia să se gîndească la asta. Concepţiile lui Zurvan erau o slăbiciune, o fisură în platoşa defensivă a lui, a lui Dunski. De asemenea, îi arăta — din nou, încă un lucru pe marginea căruia nu voia să brodeze — că toate

eurile lui din zile depărtate ale săptămînii erau mai apropiate decît cele din zile apropiate. Se pare că o călătorie temporală ca a lui nu se face neapărat cronologic.

Orice ar fi cauzat incidentul, acel balon de căldură și lumină era acum o amintire care se topea rapid.

— Nu cred că ar trebui omorîtă, spuse Dunski. Ce știe, la urma urmei? Îl urmărea pe Castor, care a lovit-o. Se trezește într-un stoner și vede doar un om mascat, care o adoarme la loc. Din cîte știe ea, omul care o face inconștientă din nou nu poate fi decît Castor. Apoi...

— Castor are aceeași înălțime și constituție cu mine? întrebă Slăbănogul. Purta aceleași haine?

— Nu, a răspuns Dunski spășit. Dar pe tine doar te-a zărit, iar ușa îți ascundea parțial corpul. Oricum, nu are nici cea mai mică idee că ar fi și altcineva implicat în afara lui. Ce le-ar putea spune autorităților dacă e găsită și destonată?

Se opri să înghită în sec și apoi continuă:

— Oare este cazul să o stonăm permanent? N-ar fi mai bine — pentru noi — dacă o să fie găsită mîine, nu, stați puțin, nu poate fi găsită decît Joia viitoare...

Se întoarse către Blondă.

— Cît timp mai stau în vacanță Martin și Bunblossom?

— Se întorc mîine, adică în ziua lor de mîine, Joia viitoare.

— Asta ne dă o săptămînă pînă cînd va fi descoperită, a spus Dunski, întorcîndu-se spre Slăbănog.

— Nu nouă, ci ție, veni răspunsul. Noi, ceilalți, vom fi stonați înainte de miezul nopții.

— Prin „noi” înțeleg immerii, spuse Dunski. Ar trebui să-l capturăm pe Castor pînă atunci. Cel mai bine ar fi să-l capturăm chiar astăzi. Cu Snick ne pierdem vremea. Ar trebui să ne ocupăm cu toții de prinderea lui Castor.

Slăbănogul se uită la femeia care respira încetișor, apoi se întoarse spre ceilalți, privindu-l în ochi pe Dunski.

— Nu te-ai gîndit deloc cînd ai spus toate astea. Lași sentimentele tale umane să-ți întunece judecata, simțul dreptății și al datoriei și ceea ce este mai bine pentru noi. Pentru problema asta, adevărata rezolvare este Castor. Adică pentru problema Snick. Organicii de aici știu că a omorît și mutilat două femei. Dacă... dacă Snick e descoperită moartă și mutilată, organicii vor considera că e opera lui Castor. Asta va elimina

bănuielile îndreptate către oricine altcineva. Și abia în Duminica viitoare va trimite guvernul pe cineva în loc.

Blonda își puse mîna la gură și spuse pierită:

— Dumnezeule! Vrei s-o măcelărești!

17.

— Nu poți... nu poți face una ca asta, a sărit și Dunski.

Slăbănogul îl maimuțări:

— Nu pot... și de ce nu?

— Pentru că nu e un comportament prosocial, spuse Blonda.

Dunski se trezi că izbucnește în hohote isterice de rîs.

— Doamne, de comportament prosocial ne arde nouă? spuse el, înecîndu-se de rîs. Aici vorbim de o ființă umană.

— Da, spuse Slăbănogul. Dar este pentru binele general. Gata! Nu mai discutăm! În viața mea n-am văzut o asemenea adunătură de papagali nehotărîți. Suntem immeri, ce Dumnezeu! Dar voi... voi...

Dunski reușise să se țină, efectiv. Simțea niște mîini invizibile care veneau din necunoscut și care prindeau cu hotărîre ceva din interiorul lui. Părintele Tom?

Slăbănogul continuă:

— M-am hotărît; și eu sunt aici liderul. Trebuie să faceți ce vă spun eu.

— Nu am fost anunțat că ai fi comandant aici, spuse Dunski. Ce autoritate invoci?

Nările Slăbănogului fremătau de furie, iar fața i se înroșise.

— Superiorul tău nu ți-a spus că eu răspund?

— Superiorul meu îmi spune cît mai puține lucruri, îi răspunse Dunski cu răceală. Se pare că îmi spune mai puține decît ar trebui. Oricum...

Se întoarse și porni spre sacul lui de umăr, lăsat într-un colț al camerei, pe podea. Îl ridică, îl deschise și puse pe umăr cureaua. Deși era furios, Slăbănogul își dădea seama că Dunski tocmai a efectuat o mutare amenințătoare, deși subtilă. Slăbănogul nu uitase că Dunski are o armă.

Vocea Slăbănogului era hotărîtă, deși capul îi tremura puțin.

— După cum ai spus, nu avem timp să discutăm acest caz. Iar eu chiar sunt responsabil aici. Vom scăpa de Snick așa cum am spus eu, pentru că este singura cale logică. Și pentru că așa am spus eu.

— Ai de gînd să o mutilezi tu, sau o să pui pe altcineva? întrebă Dunski.

— Ce importanță are cine o face? tună vocea Slăbănogului. Se va face și gata!

Se uita la sacul lui de umăr, care se afla pe o măsuță, la capătul canapelei, aproape de picioarele lui Snick. Dunski presupuse că are în sac o armă. Se întrebă ce va face dacă va întinde mîna după ea. Oare era el pregătit să împuște un coleg immer ca să-l împiedice să omoare un organic? O să știe atunci cînd va veni vremea, dar el nu voia să vină o asemenea vreme.

Totuși, timpul se tîra, luneca, curgea sau făcea ce știa el ca „atunci” să se transforme în „acum”. În următoarele cîteva secunde, se va alege unul dintre cele două viitoruri alternative. Sau se va întîmpla altceva, căci șansa nu o luase în calcul.

— Nu-mi vine să cred că se întîmplă așa ceva, spuse Blonda cu voce pierită.

— Nici mie nu-mi vine, spuse și Slăbănogul, depărtîndu-se de Dunski și apropiindu-se de sacul lui. S-ar putea să fiu nevoit să raportez consiliului instabilitatea ta emoțională.

Dunski minți:

— Nu omorîrea ei mă supără, ci măcelărirea. Mi se face greață. Ar trebui să înțelegi asta. Îmi venea... îmi vine să vărs. Dar dacă va fi absolut necesar...

Slăbănogul păru să se mai îmbuneze puțin.

— E absolut necesar. Și am s-o fac eu. N-am să o cer altcuiva.

Se uită la Snick.

— Crede-mă, dacă ar fi existat o altă soluție...

Apoi, spre Blondă:

— Tu și acest om — se referea la Dunski — o veți pune înapoi în stoner.

Slăbănogul era șiret. Dacă avea mîinile ocupate cu Snick, Dunski nu putea ajunge la armă.

— Nu o poți omorî aici, spuse Blonda. Organicii îi vor cerceta pe toți cei din clădire și ar putea da peste ceva, ceea ce m-ar implica pe mine.

— Știu asta, spuse calm Slăbănogul. Va fi dusă în altă parte. Nu vreau nici măcar să aveți idee unde. Nici unul dintre voi.

Dunski o ridică pe Snick de umeri. Era atît de moale și de fină. Curînd va fi rece și tare. Apoi va fi din nou caldă și moale și atunci va fi tăiată în bucăți. Simți că amețește. Parcă se uita la propria moarte.

Blonda o prinse de picioare și o cărară la stoner. Au ridicat-o, au împins-o în cilindru în poziția șezînd, apoi au împins-o iar de torsul care se lăsase la podea. Dunski i-a ridicat picioarele și le-a

împins pînă au ajuns la sîni. Se ridică și se întoarse, în vreme ce Blonda închidea ușa. Slăbănogul răsuci comutatorul care pornea cîmpul de forță și se uită cum acesta se întoarce pe poziție OPRIT.

— Acum, toată lumea, plecarea, spuse Slăbănogul. Înapoi la ocupațiile voastre anterioare. Vă vom contacta atunci cînd vom avea nevoie de voi.

Blonda începu să plîngă. Slăbănogul se uită la ea cu dispreț. Dunski o bătu ușor pe umăr și-i spuse:

— Nemurirea își are prețul ei.

Asta îl făcu pe Slăbănog să-i privească cu și mai mult dispreț. Negresa o luă pe Blondă de mînă și-i spuse:

— Să mergem.

Dunski le privi ieșind prin ușa care dădea în culoar. La închiderea ușii, se uită pe ferestruica cilindrului lui Snick. Aceasta era goală, ca și viitorul femeii.

— Ce mai e? întrebă Slăbănogul.

Se afla lîngă sacul de umăr, cu mîna dreaptă pe el.

— Nu-ți face probleme, plec, îi spuse Dunski.

Slăbănogul se uită la el și apoi la sac. Zîmbind abia simțit, spuse:

— O să-ți dai seama că am dreptate. Du-te și dormi puțin. Mîine te vei trezi un alt om.

— Întotdeauna mă trezesc altul, spuse Dunski. Poate că asta e adevărata problemă.

Slăbănogul se încruntă:

— Ce vrei să spui?

— Nimic.

Nu se obosi să spună la revedere sau orice altceva ar arăta că s-ar bucura să-l revadă. O porni spre ușă, conștient că Slăbănogul îl urmărește atent. Dunski nu era sigur că nu va face un ultim apel pentru viața lui Snick. Nu avea să fie în cuvinte, ci cu arma. Dar ar fi fost o acțiune prostească, contrar instinctului lui de supraviețuire. Chiar dacă o putea salva pe Snick, ce ar fi făcut cu ea după aceea? Nu avea mijloacele organizației immerilor pentru a o ascunde. Iar Slăbănogul avea dreptate, o dreptate logică, dar nu și din punct de vedere emoțional. Sau și așa...? În ultimă instanță, ce înseamnă a avea dreptate?

Tocmai ajunsese la ușă, cînd a auzit un țiuit. Se întoarse și îl văzu pe Slăbănog apropiindu-se de o bandă de perete care

pîlpîia în portocaliu. Slăbănogul spuse încet ceva, iar banda prezentă figura unui bărbat. Dunski se întoarse pe coridor, ca să se uite la banda din spatele Slăbănogului. Omul îl văzu.

— Este... oare ar trebui să audă și el?

Slăbănogul îi răspunse cu asprime:

— De unde să știu? Habar nu am ce urmează să zici!

— Mă rog, ne privește pe noi toți, spuse omul.

— Ce este?

— Castor. A mai omorît pe cineva.

Dunski simți că ceva se răsucește în el și moare. Știa ce urmează să spună omul.

— Organicii tocmai au descoperit cadavrul unei femei pe Bleecker Street. Era mutilată, ca și celelalte. Intestinele i-au fost scoase, iar sînii tăiați și lipiți pe perete. Se numea Nokomis Moondaughter, o tante de Miercuri. Era soția unui anume Robert Tingle. Omul nu e suspect, pentru că încă e în cilindrul lui și este evident că femeia a fost omorîtă cu mai puțin de o oră în urmă. Castor probabil că a intrat în apartament, a destonat-o, a omorît-o și a măcelărit-o, cîtă vreme locuitorii erau plecați. Au găsit-o cînd s-au întors acasă. Oricum, e stilul lui.

Dunski scoase un sunet nearticulat și se răsuci în loc. se duse la canapea, se așeză, se uită țintă la Slăbănog, care vorbea și se uita la el, se ridică și se îndreptă spre bucătărie. Își turnă cafea cu o mînă tremurîndă, o bău, puse ceașca jos și se îndreptă spre fereastra cea mare. Durerea îl amuțise. Era amorțit din tălpi pînă în creștetul capului.

Privind prin perdeaua unduitoare, murmură:

— Nu mai pot suporta.

În spatele lui, Slăbănogul tuși delicat.

— Femeia care.... era soția ta?

— Într-un fel, răspunse Dunski, privind în continuare pe fereastră la frontul cenușiu al furtunii, care se apropia.

Soarele strălucitor dispăruse. Norii din avangarda furtunii coloraseră cerul în cenușiu.

— Îmi pare foarte rău, spuse Slăbănogul. Dar...

— Există întotdeauna un „dar”, nu-i așa?

Slăbănogul tuși iarăși.

— De data asta, chiar este. Trebuie să ajungem rapid la Castor. Organicii s-ar putea să nu fie foarte supărați pe ce a făcut Castor Marți, dar știu acum ce a făcut Miercuri și se vor

aștepta să facă și azi. Vor lansa o operațiune de căutare generalizată.

Dunski spuse:

— Rupert!

— Poftim?

— Soția mea. E într-un mare pericol.

— Nu mai mult decît tine, spuse Slăbănogul. A încercat o dată să te omoare și va tot încerca pînă cînd unul dintre voi va muri.

Dunski se întoarse cu fața spre Slăbănog. Acesta era palid.

— Rupert trebuie să fie protejată.

— I-am trimis deja doi paznici, spuse Slăbănogul. Ei îi vor spune ce s-a întîmplat. Situația e din ce în ce mai gravă, spuse el, clătinînd din cap.

— Nu știu ce să fac. Nu are nici un rost să tot rătăcesc pe aici, sperînd să dau de Castor.

— Știu asta, spuse Slăbănogul. Cred că ar trebui să te duci acasă cu Rupert și să așteptați. Castor ar putea să încerce să te atace acolo. Gardienii nu vor fi la vedere, dar vor fi atenți.

— Deci noi vom fi o momeală.

— Veți fi un vînat care așteaptă. Între timp, toți immerii din Manhattan și din orașele învecinate vor fi aici, așteptîndu-l pe Castor.

— Mă îndoiesc că va încerca să intre în apartamentul meu. Sunt prea mulți oameni acolo.

Slăbănogul își mușcă buza și spuse:

— Știu.

Evident, nici el nu era încîntat de căsniciile comune.

Slăbănogul nu spusese nimic despre păpușa lui Tingle. Dacă ar fi fost deranjată, ar fi auzit ceva. Castor ar fi putut să înlăture păpușile lui Caird și Tingle și să le indice astfel organicilor că sunt spărgători de zi. Nu o făcuse, pentru că voia să-l omoare pe Caird. Dacă organicii puneau mîna mai întîi pe el, atunci l-ar fi împiedicat pe Castor să se răzbune și să salveze universul de Satana-Caird.

— Cred că o să intru într-o stare de șoc, spuse Dunski.

— Chiar arăți așa, spuse Slăbănogul. Vino cu mine.

Intrară în camera de zi. Dunski s-a așezat. Slăbănogul scoase o seringă din sac, împreună cu o sticluță de alcool.

— Ridică-ți brațul.

— Pentru ce e asta? întrebă Dunski, în timp ce se conforma.

— Te voi face să te simți mai bine o vreme. Medicamentul nu anulează șocul; doar îl amînă.

Seringa introduse în brațul lui Dunski un lichid albăstrui. El simți cum se încălzește și cum ceva îi accelerează sîngele. Inima începu să-i bată mai tare; amorțeala se topi. Simțea cum tensiunea dispare.

— Te simți mai bine acum? îl întrebă Slăbănogul.

— Mult mai bine. Mă bucur că nu a fost un sedativ. Am nevoie de toată agilitatea.

— Te ține o vreme, spuse Slăbănogul, dar vei plăti prețul mai tîrziu.

„Întotdeauna trebuie să plătești, se gîndi Dunski. Oare care e prețul vieții de immer? De ce întrebi asta, caraghiosule? Plătesc acum și mai am mult pînă să-mi plătesc toată datoria."

Se ridică, porni spre ușă, se opri, făcu un semn spre cilindru și spuse:

— Oare ea...

— Neapărat, trebuie, spuse Slăbănogul. Nu știu mare lucru despre tine, Dunski, dar se pare că nu poți accepta inevitabilul. Te înțeleg, știu ce simți, totuși, cred că îmi dau seama și că nu prezinți calități de immer.

— Mie tot nu mi se pare drept, murmură Dunski.

— Cea mai bună cale este cea dreaptă. Du-te acum. Soția ta te va aștepta.

Dunski deschise ușa și se întoarse să arunce o ultimă privire. Slăbănogul se uita la el foarte intens. Omul avea o voință tare ca trupurile din cilindri. Închise ușa și coborî în holul de la intrare. Ieși și fu brusc udat de ploaie. Se întoarse și scoase din sac un rulou galben, nu mai mare decît degetul lui arătător. Ținîndu-l de un capăt între două degete, îl scutură ușor. Ruloul deveni o haină de ploaie cu glugă. Din tivuri îi ieșeau scîntei albastre.

Îmbrăcat în acea haină de ploaie, păși afară în potopul dezlănțuit. Strada era pustie. Doar un biciclist pedala nebunește, aplecat în față. Roțile pleoscăiau în bălți. Tunetul se auzea în depărtare, iar fulgerele se strecurau prin masa întunecată dinspre vest ca niște artere strălucitoare ale vreunui zeu.

Nu era obligat să se întoarcă imediat acasă. Rupert era în siguranță. Slăbănogului nu-i plăcea să i se nesocotească

ordinele, dar ce putea el face? Nu prea multe, dacă el, Jim Dunski, nu va face altceva decît să se preumble prin jur, după care să se întoarcă acasă. Dacă va face ceea ce în mintea lui se profila vag, va suferi o pedeapsă gravă. Poate că Slăbănogul va aranja un accident pentru el, ca să scape de el. Totuși, asta ar duce la o serie de probleme pentru immeri. Pentru că o dată cu Dunski, vor dispărea și Ohm, Zurvan și Isharashvili.

Cele șapte roluri îl puneau în mare pericol. Pe de altă parte, ele constituiau un fel de asigurare, dacă immerii s-ar fi întors împotriva lui. Totuși, dacă situația devenea disperată, immerii puteau anula polița de asigurare și și-ar fi asumat riscurile corespunzătoare.

18.

Jim Dunski stătu o clipă să se întrebe ce are de făcut, ce ar trebui să facă atunci cînd va veni vremea hotărîrilor. Putea să plece și s-o lase pe Snick să moară. Sau putea să încerce s-o salveze. Logica, instinctul de supraviețuire și bunul-simț îi spuneau să plece de acolo cît mai curînd posibil. Dar oroarea lui față de ideea de crimă și viziunea morții lui Snick — nu conceptul, ci de data asta imaginea plină de sînge — îl înrădăcinau acolo.

Oare scopurile chiar justifică mijloacele? Întrebarea aceasta antică are un singur răspuns, dacă în pieptul tău bate o inimă adevărată.

Dar dacă făcea ce e drept, atunci nu mai avea dreptate.

— Ar trebui să mă fi gîndit la asta atunci cînd am jurat loialitate eternă, murmură el, adăugînd, puțin mai tîrziu: dar nu trădez în nici un fel immerii, nu-i expun. Doar o ascund, iar immerii vor fi tot în siguranță.

În acel moment știa deja că nu îl va lăsa pe Slăbănog s-o omoare. Dacă va avea posibilitatea, o va salva. Avea un plan pentru asta, deși era nebunesc și putea să eșueze foarte ușor. Iar această eșuare însemna pentru el moartea.

Se uită în susul și în josul străzii. Cei doi despre care Slăbănogul spusese că nu-l vor scăpa din ochi nu erau la vedere. Dacă apărea Castor, apăreau și ei și-l omorau, deși poate prea tîrziu ca să-și mai salveze colegul immer, adică pe el. Din cîte știa el, Slăbănogul decisese că el poate fi sacrificat, momeala de care te poți debarasa.

Nu. Slăbănogul nu și-ar fi dorit ca el Dunski să moară în asemenea condiții. Probabil că mai înainte își dorea să plănuiască o acoperire perfectă pentru fapte, înainte de a se întîmpla.

Mergea sub o ploaie năprasnică. În spatele lui, tunetele și fulgerele se apropiau tot mai tare, parcă l-ar fi urmărit. Se opri la intersecția dintre Jones și Strada 7 și se uită în ambele direcții ale bulevardului. Nu se vedeau pietoni și nici bicicliști, iar traficul de mașini era mult mai rarefiat decît de obicei. Două taxiuri, o limuzină guvernamentală și o mașină a unei patrule organice. Aceasta din urmă rula cu opt kilometri la oră, cu farurile aprinse, iar cei doi ocupanți se căzneau să vadă drumul prin parbrizul

bătut de ploaie. Nu părea să-i intereseze bărbatul singuratic, într-o haină de ploaie galbenă, cu glugă.

Furtuna era binevenită pentru planurile Slăbănogului. Sateliții erau nefolositori, iar posibilii martori nu se aflau pe stradă. Pînă și cei care se uitau pe fereastră ar fi fost parțial orbiți.

În această ordine de idei, a remarcat o dubiță albă, cu dungi negre de zebră, care a apărut la nord de Strada Șapte, la doar două cvartale distanță. Existau în Manhattan trei mii de asemenea dubițe, toate aparținînd Corpului de Stat pentru Curățenie, organizație aparținînd tuturor Zilelor. A oprit la semafor, pe galben. Dunski nu s-a mirat deloc cînd au virat pe strada Jones. Probabil că dubița CSC o să oprească la apartamentul acela, oamenii vor intra în clădire și vor ieși cu un pachet mare sau cu un cărucior, plin cu ceva ascuns de o prelată, ceea ce nu-i va părea nimănui suspect. Oricine ar fi privit ar fi lăudat hărnicia Corpului, care își face datoria și pe o asemenea vreme cîinească.

Se întoarse să privească dubița. Făcea exact ce-și închipuise el. Din dubiță au ieșit doi bărbați îmbrăcați în uniforma CSC pentru Joi, pantaloni verzi cu manșete de piele evazate și haine largi, stacojii. Unul din ei deschise ușile din spate, iar celălalt scoase dinăuntru un cărucior îndoit. Au rămas cîteva secunde în fața ușii, așteptînd să fie identificați de Slăbănog pe bandă. Îndată ce au dispărut în clădire, Dunski începu să meargă încet spre dubiță. Se uită la clădirea de peste stradă. Era una din acele structuri moderne, în formă de vas, cu o clădire mare, cu mulți copaci și tufișuri. A descoperit acolo, în ușa de sub un ieșind, un personaj negru. Probabil unul din gardieni.

Privitorul se întreba desigur de ce nu a pornit spre casă. Acum putea să ceară prin radio instrucțiuni de la Slăbănog. Dar unde este celălalt gardian? Dacă se afla în tufișuri sau după un copac, atunci era bine ascuns.

În afara omului din ușa de vizavi, singura persoană vizibilă era un biciclist care tocmai cotise pe Jones Street de pe Strada 4 Vest. Prin ploaia grea, Dunski a apucat să vadă un personaj într-o haină de ploaie neagră și cu o pălărie cu boruri largi, aplecat, cu fața ascunsă, cu picioarele pistonînd din greu ca să împingă bicicleta prin apa acum adîncă de cinci centimetri. Dunski și-a încetinit mersul și mai mult. Cei doi falși oameni ai Corpului vor avea nevoie de ceva mai mult de trei minute ca să intre, să o

încarce pe Snick în căruciorul refăcut și s-o aducă la dubiță. Asta dacă nu cumva o să-i întîrzie Slăbănogul cu instrucțiuni suplimentare.

Dunski nu voia să ajungă acolo prea devreme. Ar fi trebuit să ajungă la dubiță puțin după ce cei doi își vor fi încărcat „marfa”. Înainte să încuie ușa.

„Am s-o fac”, își spuse el. „E o nebunie, dar am s-o fac.”

Se opri și așteptă. Apoi înjură. N-o să meargă. Omul din ușa clădirii de vizavi o să-l anunțe pe Slăbănog, iar Slăbănogul o să vină cu cei doi să afle ce s-a întîmplat. Sau ar fi putut să stea înăuntru pînă o să afle ce caută Dunski pe afară. Sau ar fi putut trimite un om s-o facă.

— Am să improvizez, murmură el.

Ușa clădirii se deschise brusc. Unul dintre cei doi se întorcea, trăgînd de cărucior. Dunski așteptă pînă ce amîndoi erau afară, cu căruciorul între ei. Începu să meargă. Omul din ușa clădirii de vizavi ieșise în ploaia torențială. Ezită, de parcă s-ar fi întrebat ce are de făcut. Apoi o rupse la fugă pe trotuar, prin curte, și începu să strige ceva.

În același timp, un alt bărbat ieși dintr-un pîlc de tufișuri. Și el striga ceva, cu un obiect întunecat în mîna dreaptă. O armă. Celălalt paznic avea deja arma în mînă. Dunski înjură din nou. Nu voia să omoare pe nimeni în timp ce încerca să împiedice un omor.

Cei doi oameni de la CSC nu păreau să audă strigătele. Au ridicat roțile căruciorului și l-au ridicat între ei, ca să-l urce în dubiță. Dunski începu să alerge către ei. A băgat mîna în sacul de umăr, a prins patul armei și a tras-o afară. O să-i amenințe că îi împușcă dacă cele două gărzi nu aruncă armele și nu pleacă. Spera că va ține cacialmaua. Dar dacă nu e o cacialma? Va ști în momentul în care va fi nevoit să tragă.

La vremea aceea, omul care striga se apropiase destul de mult ca să fie auzit de oamenii CSC-ului, peste vîntul care bătea dinspre ei și peste bubuitul tunetelor. S-au întors spre el. În același timp, și biciclistul se îndreptă, iar dinții lui albi au fulgerat într-un zîmbet, sau într-un rînjet. Mîna lui dreaptă se ridică de la centură. Avea o armă. O ridică rapid, calm, iar fulgerul artificial s-a întins de la el pînă la cel mai apropiat dintre oamenii înarmați. Distanța era de aproximativ douăzeci de metri, ceea ce însemna că raza își pierdea mare parte din

putere. Dar omul s-a oprit din goană, a căzut în față și a alunecat cîțiva metri pe asfaltul șiroind de ploaie. Arma lui a căzut departe, cu un pocnet. Nu a încercat să se ridice, a rămas acolo, tremurînd.

Celălalt immer înarmat a tras o dată și a ratat, fasciculul alb trecînd puțin pe lîngă spatele biciclistului. Rîzînd atît de tare încît acoperea urletul furtunii, biciclistul a tras încă o dată, iar fasciculul a tăiat piciorul immerului puțin deasupra genunchiului.

Dunski urlă:

— Castor!

Cei doi oameni de la Corp alergară în fața dubiței, lăsînd deschise ușile de la spate ale dubiței. Din clădire ieși Slăbănogul, cu arma în mînă. Castor nu îl putea vedea, dar nici el nu-l putea vedea pe Castor. Atunci Castor se repezi cu bicicleta spre spatele dubiței. Dunski, Slăbănogul și Castor au tras simultan. Castor a frînat, iar cele două fascicule îndreptate spre el s-au întîlnit și s-au neutralizat. Încetinirea și ușoara lunecare au afectat și ținta lui Castor. Dunski s-a aruncat într-o parte, apăsînd iar butonul de tragere îndată ce a ajuns jos. Fasciculul a atins trotuarul, care începu să sfîrîie.

Castor era nebun, dar un nebun calm. Văzînd că Dunski a ratat și știind că e scos din acțiune cîteva secunde, îl ținti pe Slăbănog. Razele lor s-au întîlnit și s-au neutralizat reciproc. Castor nu făcu greșeala să lase butonul de declanșare, pentru ca apoi să-l apese. Castor a ținut butonul apăsat, iar raza lui, neoprită de nimic, i-a ars Slăbănogului burta. Slăbănogul și-a scăpat arma, s-a prins de abdomen și a căzut pe spate, capul lui lovind peretele clădirii.

Dunski se rostogolise deja de două ori, iar acum se afla pe burtă, cu ambele coate sprijinite pe asfalt și cu ambele mîini ținînd ferm arma. A tras. A tras. În aceeași clipă, trăznetul, nu cel artificial, ci cel al Naturii, a lovit strada, în apropiere de curtea clădirii de vizavi. Un altul a rupt un stejar pe jumătate.

Amîndoi oamenii de la CSC săriseră din dubiță, cu armele în mîini. Dunski i-a văzut ieșind chiar înainte ca lumina trăznetului să-l orbească, iar explozia tunetului să-l orbească. O clipă, a crezut că timpul s-a oprit în loc. Jocul cu armele nu l-a mai înfricoșat, pentru că totul decursese foarte repede. Dar lovitura de trăznet îl îngrozise, îi făcuse tot lăuntrul să fiarbă și să se simte neajutorat, sentimentul acela pe care sigur îl cunoscuseră

și locuitorii peșterilor în fața mîniei zeilor care deschiseseră zăgazurile cerului.

În timpul scurtei paralizii a lui Dunski, Castor se ridică de pe trotuarul pe care căzuse de pe bicicletă. Sprijinindu-se în mîini și picioare, întinse mîna după armă. Omul de la CSC cel mai apropiat se opri uluit. Și nu a tras cît timp Castor a fost o țintă fără apărare. Celălalt curățător alergă în jurul dubiței, după ce și el s-a oprit o clipă din pricina trăznetului. Castor își găsi arma și se rostogoli, scăpînd de fasciculele celor doi, care loviră apa de pe trotuar. Dunski se ridică în picioare și alergă la adăpostul dubiței. Castor, rostogolindu-se în continuare, reuși să țină un fascicul constant spre cei doi curățători. Tăie plasticul din colțul din spate dreapta al dubiței și pe cel mai apropiat om. Omul scoase un strigăt și căzu.

Celălalt om trase și el, ținînd apăsat butonul, dar a treia oară cele două fascicule s-au intersectat. Acum Castor se opri din rostogolire, iar fasciculul lui lunecă puțin în lateral, lovindu-l pe inamic în ochi. Strigînd, omul scăpă arma și începu să se clatine.

Strigînd exaltat, Castor, aflat încă la pămînt, și-a îndreptat arma spre Dunski, aflat în alergare. Dunski trase. Fasciculul lui trecu pe lîngă umărul lui Castor. Castor a urlat de furie, pentru că rezerva de energie a armei lui era dusă. Se ridică de parcă ar fi fost pe arcuri și se repezi spre dubiță. Dunski trecu pe lîngă omul orbit dintre el și clădire. Trase peste umărul acestuia, dar nu apucă decît să lovească partea din spate a dubiței; Castor era deja ascuns în spatele mașinii.

Respirînd sacadat, Dunski alergă sub un unghi diferit, știind că va trebui să iasă în stradă înainte să poată Castor să culeagă arma scăpată de primul curățitor împușcat. A ajuns la colțul dubiței exact în timp ce Castor ridica o mînă de la adăpostul unei roți, ca să apuce arma. Dunski se repezi la el și îl lovi, făcîndu-l să dea înapoi. Se pomeni peste el.

Plămînii lui Castor s-au golit de aer cu un oftat. Trăznetul a mai lovit o dată undeva pe stradă. Castor îi prinse încheietura mîinii și i-o răsuci sălbatic. Dunski scăpă arma din mînă, dar nici nu încercă să o recapete. Urlînd, se înfipse în gîtul lui Castor. Castor strigă:

— Acum te am în mîna mea! Dumnezeu nu poate fi oprit!

Deși Castor se îneca, mîinile lui s-au închis în jurul gîtului lui Dunski. Dunski îl lăsă liber și se eliberă și el. Se ridică în picioare

înaintea lui Castor și atacă făcîndu-l încă o dată KO. Îl ridică pe Castor de gît și începu să-l scuture, apoi îl pocni de peretele dubiței. Castor se prăbuși. Dunski îl ținu cu o mînă și îl izbi iar și iar și iar pe Castor în bărbie cu muchia palmei. Apoi continuă să-l izbească cu capul de dubiță pînă cînd brațele nu l-au mai ascultat de oboseală.

În cele din urmă, gîfîind de parcă tot aerul ar fi fost luat de pe suprafața Pămîntului, îl lăsă pe Castor să cadă pe asfalt.

Dumnezeu era mort.

Dunski tremura nestăpînit. I-ar fi plăcut să se întindă pe stradă și să lase ploaia și trăznetele să facă ce vor cu el. I se părea că asfaltul e cel mai bun pat din lume, cel mai de dorit și o necesitate stringentă. Dar... uite că și pentru el există mereu un dar... nu putea să facă ceea ce-și dorea cel mai mult pe lumea asta.

Din clădirea de lîngă el începuseră să se strîngă oameni, în ciuda ploii care cădea aproape ca un zid compact și a trăznetelor care loveau zona. Unii dintre ei ar fi putut să-i cheme pe organici. Trebuia să plece de aici. Acum.

Se împletici pînă la dubiță. Se opri la mijlocul drumului pînă la locul șoferului, apoi se întoarse împleticindu-se să-și ia arma, porni din nou, apoi se întoarse să-și ia sacul de umăr, care-i căzuse înainte de atacul pe după colțul mașinii. După ce ridică arma lăsată de omul de la CSC, o puse pe poziția ARDERE și arse pielea din jurul gîtului lui Castor, ca să dispară amprentele lăsate de el. Închise ușile din spate ale dubiței, se duse amețit la locul șoferului, respirînd de parcă gîtul i-ar fi fost tăiat cu un cuțit, și porni.

Nimeni nu a încercat să-l oprească.

Deși ar fi vrut să vireze la stînga pe Strada 4 Vest, astfel încît martorii să le spună organicilor că pe acolo fugise, nu a făcut-o. Piața Sheridan era prea aproape, în direcția aceea. Acolo se aflau de obicei mulți organici. În schimb, de pe Jones Street o luă la dreapta, traversă Cornelia și trecu podul de peste Canalul Kropotkin. Trebuia să scape foarte repede de dubiță, dar trebuia și s-o ascundă pe Snick. Dacă prima treabă era ușoară, cealaltă era foarte dificilă.

19.

Îndată ce a trecut de micul parc de pe partea dinspre Strada 4 Vest a Canalului, a văzut în spatele lui lumina unor faruri. Era prea obosit ca să mai înjure. O mașină de patrulare? Probabil. Nu putea nici măcar să iasă din dubiță și să fugă. L-ar fi prins și un polițist de optzeci de ani. Mașina din spate a ajuns lîngă el, după care și-a sincronizat viteza cu a lui. Se deschise o fereastră, iar bărbatul de la volan începu să-i strige ceva. Ceea ce i-a spus s-a pierdut în bubuitul tunetului, deși fereastra lui Dunski era ridicată și oricum ar fi atenuat vocea omului. Dunski a coborît geamul și i-a strigat omului o întrebare. Șoferul nu era în uniformă, iar mașina era fără număr. Asta nu însemna neapărat că cei doi din mașină nu erau organici. Totuși, de ce nu au pornit banda portocalie, care să îi spună să oprească? Poate erau immeri trimiși să-l ajute.

A oprit dubița și a așteptat ca cei doi să vină la el. Erau organici. Dar erau și immeri și fuseseră trimiși să-l convingă să plece. Unul dintre gardieni îi comunicase Slăbănogului că Dunski nu părăsește locul, conform ordinelor. Erau pe cale să vină să-l ia pe sus, cînd de la Comandament au primit ordinul să se ducă exact acolo. Cineva anunțase organicii despre schimbul de focuri.

— O să vă spun tot ce s-a întîmplat, le spuse Dunski. Acum însă, luați femeia stonată la voi în spate, pentru că o să las dubița chiar aici.

Partenerul șoferului, o femeie, spuse:

— Avem ordin să te ducem la superiorul nostru.

Dunski opri motorul și stinse luminile, după care ieși din maăină. Femeia se grăbi să-l ajute pe șofer s-o coboare pe Snick. Dunski spuse:

— Stați puțin, am uitat ceva.

Șterse cu batista volanul și mînerul ușii. Apoi se tîrî pînă pe locul din spate al mașinii și se întinse. Capota portbagajului a lunecat la locul ei, iar cei doi și-au ocupat locurile din față.

— Poate că ar fi trebuit să-l băgăm și pe el în portbagaj, spuse femeia.

Bărbatul nu îi răspunse. Femeia vorbi într-un ceas de mînă mult prea încet pentru ca Dunski să distingă cuvintele. Nu este frecvența organicilor, se gîndi Dunski. Bărbatul rulă spre

Womanway, iar două mașini de patrulare trecură pe lîngă ei, spre vest, cu sirenele urlînd. Mașina lor viră spre stînga, ca s-o ia spre nord, pe Womanway, apoi făcu dreapta, pe Strada 14 Est și apoi la stînga pe Strada 2. După ce trecu de Piața Stuyvesant, mașina se opri în fața unei clădiri de apartamente, o structură care semăna cu Taj Majal-ul, deși era mai mică. Aici locuiau înalți funcționari guvernamentali. În plus, tot aici erau și birourile unei mari părți din rezidenți, magazinele, un empathorium, un restaurant și o sală de sport. Însemna că situația e cu adevărat gravă. Nu putea fi adus aici decît dacă în consiliu se hotăra că nu există alternativă.

Bărbatul a rămas în mașină, ca să asculte canalele organice de comunicații. Femeia l-a condus printr-un coridor larg de marmură, aliniat de-o parte și de alta cu corpurile stonate ale unor funcționari elegant îmbrăcați, care pășiseră pe vremuri pe aceste holuri ale puterii. Unii dintre ei aveau nevoie de o desprăfuire. S-au oprit la una din ușile lifturilor, iar femeia a rostit scurt în fața unei benzi de comunicații un „e aici".

— Să urce singur, s-a auzit o voce profundă de bărbat. Tu du-te la post. După ce scapi de obiect.

— Da, Oom, spuse femeia.

Dar nu a plecat înainte de a-l vedea pe Dunski intrat în lift și ușile închizîndu-se în urma lui. A urcat pînă la unul din nivelurile din dom, ieșind într-o încăpere luxos decorată, acoperită cu covoare, spunîndu-i bărbatului care aștepta acolo că el e Dunski.

Omul înclină din cap și l-a escortat pînă la o ușă. Ușa avea o placă cu doar două nume: Piet Essex Vermeulen și Mia Owen Baruch. Cunoștea numele, dar nu-i întîlnise niciodată pe posesorii lor. Erau verii lui de-ai doilea, Vermeulen din partea tatălui, iar Baruch din cea a mamei. De vreme ce erau rude cu el, presupusese că sunt și ei immeri. Pînă la ora aceea, nu avusese nici o dovadă.

Faptul că se numărau printre funcționarii cei mai de vază era vizibil din capul locului: ocupau singuri un apartament. Aveau antichități, bibelouri și tapet și o grămadă de alte lucruri pe care nu aveai cum să le depozitezi șase zile pe săptămînă. Situația lor era superioară chiar și celei a prietenei lui de Marți, comisarul-general Horn, care își împărțea apartamentul cu altcineva, o femeie de Joi.

Vermeulen, un bărbat înalt și suplu, îi luă lui Dunski pelerina de ploaie și o agăță undeva. Soția lui, scundă și subțirică, îl întrebă pe Dunski dacă vrea să mănînce sau să bea ceva. El îi răspunse cu un glas răgușit și obosit:

— Un bourbon și un sandviș, mulțumesc. Și aș dori să merg și la toaletă, dacă se poate.

Cînd se întoarse în living, se tolăni pe o canapea uriașă, acoperită cu blană crescută în fabrică. Pantalonii și pantofii lui udau covorul și canapeaua, dar nu-i păsa.

Mia Baruch i-a adus băutura și s-a așezat lîngă el. Dunski a băut un sfert de pahar și a oftat.

Vermeulen s-a așezat și el, dar nu a spus nimic cît timp Dunski și-a mîncat sandvișul.

— Acum, spuse el, aplecîndu-se înainte, raportează tot. Oamenii mei mi-au dat detalii prin radio și am rapoarte și din celelalte zile și de la superiorul tău nemijlocit. Dar vreau întreaga poveste, adică tot ce este relevant.

Dunski i-a oferit-o, oprindu-se ici și colo ca să răspundă la întrebările lui Vermeulen și Baruch. Cînd Vermeulen s-a declarat satisfăcut că a aflat totul, se lăsă pe spate în fotoliu, cu palmele împreunate ca la biserică.

— E un balamuc întreg, dar se poate curăța. Organicii nu-l vor mai căuta pe Castor, dar avem mulți morți. Autoritățile se vor întreba ce au avut ei a face cu Castor. Vor cerceta morții, le vor studia bio-datele, vor revedea fiecare minut înregistrat al vieții lor, vor căuta și vor interoga oamenii care-i cunoșteau. Vor încerca să facă legături între toți. Nu cred că vor rezolva misterul și să sperăm că nu-l vor rezolva. Ne-am acoperit urmele foarte bine. Dar nu știi niciodată de ce amănunte semnificative se vor lovi.

— Dar cum rămîne cu Miercurea viitoare? întrebă Dunski. Organicii mă vor interoga pe mine. În calitate de Bob Tingle. Iar dacă vor avea bănuieli, vor folosi ceața adevărului. Știți ce înseamnă asta.

Vermeulen elimină posibilitatea cu o unduire a mîinii.

— Ce au? Încuietoarea distrusă de Castor a fost înlocuită înainte de sosirea brancardierilor. Arma ta a fost luată de acolo. Ai avut un accident, ai alunecat pe un săpun și te-ai lovit la cap, asta e tot. Oamenii noștri din Miercuri, unii dintre ei funcționari foarte bine plasați, vor avea grijă de toate.

Probabil are dreptate, se gîndi Dunski. Dar prea mulți immeri s-au implicat în scoaterea lui din această încurcătură și prea mulți știau despre una sau mai multe din identitățile lui.

Vermeulen spuse:

— Și tu ți-ai acoperit foarte bine urmele. Totuși, s-ar putea să existe martori care să te fi văzut din clădirile învecinate.

— Ploua cu găleata, era întuneric și purtam o haină de ploaie cu glugă, spuse Dunski. Aș putea căpăta încă o băutură? Unii din ei au ieșit exact cînd intram în dubiță, dar nu s-au apropiat. Iar norii împiedicau sateliții să mă vadă.

— Știu asta, spuse Vermeulen. Organicii vor lucra la afacerea asta pînă în apropierea orei zero, după care vor trage obloanele. Le vor lăsa mesaje autorităților de Marți și Miercuri. Dar situația e clară și închisă aici. Castor, evident un psihopat, a fost omorît. Sfîrșit de drum. Totuși... în Ziua noastră avem niște cadavre. Asta e o afacere exclusivă de Joi, dar immerii din alte Zile vor fi anunțați de asta, astfel încît să inventeze ceva care să șteargă toate urmele. Poate o explicație falsă. Asta ar fi cel mai bine, spuse el, luminîndu-se la față. Orice explicație, dacă pare să se potrivească, e mai bună decît nimic. Vor ține cazul nerezolvat în bancă, teoretic deschis. Dar cu o explicație adecvată, va intra în secțiunea de istorie.

Dunski se lupta să țină ochii deschiși.

— E probabil cel mai bun plan. Totuși...

— Totuși ce?

— Cum rămîne cu Snick?

Vermeulen clătină din cap și spuse:

— Cred că Garchar a mers prea departe („Probabil că Garchar este Slăbănogul”, se gîndi Dunski). Nu i-aș fi iertat nici omorîrea, deși mutilarea ar fi fost pusă pe seama lui Castor, o idee foarte bună. Dar nu cred că eu aș fi putut face așa ceva. Nu pot să-l condamn pe Garchar. Era la comandă și nu avea timpul de a se sfătui cu noi. Totuși... oricum, a trecut. Snick va rămîne stonată și va fi dusă într-un loc sigur.

Vermeulen își împreună iar palmele a rugă.

— Cei de azi nu-i vor simți lipsa. Vor crede că a pornit la propria ei vînătoare, dacă se vor gîndi la ea în vreun fel. Castor i-a ținut foarte ocupați. Iar mîine, ce se va întîmpla? O să apară Snick la comandamentul organicilor, cu viza ei și cu ordinele primite Duminică? Nu, nu va apărea. Atunci, de unde să știe

Vineri că ea trebuie să apară? N-o să știe, iar ziua următoare idem. Nimeni nu va ști că lipsește pînă ce vine Duminica și ea nu le raportează superiorilor. Duminica nu va putea face nimic, decît să lase ancheta pe seama Zilelor următoare. Cînd va veni din nou Duminica, vor primi știrea că Snick a dispărut în Joi. Vom avea o grămadă de timp ca să ne pregătim pentru atunci și s-ar putea să nu avem nici cel mai mic necaz.

— Sper și eu, spuse Dunski.

Se gîndi la Panthea Snick, rece și dură, închisă undeva, poate pentru secole întregi, pînă va fi găsită, dacă va fi vreodată găsită.

— Bietul de tine, îi spuse Mia Baruch, mîngîindu-i mîna.

Dunski se uită la ea, iar ea continuă:

— Ți-ai pierdut soțiile, asasinate... e îngrozitor.

— Oricum, s-a răzbunat, spuse Vermeulen.

Ea își retrase brusc mîna și se îndepărtă de el. Normal. Omorîse un om. Nu avea importanță că o făcuse în legitimă apărare, sau că oricum Castor trebuia omorît. Avea repulsie față de ideea de a sta atît de aproape de un om atît de violent.

— Știu că răzbunarea nu aduce morții înapoi, spuse Dunski. E un clișeu vechi. Dar răzbunarea aduce o anumită satisfacție.

Baruch pufni și se depărtă și mai tare. Dunski reuși să scoată un zîmbet obosit și spuse:

— Dar Rupert von Hentzau, soția mea?

— A fost anunțată, spuse Vermeulen. Va aranja păpușa ta în cilindru. Sau, cum am sugerat, va părăsi familia voastră comunală diseară. Le va spune că tu și ea divorțați de ei. Slabă scuză. Dacă va pleca, va trebui să meargă la un stoner de urgență. Va lua cu ea sacul tău pentru mîine. Fie că pleacă, fie că nu, va aranja astfel încît să-ți parvină sacul. Îți trimite toată dragostea și ți-a dat întîlnire mîine. Adică Joia viitoare.

Dunski nu găsi de cuviință să-i spună că-și pregătise saci de rezervă în diverse locuri din oraș.

Vermeulen făcu o pauză, apoi continuă.

— În ceea ce te privește, vei sta aici. Nu e nici o problemă, nu?

— Știți, soția mea, cea de Vineri, este în America de Sud, la săpături arheologice.

— Da, știam, a trebuit să facem și noi „săpături” pentru că trebuia să fim siguri pe situația ta.

Omul ăsta știa cam multe despre el, dar nu avea ce să-i facă.

— Sunt foarte obosit, spuse Dunski. Aș vrea să fac un duș și apoi să mă culc. A fost un adevărat calvar.

Vermeulen se ridică în picioare:

— Am să-ți arăt camera. Cînd te vei fi trezit, probabil că noi nu mai vom mai fi aici. Poți să-ți pregătești un mic dejun și apoi să pleci. Am lăsat un mesaj pentru superiorul tău. Cel de mîine, evident. I-am spus că-i vei transmite niște informații importante. Presupun că superiorul tău va lua legătura cu tine în cel mai scurt timp posibil.

— Doar dacă el va considera necesar.

Dormitorul era luxos și avea un pat uriaș, care se lăsa jos pe niște lanțuri. Vermeulen a apăsat un buton de pe un panou de perete, iar patul se lăsă încetișor, apoi se așeză pe propriile picioare, care se extinseseră în timpul coborîrii.

— Dacă se întîmplă ceva înainte ca Mia și cu mine să ne pietrificăm, am să-ți las un mesaj. O să clipească banda de acolo — și arătă una. Poți să-ți iei o robă de noapte din dulap.

— Foarte șic, spuse Dunski. Nu sunt obișnuit cu chestii de clasă înaltă.

— Avem responsabilități mai mari și de aceea merităm mai mult, spuse Vermeulen.

Dunski i-a urat noapte bună. După ce Vermeulen închise ușa, Dunski o încercă. Era încuiată. Își perie dinții cu o perie de unică folosință găsită în dulăpiorul de baie, făcu un duș și se culcă. Dar somnul pe care îl aștepta foarte curînd nu era în program. Se rătăcise pe undeva. Imagini cu Ozma, Nokomis și Castor rătăceau prin anticamera minții lui. Începu să tremure. Vărsă lacrimi, dar nu pentru mult timp. Se trezi și se duse la micul bar din colț, alt element de lux, și își turnă o sută de mililitri de Social Delight No. 1, alt element de lux, într-un pahar — tot de lux. Au trecut cincisprezece minute în care s-a plimbat în sus și în jos, cu picioarele secătuite de orice urmă de energie, dar incapabile să se oprească, cu băutura în mînă. Exact cînd a dat pe gît ultimele picături, l-a văzut pe Wyatt Repp, zîmbindu-i sub pălăria lui mare cît o găleată.

Wyatt i-a vorbit:

— Eu ar fi trebuit să fiu în glorioasa bătălie de pe Jones Street, eu, nu tu! Ce mult mi-ar fi plăcut!

— Încă nu a sosit miezul nopții, murmură Dunski, iar Wyatt dispăru.

După ce urcă în pat, începu să plîngă. Imaginile lui Snick, rece și dură ca un diamant, se reflectau de toate fațetele de oglindă ale minții lui înnebunite. În timp ce luneca într-un somn agitat, își spuse: nu ar trebui să sufăr pentru ea mai mult decît pentru alții. Nu e drept.

Lumea de vineri
Varietate, Luna a doua a anului
Z5-S1 (Ziua Cinci, Săptămîna Unu)

20.

Wyatt Bumppo Repp ieși din apartamentul lui, coborî în hol și se opri în fața liftului. Pălăria lui albă, mare cît un hîrdău, batista de gît roșie ca sîngele, cămașa decoltată la piept și cu mîneci bufante, vesta de piele neagră, crescută tot în fabrică, uriașa centură cu o cataramă masivă, pe care era gravat un cowboy pe un bivol, blugii de culoarea cerului, strînși pe picioare, cu piele la cusături și cizmele cu toc înalt, din piele albă, avînd drept model două pistoale cu șase focuri încrucișate, toate astea nu le putea purta în Vineri decît un singur om. Wyatt Repp, marele producător-regizor-scenarist de westernuri și drame istorice pentru TV. Singurul lucru care-i lipsea — și tare era nemulțumit de asta — erau tecile de piele elegant făurite și pistoalele lui elegante, niște jucării. Guvernul spusese nu. Dacă băiețeii mici nu se pot juca cu arme de jucărie, de ce s-ar juca un băiețel mare? Ar fi dat un exemplu nepotrivit.

Ce importanță are că același guvern nu are nimic de obiectat la prezentarea armelor sau a violenței pe benzile de spectacol sau în empathorium? Ca toate guvernele de la înființarea Sumerului încoace, și acesta era lipsit de minte.

Deși locatarii care așteptau liftul îl văzuseră adesea, s-au zgîit și de data asta cu admirație la el și l-au salutat cu entuziasm. Repp se îmbăia în soarele privirilor lor. În același timp, simți o ușoară undă de rușine, pentru că profita de naivitatea lor și într-un fel îi înșela. Nici un cowboy adevărat nu se îmbrăcase vreodată așa, și nu purtase vreodată sac de umăr. Totuși, chiar și ei ar fi trebuit să știe toate astea, pentru că în emisiunile TV fuseseră portretizați cowboyii, cît de realist putuseră cercetările.

Locatarii îl salutară zgomotos și exuberant. Repp le răspunse cu voce joasă, credincios tradiției eroului cu glas șoptit și blînd care era el, în ciuda durității din viață. „Zîmbește cînd îmi spui așa, străine.”

În timpul coborîrii cu liftul, a răspuns cît a putut de bine la întrebările pasagerilor privitoare la viitoarea lui dramă. Cînd au ajuns în hol, s-au împrăștiat toți și au plecat la treburile lor. După ce a bocănit cu călcîiele cizmelor pe marmura holului, a ieșit în soarele strălucitor și aerul răcoros. Intră în taxiul care îl aștepta și răspunse cu blîndețe la salutul șoferului. Șoferul, aflînd deja prin bandă care este destinația lui Repp, porni de la

colțul dintre Strada 23 Est și Park Avenue, luînd-o spre Strada 2. A întors taxiul spre dreapta și a mers pînă în spatele clădirii care pe vremuri fusese sediul Centrului Medical Beth Israel. Institutul de Stat Manhattan pentru Arte Vizuale era o clădire de șase etaje, zveltă, mai mult o coloană, înfățișare care dăduse naștere la multe glume pe seama acțiunii lui asupra publicului.

Șoferul deschise ușa, spunînd:

— Furtuna sigur a curățat aerul și a mai răcorit treburile, Ras Repp.

— A curățit și a răcorit o grămadă de lucruri, spuse Repp. Nu ai idee, camarade.

Evenimentele își reluaseră cursul lor liniștit și normal. Castor era mort, Snick era ascunsă. Immerii acopereau urmele și astupau orice drum către ei. Ziua curentă putea să decurgă la fel ca cele dinaintea ei. O să aibă probleme, dar toate izvorînd din meseria lui, nu din acțiunile unor criminali sau ale unor organici care să-i caute pe aceștia. Deși — și zîmbi — unii zic că dramele lui sunt niște adevărate crime.

Se simți încurajat, iar mersul îi era sprințar în timp ce traversa trotuarul și intra în aleea care ducea spre clădire. Trecătorii se holbau la el, unii chemîndu-l pe nume, deși el nu-i cunoștea. Marea fîntînă de la mijlocul drumului dintre trotuar și clădire arunca apă din vîrfurile capetelor personajelor din grupul statuar din centru. Erau acolo doisprezece oameni de piatră, nu stonați, statui ale unor mari artiști ai vizualului din trecutul recent. Poate că într-o zi va fi aici și statuia lui. Ceața de picături fină i se depuse pe față, răcorindu-i-o. Îi salută în drum pe cei doisprezece, apoi trecu printre șirurile de stejari gigantici, intrînd pe ușa cu nouă fețe. Un lift l-a dus la etajul cel mai de sus, unde a fost întîmpinat de un recepționer. Camera din spatele holului era un dom și avea în centru o masă uriașă, rotundă. La intrarea lui, bărbați și femei se ridicară de pe scaunele din jurul acestei mese. Le răspunse la saluturile de bună dimineața, își aruncă pălăria pe masă, își lăsă sacul de umăr pe podea și se așeză. Fata Vineri, un bărbat, i-a adus o cafea. Repp s-a uitat la banda-ceas de pe perete.

— Ora zece, spuse el. Exact la timp.

Altă bandă de perete îi înregistra acțiunile și vorbele. Astfel, monitorii guvernamentali de muncă vor ști că nu a întîrziat mult între introducerea vîrfului discului de identificare în ușa de la

birou și intrarea în cameră. Artiștii vizuali nu sunt plătiți cu ora; ei sunt plătiți prin contracte cu Departamentul Artelor. Acesta le oferea un credit săptămînal, a cărui sumă varia în funcție de importanța — decretată de guvern — a artistului. Dacă proiectul era terminat conform planificării, artistul cu pricina nu era nevoit să dea înapoi o anume sumă din credit. Dacă proiectul era terminat înainte de termen, atunci primea o primă. Iar dacă la comitetul guvernamental pentru arte vizuale se decreta că proiectul este excelent, mai primea o primă.

Totuși, artiștii puteau spune că o mare parte a timpului era petrecut cu tentative de a face proiectul mai repede sau mai de calitate.

Aranjamentul nu era unul dintre acelea agreate de artiști. De fapt, cei mai mulți, inclusiv Repp, detestau sistemul. Ei nu puteau să facă nimic în privința asta. Doar să pună la cale un protest oficial, organizat. O făcuseră de mai multe ori, dar fără succes.

Cu toate acestea, deși termenul era singura problemă considerată importantă de guvern, cu excepția bugetului, evident, monitorii țineau sub o strictă supraveghere timpul petrecut de artiști în procesul muncii.

Unele lucruri nu se schimbaseră încă din vremurile antice ale Hollywood-ului. De pildă, Repp primea de trei ori mai mult credite, pentru că el era principalul scenarist, principalul regizor și actorul principal. Se folosise de poziția proprie și de aceea a unui immer de la comitetul de arte vizuale pentru a-și asigura tripla poziție simultană. Această manevră politică de tragerea a sforilor îl costase pe Repp multe seri, ca să nu mai vorbim de multele credite date pe organizarea de petreceri, dar efortul meritase. Acum putea să-și păstreze tripla poziție și pentru următorul spectacol și putea să obțină și un apartament mai mare. Dacă exista vreunul disponibil.

Munca a decurs lin, dacă nu se luau în considerație certurile, împunsăturile și insultele subtile. Totuși acestea făceau parte din activitatea de producții pentru TV și empathorium și erau considerate inevitabile. Primele două scene programate pentru dimineața aceea fuseseră făcute și refăcute pînă la atingerea perfecțiunii. Repp avusese o dispută scurtă, dar aprigă cu Bakaffa, cenzorul guvernamental, cu privire la folosirea subtitlurilor holografice. Repp susținea că acestea distrag

atenția privitorului și nu erau necesare, deoarece fuseseră în atîtea spectacole, încît audiența știa precis sensul cuvintelor arhaice. Totuși, Bakaffa a insistat că niște cuvinte de genul „negrotei”, „pleașcă”, „dobîndă capitalizată”, „carne de tun”, „haladit”, „paradit” nu pot fi înțelese de mai mult de jumătate din audiență. Că înțelegeau sau nu cuvintele, nu avea mare importanță. Pur și simplu, guvernul pretindea explicarea lor prin subtitluri.

Repp a pierdut, dar a avut satisfacția să vadă că Bakaffa e pe cale să izbucnească în lacrimi. Nu era un sadic. Doar voia ca Bakaffa să-și merite banii cîștigați suplimentar în calitate de informator al guvernului.

La ora unu și zece minute, în timpul celei de-a treia scene, piciorul personajului principal s-a subțiat de la genunchi în jos. Tehnicienii s-au apucat să localizeze defecțiunea la proiectorul holografic, dar nu au reușit, pentru că și echipamentul de depanare era defect.

— OK, spuse Repp. Oricum, mai aveam douăzeci de minute pînă la pauza de prînz. Mîncăm acum. Poate că între timp se repară și defecțiunea.

După ce au mîncat, a plecat de la magazinul de sandvișuri de la parter. Soarele care intra prin fereastra înaltă cît tot nivelul strălucea alb pe veșmintele lui de cowboy. Mulți l-au recunoscut după haine și bubuitul tocurilor pe marmură și unii i-au cerut chiar un autograf. Și-a rostit numele și codul de identificare în înregistratoarele lor, a spus că e foarte bucuros să-i cunoască, după care a pornit mai departe. A existat și un incident stînjenitor, dar nu tocmai neplăcut. O femeie tînără și frumoasă l-a implorat să meargă cu ea în apartamentul ei și să facă ce vrea cu ea. El a refuzat-o cu grație, dar cînd ea s-a aruncat în genunchi și i-a cuprins picioarele a trebuit să cheme doi organici ca s-o determine să-i dea drumul.

— Fără violență, le-a spus el. Doar aveți grijă să nu deranjeze lumea care vine în pelerinaj la studio.

— Te iubesc, Wyatt! a strigat femeia în urma lui. Călărește-mă ca pe un bidiviu! Trage în mine cu pistolul tău...

Roșu la față, dar zîmbind, Repp se îndreptă spre lift, murmurînd un „Iisuse Cristoase”.

De cînd el și soția lui deciseseră să se păstreze caști cîtă vreme erau separați de expediția ei din Chile, nu se mai culcase

cu o femeie. Trebuia să recunoască în sinea lui că celibatul acesta nu se baza nici pe morala lui solidă și nici pe lipsa de dorință pentru alte femei decît soția lui. Pur și simplu avea nevoie de o pauză sexuală; pe scurt, trebuia să-și mai reîncarce bateriile. Deși avea soții în toate Zilele, mai puțin Duminică, mai mult de una Joi și deci trebuia ca în fiecare zi să se prefacă proaspăt, un fel de cocoș în curte, uneori nu se mai simțea atît de proaspăt. Gonadele lui nu foloseau același sistem sau aritmetică ca mintea lui.

Simțindu-se bine, pentru că era dorit fără să dorească, intră în birou și se așeză la pupitrul lui de lucru. Benzile afișau mesajele personale, cele prioritare fiind cele de la soția lui, Jane-John. Aceasta părea fericită că va ajunge acasă Vinerea următoare. Va fi stonată și urcată într-un avion de Sîmbătă, care o va transporta la aeroport în aceeași zi. De acolo, va fi dusă în compartimentul de cargo al dirijabilului care va ajunge la Turnul Celor Treisprezece Principii. El urma să o întîmpine Vinerea viitoare, la unu dimineața. Sau, dacă, nu va reuși, ea va lua un taxi.

Jane-John Wilford Denpasat era o femeie frumoasă cu piele neagră, cu păr blond (evident, metoda „depig”) și cu ochi albaștri (tot depigmentare).

— Îmi iubesc munca, Wyatt, dar merge foarte încet, pentru că de fiecare dată trebuie să fim transportați de la locul săpăturilor pînă la cea mai apropiată stație de stonare, la trei sute de kilometri. Și mi-e un dor teribil de tine. Ne vedem curînd, iubitule. Abia aștept.

În ciuda acestor cuvinte, ei îi era ușor să aștepte. Oamenii inconștienți nu sunt iritați, nu spumegă, nu se supără. În ceea ce îl privea, deși nu avea să fie stonat în fiecare zi pînă Vinerea viitoare, el avea să fie alte persoane, care nu se vor gîndi la ea. Societatea Noii Ere avea dezavantajele ei, dar avea și multe lucruri bune. Verificare și echilibrare: dai asta, primești asta; a da și a primi; pierdere și profit.

Deși benzile nu mai aduseseră nici o mutare de șah de Marți, Repp încă simțea dezamăgirea. Se gîndi la Yankev Gril — Jimmy Cricket — și simți un regret teribil că jocul lor trebuia abandonat. Unde o fi Gril acum? Mai joacă șah în Washington Square Park? Sau în închisoare? E stonat și își așteaptă judecata? Sau e deja condamnat și permanent stonat?

Celelalte mesaje erau legate de profesie. Cel mai important era reamintirea faptului că este oaspete la ILL Show. Trebuia să fie în studio la 7:30, iar emisiunea în direct începea la 8:00 precis.

Nici un immer nu încercase să-l contacteze, fie prin bandă, fie în persoană. Presupunea că această omisiune este de bun augur.

21.

La sfîrșitul zilei de lucru, Repp luă un taxi pînă acasă. După ce a lucrat la setul de aparate de gimnastică, a făcut un duș și a mîncat o cină ușoară. A sosit la Clădirea Turnurilor Celor Treisprezece Principii la exact 7:25, iar în studio intra fix la 7:30. Aici a fost aranjat confortabil de secretara gazdei lui de la ILL Show, Ras Irving Lenin Lundquist. În timp ce își bea cafeaua, a citit banda care descria lista oaspeților și a subiectelor, sugerînd și o serie de remarci spirituale pe care le-ar putea face.

La ora 8:40, părăsea studioul mulțumit de prestația lui, deși unele din remarcile lui Lundquist îl cam înțepaseră. Să fii oaspete la ILL Show era o bună publicitate. Gazda era numită Eminența Cenușie a Minții. Lundquist evita spectaculosul și bombasticul, cultivînd seriozitatea și intelectul. În locul scenelor încărcate și al unor costume sclipitoare și spectaculoase, studioul era modelat după ideea gazdei de chilie monahală medievală. Îmbrăcat într-o robă cenușie, Lundquist stătea pe un scaun în spatele unui birou auster, pe o platformă mai înaltă cu o jumătate de metru decît cea a scaunelor oaspeților. Astfel, el era în măsură să dea impresia că este Marele Inchizitor al Spaniei și că oaspeții lui sunt judecați. În timpul întrebărilor și comentariilor neplăcute aruncate lui Repp, Repp a ripostat și a făcut auditoriul să rîdă. L-a întrebat pe Lundquist cînd o să aducă pîlnia de tortură și Fecioara de Fier. Deoarece la ILL Show audiența era compusă mai ales din oameni bine instruiți sau din acei care se considerau ca atare, Repp era încredințat că aceștia înțeleg aluziile. Acesta a fost unul din motivele pentru care s-a supus insultelor și împunsăturilor. Altul era că spera să facă o figură cît mai bună. În plus, se știa bine că Lundquist, oricît de mult părea să-și disprețuiască oaspeții, nu invita decît oameni care reușeau cumva cel puțin să se apropie de augusta lui eminență intelectuală.

Lundquist l-a atacat pe Repp pe baza ideii că are un caracter nesigur și ezitant.

— Păreți să vă bazați pe ideea de schimbare de rol și de personalitate, Ras Repp. Trebuie să enumăr cîteva din filmele dumneavoastră, care reflectă această obsesie care vă mînă și care, la rîndul ei, reflectă esența ființei dumneavoastră. Sau poate că ar trebui să spun că reflectă lipsa unei identități

stabile. Există, de pildă, Contele de Monte-Cristo, Odiseea, Proteu la Miami, Elena din Troia și mai ales Custer și Cal-Nebun: două paralele care se întîlnesc. Toate acestea prezintă deghizări, halucinații sau iluzii asupra identității sau o schimbare a identității. Destul de curios, sunteți mai bine cunoscut drept omul care scrie cele mai bune westernuri. De fapt, omul care a reînviat drama western, care a murit de mai bine de o mie de ani. Unii spun că mai bine stătea acolo, în mormînt.

Și își continuă filipica:

— Și totuși, operele care au atras atenția și chiar laudele unora dintre criticii de artă nu au fost westernuri. Evident, cu excepția lui Custer și Cal-Nebun. Care este un western foarte curios. Custer și Cal-Nebun au amîndoi ideea să meargă la un vraci, să obțină de la acesta puteri de schimbare a identității, adoptă fiecare forma celuilalt și își conduc inamicii la moarte. Evident, nici unul dintre ei nu știe că celălalt face acest lucru. Astfel, Custer-sub-formă-de-Cal-Nebun îl omoară pe Cal-Nebun-sub-formă-de-Custer, apoi, incapabil să-și schimbe forma, este omorît de albi.

Lundquist zîmbi cu faimosul lui zîmbet, pe care unii îl asemuiseră, printre altele, cu un vagin cu dinți.

— Am aflat dintr-o sursă de mare încredere că opera la care lucrați acum, Dillinger nu a murit, se bazează pe o idee uimitor de asemănătoare. De fapt, protagonistul dumneavoastră, anticul jefuitor de bănci, scapă de FBI — organicii din secolul douăzeci — transformîndu-se ca prin farmec într-o femeie. Face asta determinînd-o pe a lui squaw (adică iubita lui numită Billie Frechette, o indiancă din tribul Menominee din Wisconsin) să-l ducă la locuința tabu din Wabosso a vraciului Menominee, Marele Iepure Alb. Acest amestec dintre o legendă indiană și poveștile populare îi dă lui Dillinger puterea de a se transforma într-o femeie la timpul ales. Așa că, atunci cînd FBI-ul începe să strîngă lațul, Dillinger o convinge pe Jimmy Lawrence, o hoață măruntă, care are zilele numărate din cauza unei boli de inimă, să-i ia locul. Apoi Dillinger devine Ann Sage, matroană la o casă de tîrfe din Chicago, iar adevărata Ann Sage este răpită de prietenii lui și dusă în Canada. Atunci, dacă informatorul meu este corect, Dillinger-sub-formă-de-Ann Sage se duce la Teatrul Biograph cu Lawrence-sub-formă-de-Dillinger după ce anunță

FBI-ul că vor fi acolo. Falsul Dillinger este omorît de FBI, iar Dillinger-sub-formă-de-Ann Sage pleacă de la locul execuției.

Lundquist se strîmbă, iar audiența se strîmbă și ea de rîs.

— Cu alte cuvinte, protagonistul dumneavoastră ia identitatea unei femei, devine o femeie. Înțeleg că plănuiți și o urmare, Puști și gonade...

Lundquist se strîmbă iar, dînd naștere unor hohote și mai puternice în audiență.

— ...în care Dillinger are mari dificultăți cu identitatea socială, economică și emoțională a unei femei. În cele din urmă, se adaptează și chiar începe să-i placă să fie femeie. El, sau mă rog, ea, se căsătorește, are copii și apoi se întoarce la o viață de delincvent feminin, iar banda ei e formată din propriii fii și tovarășii acestora. Are o carieră violentă și colorată, sub numele de Ma Baker, dar în cele din urmă este omorîtă de organici, mai trăgînd o dată cu pistoalele, într-un gest spectaculos dar inutil de sfidare. Și totuși, bancherul meu de date îmi spune că Ann Savage a ajuns la o vîrstă înaintată și în mod sigur nu a făcut vreo schimbare de sex sau identitate. Ma Baker s-a născut în A.D. 1872, în vreme ce Dillinger s-a născut în A.D. 1903. Nici o imaginație, în afară de a dumneavoastră, nu i-ar putea face una și aceeași persoană. Ras Repp, ați comis un record de licență poetică. Vă sugerez să duceți toate astea în Țara Norilor, cu subliniere asupra Norilor, în care pare a se afla capul dumneavoastră.

Audiența jubila.

— Totuși, cei doi au trăit cu multă vreme în urmă, astfel încît anacronismul istoric nu mai e important. Caz în care vă întreb, de ce nu l-ați implicat pe Robin Hood în afacere. Putea deveni fără probleme Lady Marian!

Cei prezenți în studio hohoteau și zbierau.

— Oare aceste repetiții pe aceeași temă nu indică incapacitatea dumneavoastră de a folosi o altă idee, constanta dumneavoastră batere de monedă din cauza problemei de identitate, nu trădează ele nesiguranța și dubiile dumneavoastră asupra propriei identități? Iar această indubitabilă instabilitate mentală nu cere o reexaminare de către doctorii guvernului?

Audiența era în delir. Repp s-a înfiorat de această neașteptată dezvăluire a subiectului dramei lui. Deși ar fi trebuit

să se gîndească la o replică, el se întreba care din colegii lui a transmis informația despre film.

În timp ce zbieretele de încîntare și tropăielile se pierdeau, el decise că trebuie să înceapă o anchetă Vinerea viitoare. După orele de muncă, evident. Între timp, trebuia să aibă grijă de Lundquist.

Se ridică din fotoliu, își înfipse degetele în centura lui uriașă și se îndreptă spre „amvonul” gazdei. În picioare fiind, putea să se uite de sus la Lundquist, în ciuda scaunului supraînălțat al acestuia. Lundquist încă zîmbea, dar începuse să clipească furios. Nu-i plăcea să se uite în sus la invitații lui.

— Pelerinule, cuvinte grele ai spus și bucuros sunt că le-ai spus zîmbind. Acum, dacă am mai fi în vremurile acelea, ți-aș trage un pumn în nas.

Lundquist și audiența și-au ținut suflarea.

— Dar vremurile noastre sunt civilizate și non-violente. Am semnat un contract cum că nu te dau în judecată, orice ai zice despre mine. Și nici tu nu mă poți da în judecată. Află că șou’ tău e un hîrdău-de-rahat-fără-fund, o-lovitură-la-boașe-sau-ce-oi-fi-avînd-tu, ochi-scoși, juma’-de-aligator, juma-urs-de-bătaie și stricătură-de-urechi. Asta e emisiunea ta.

Și continuă:

— Așa că zic că ești un mincinos și un întoarce-cuvinte și răsucește-fapte. Din șaizeci de filme cîte am făcut, doar nouă sunt cu schimbarea formei și a rolului. Orice tîmpit poate să vadă că nu sunt nici nebun și nici obsedat de problema identității. Orice tîmpit, dar nu și tu, bag samă. Iar în ce privește remarca ta iresponsabilă și ticăloasă cum că sunt instabil mental, păi dacă-mi lipsea o doagă îți ardeam două. Nu vezi ce calm sunt? Vezi mîna asta? Tremură cumva? Nu tremură, dar dacă ar tremura cine m-ar condamna? Ras Lundquist, eu sunt un Bach al dramei. Compun variațiuni infinite pe aceeași temă.

— Bach e umflat cu pompa, spuse Lundquist, strîmbîndu-se.

Una peste alta, a fost un show reușit. Participanții au fost încîntați de violența verbală și de-a dreptul vrăjiți de amenințarea cu violența fizică. Monitorul le-a arătat o audiență TV de exact 200.300.181 privitori. Vinerea viitoare va fi reluat, pentru ca și cei care au dormit să aibă o șansă să-l vadă.

Repp porni voios pe coridor, se opri o clipă să-și spună numele în înregistratoarele întinse spre el de fani, apoi se

înfipse în lift. Luă un taxi pînă la apartamentul lui, bău un whisky și intră în pat. La 11:02 l-a trezit de banda de alarmă. După ce și-a aranjat manechinul și și-a schimbat hainele, și-a ridicat pe umăr sacul și a coborît în pivniță, ca să ia din garaj o bicicletă. Era mai cald decît fusese seara trecută; un alt val de căldură se îndrepta spre Manhattan. Cîțiva nori răzleți se îndreptau încetișor spre est. Străzile erau aproape goale. Cîteva mașini ale organicilor au trecut pe lîngă el. Ocupanții s-au uitat la el, dar și-au continuat drumul. Pe trotuare se vedeau stive de cuburi cu latura de treizeci de centimetri, gunoiul compactat și pietrificat de Corpul de Stat pentru Curățenie. Cei de Sîmbătă urmau să le adune. În afara unor informații destul de firave, singurul lucru care trecea de la o Zi la alta era gunoiul. Cuburile se foloseau la mai multe lucruri, cum ar fi în calitate de cărămizi. Se spunea, fără prea mare exagerare, că jumătate din casele din Manhattan erau din gunoi. Răspunsul obișnuit la afirmația asta era: „mare noutate!”

La 11:20, Repp se opri în fața unei clădiri de apartamente de pe Aleea Shinbone. Se uită în jur în zona luminată ca ziua, după care a coborît panta care ducea spre subsol. Nu voia să fie văzut de organici intrînd în clădire. Aceștia ar fi putut crede că e vreun locatar întîrziat, dar puteau și să oprească fiecare a șaptea persoană pe care o vedeau la o asemenea oră tîrzie, pentru o verificare rapidă.

Nu se vedea nici un vehicul și nu se auzea nici un țiuit de cauciucuri pe asfalt. A întors bicicleta și a pornit în jos pe panta foarte bine luminată. Ajuns la capăt, intră în garajul de biciclete. După ce puse bicicleta în rastelul special, porni spre ușa liftului, lovindu-se de două ori în niște gunoaie.

— Nenorociții! murmură el.

Se opri și scoase din sacul lui de Sîmbătă steaua de identitate. Teoretic, nu avea posibilitatea să deschidă ușa liftului pînă după miezul nopții, dar o modificase, ca să poată. Nu era un tehnician electronist profesionist, dar făcuse destule cursuri și putea face și această meserie.

Îndată ce inseră vîrful în fantă, auzi în spatele lui o voce joasă. Sări ca ars, scoțînd din fantă vîrful stelei și întorcîndu-se.

— Domnule, m-ai speriat! strigă el. De unde ai apărut? De ce te-ai strecurat în spatele meu?

Omul duse un deget la buze și arătă spre cele patru stonere de urgență de la capătul îndepărtat al garajului.

— Iartă-mă, spuse el, cu o voce gravă și șoptită. Trebuia să mă apropii destul de mult ca să mă asigur că ești tu.

Purta un tricorn portocaliu și o robă roșie, decorată cu cuișoare stilizate, uniforma patrulelor organice de Vineri. O clipă, lui Repp i s-a părut că s-a zis cu el. Dacă nu ajungea repede la arma ascunsă în sac, totul era pierdut. Intrusul era mult prea mare pentru ca Repp să-l poată dovedi cu mîinile goale. Trebuia să-l împuște. Nu avea timp să se gîndească la consecințele acestui act. Disperarea îl covîrșise și acționa ca un robot.

Ceea ce l-a împiedicat să bage mîna după armă a fost faptul că omul era singur. Organicii merg întotdeauna cîte doi. Deci trebuia să fie un immer.

— Cum îți mai recapeți roșeața din ochi, îți transmit mesajul, spuse omul. Apropo, frumos spectacolul de seara asta. I-ai zis-o snobului ăluia.

Inima lui Repp începea să-și mai liniștească bătăile. Putea acum să respire normal.

— Dacă mă cunoști, de ce ai venit așa pe furiș? Întrebă el.

— Ți-am spus că trebuia să mă asigur. Nu ești îmbrăcat în costumul tău western.

— Care e mesajul?

— În această seară, la 10:02 P.M., organicii au observat și au urmărit o spărgătoare de zi, Morning Rose Doubleday. Mi s-a spus că ai ști ceva de ea. Ras Doubleday a fugit și s-a refugiat într-o casă care, din nefericire, era lîngă casa în care fusese ascunsă femeia numită Snick, Panthea Snick, după ce a fost stonată. Cînd a fost încolțită în casă, femeia Doubleday a refuzat să se predea. S-a sinucis, prin declanșarea unei bombe implantate în corpul ei. Explozia care a rezultat a omorît organicii care o urmăreau și familia care ocupa casa, dar a distrus și clădirile de o parte și de alta a străzii.

— Cum de nu am fost informat? spuse Repp. Unde a avut loc evenimentul?

— Informație nerelevantă, răspunse omul. Mă rog, pe Strada 35.

Și continuă mesajul:

— În timpul cercetării clădirilor distruse, organicii au descoperit corpul stonat al lui Snick, care le-a spus ce avea de spus.

Omul făcu o pauză și se uită la Repp de parcă ar fi așteptat să spună ceva. Cînd Repp începu să clatine din cap, omul spuse:

— Cred că înțelegi ce înseamnă asta, pentru că eu habar nu am. Continuu mesajul: toți immerii vor fi sau au fost anunțați că Snick este din nou un pericol grav pentru noi. Descrierea ei a fost trimisă peste tot. Mi s-a spus că nu este nevoie să ți-o descriu. Toți immerii trebuie să o urmărească pe Panthea Snick și dacă poate fi omorîtă fără atragerea atenției, trebui omorîtă pe loc, iar cadavrul făcut să dispară. Consiliul sugerează folosirea unui compactor G-7. Dacă situația este de așa natură încît nu poate fi omorîtă pe loc, oricine o vede trebuie să-și anunțe contactele, care o vor prelua. Vei transmite mesajul prezent tuturor contactelor tale și le vei descrie femeia. Vei face acest lucru în fiecare zi, pînă cînd ți se va spune să te oprești.

Omul mai făcu o pauză și apoi continuă:

— S-a presupus că misiunea ei era să o caute și să o aresteze pe Morning Rose Doubleday. Dar de vreme ce ea încă susține o anchetă, presupunerea s-ar putea să nu fie corectă. Este posibil ca misiunea ei să fie multiplă și Doubleday să fie doar una dintre misiuni. Sau s-ar putea să caute alți membri ai organizației lui Doubleday, deși organicii nu au primit un raport în această direcție de la Snick. Vreau să spun, eșaloanele inferioare ale organicilor. Probabil că a transmis funcționarilor de rang înalt ceea ce a rezultat, pentru permisiunea de a-și continua misiunea, oricare ar fi aceasta. Și le va transmite și funcționarilor de mîine. Dacă consiliul de mîine va afla orice care să te afecteze direct apropo de Snick, vei fi anunțat cît mai curînd posibil.

Omul vorbea de parcă ar fi fost un emițător-receptor care împrăștia știrile guvernamentale. Oficioase, cum erau numite.

— Încă ceva, înainte de încheierea mesajului, spuse omul. Avem în Sîmbătă un funcționar foarte înalt plasat. Acest funcționar înalt se va aventura să afle exact care este misiunea lui Snick. Între timp, trebuie să ții capul la cutie. Snick va locui în zona aceasta. Se va muta într-un apartament din clădirea Washington Mews.

— Am înțeles, spuse Repp. A luat un apartament în zona asta pentru că ceea ce caută ea se află în zonă. Sau cel puțin așa crede ea.

— Noroc, spuse omul, dînd cu ochii de gunoi. Cum poți suporta așa ceva?

Se întoarse și o porni în sus pe rampă înainte să primească răspunsul.

— Mersi, nu mi-ar prinde rău niște noroc, spuse Repp încetișor în urma lui.

Se întoarse. Ușa liftului era încă deschisă, așteptîndu-l. Intră în cușcă și apăsă butonul pentru nivelul lui. Deși își revenea fizic văzînd cu ochii, simțea că se scufundă emoțional. Se gîndi că Wyatt Repp a fost la înălțime toată ziua. Iar acum, la scurt timp înainte de miezul nopții, s-a împotmolit. Rău.

A ajuns la etajul lui și brusc i-a revenit încrederea, deși pentru scurt timp. În gîndurile lui negre fulgerase scurt, ca un meteorit mental, figura lui Snick. De unde bucuria asta pe care o simțea gîndindu-se la ea? Foarte ciudat, trebuia să analizeze cu atenție. Mai ales că teoretic trebuia s-o omoare, dacă avea prilejul.

Lumea de sîmbătă
Varietate, Luna a doua a anului,
Z-5, S-1 (Ziua Cinci, Săptămîna Unu)

22.

Ohm mani padme hum!

Incantația era rostită ca un zumzet de o voce bărbătească de bas. Charles Arpad Ohm dădu din mînă, de parcă i-ar fi zburat pe la urechi un țînțar.

Ohm mani padme hum!

— Du-te naibii de aici! strigă Charlie. Am o mahmureală în mine...

Ohm mani padme hum!

— Taci odată! spuse Charlie, acoperindu-și capul cu o pernă.

Acum vocea se auzea și prin pernă, slabă dar persistentă. Era vocea unui călugăr tibetan la ceremonia de înviere a morților, de parcă el, Charlie Ohm, ar fi fost mort și îngropat. Și de neînviat.

Incantația s-a oprit. Charlie, știind ce o să urmeze, înjură. Vocea feminină care reușise să ia tonalități bărbătești deveni imediat stridentă și țipătoare, esența noțiunii de scorpie cicălitoare enervantă. Era vocea fostei lui neveste, programată de Charlie pentru banda de trezire, pentru că era singura voce care îl putea scula din pat. Îl înfuria, îi ridica tensiunea sanguină, și-l scotea din minunata lui lene. Care nu mai era minunată dacă te gîndeai că trebuie să ajungi la timp la slujbă.

— Puturos și mîncăcios ce ești! Vagabondule! Bețivule! Curvarule! Scoală-ți curu' ăla păduchios! Cîine jegos! Porcule! Parazitule! Boașe murdare ce ești! Dimineața nu poți să-ți scoli decît chestia aia și așa ceva nu-mi trebuie! Vezi dacă nu poți să mai scoli și altceva din tine, leș îmbuibat cu alcool, templu ruinat și profanat de-i zici corpul tău, afară din patul ăla de l-ai împuțit! Scoală-te acum, că altfel arunc cu apă rece pe tine! Că tare mai ai nevoie de o baie, damigeană nesimțită!

— Gata! strigă Charlie, rostogolindu-se, ridicînd perna și aruncînd-o în banda de trezire, pe care se vedea mutra nesuferită a fostei lui neveste.

Aceasta începu să urle de-a binelea:

— Așa, așa! aruncă cu lucruri în mine, surogat de bărbat ce ești! N-ai putea să lovești nici un elefant!

Charlie înregistrase o parte din zbieretele nevesti-si și le asamblase în fel și chip, ca să constituie un ansamblu cît mai dezagreabil. Era probabil dorința irațională de a fi pedepsit — la

urma urmei, divorțul fusese în parte din cauza lui — care îl făcea să se supună în fiecare dimineață la decibelii ei diavolești.

Charlie se rostogoli gemînd din pat. Se ridică puțin cam nesigur pe picioare și o luă fără chef spre baie. În drum se lovi cu piciorul de un ambalaj de baton de ciocolată. Îl înjură pe locatarul care nu reușise să-l arunce în coș. Trecînd pe lîngă șirul de cilindri, îi arătă pumnul prin ferestruica stonerului locatarului de Vineri.

— Gămanule!

Bine măcar că Vineri a schimbat așternutul de pat. De data asta. De mai multe ori, Charlie căzuse lat într-un pat care puțea a transpirație și o dată chiar a vomă. Cu toate astea, nu se plînsese autorităților. Ar fi încălcat codul nescris al Buruienilor, cum era numită categoria lor de cetățeni. Dar o să-i lase acestui Robert Chang Sellasie un mesaj să nu-l uite.

Cînd termină ce avea de făcut în baie, trecu în camera de zi. În spatele mesei de biliard, pe peretele estic, stăteau șapte cilindri. Singurul care-i spunea ceva lui Charlie era ocupantul cilindrului de Duminică, Tom Zurvan, care se zgîia la el prin ferestruică. Expresia lui fioroasă, părul lung și barba lungă și stufoasă te făceau să te gîndești la un profet din Vechiul Testament, un Ieremia din secolul XIV al Noii Ere. Charlie îl binecuvîntă ironic, sigur că Zurvan nu lasă niciodată gunoaie în urmă-i. În același timp, Charlie era sigur că Zurvan nu îi aprobă comportamentul.

Vocea fostei soții se oprise, dar dacă avea să se lungească iar în pat se pornea din nou. La fel pe canapea sau pe podea. Era programată să urle la el, la nevoie, pînă cînd el avea să-și bea prima cafea.

O luă pe hol, trecînd pe lîngă benzile care se activau automat. Vocile lor s-au transformat într-un adevărat turn Babel.

— ...aflat astăzi că alți douăzeci de mii de kilometri pătrați au fost recuperați din Deșertul Amazonian.

— ...vestea proastă că Londra, în ciuda enormelor eforturi, se scufundă din nou cu o viteză de cinci centimetri pe ob-an.

— ...răspundeți la întrebarea numărul șapte, veți primi un supliment de patruzeci de credite cu acoperire guvernamentală totală. În ce an, în date î.N.E. și N.E., a avut loc Bătălia de la Dallas?

— ...filosoful antic Woody Allen a spus că suntem cu toții monade fără ferestre. Între istorici există o dispută privitoare la exactitatea înregistrării din vechime. Unii susțin că Allen ar fi spus nomazi, nu monade, caz în care...

— ...un vot pentru Nuchal Kelly Wang este un vot împotriva continuării folosirii chimicalelor anticoncepționale din apa noastră potabilă! Opriți această metodă depășită și nesigură de control a nașterilor. Pe această mare planetă a noastră e loc pentru mulți oameni! Un vot pentru Wang este un vot pentru viitor! Oamenii își doresc copii, dar...

O bandă de reamintire, una din cele cîteva, îi spunea lui Charlie că era programat să se prezinte Sîmbăta viitoare la testul de votant.

STUDIAZĂ DIN GREU, TÎMPITULE!

AMINTEȘTE-ȚI CĂ AI RATAT TESTUL ULTIMA OARĂ.

— Ei, și? mormăi Charlie. Oricum l-aș vota numai pe Wang. Care nu are nici o șansă.

O bandă de știri din bucătărie l-a întîmpinat cu priveliștea în prim-plan a Papei Sixt al XI-lea, în porticul bungalow-ului său de la Roma. Era o înregistrare de Sîmbăta trecută, cînd Ivan Phumiphon Yeti fusese uns șef al Bisericii Romano-Catolice de Astăzi. Camera a trecut la cei circa cincizeci de credincioși de pe pajiștea din față și a trecut apoi în casă. Ohm se opri să se uite cît timp își scoase din dulapul de posesiuni personale setul sub formă de cub cu patru cești pietrificate de cafea. Banda prezenta figurile celorlalți șase urmași ai Sfîntului Petru în cilindrii dintr-o cămăruță modestă. Erau figurile unor bătrîni și arătau de parcă ar fi suferit mult.

— Suferința face bine la caracter, spuse Ohm, după care îi vorbi răspicat benzii; voia alt canal.

Nu era un om căruia nu-i pasă. Era animat de sentimente pe care nu le putea stăpîni pe moment. Și nu l-a liniștit nici meciul de fotbal în care Manhattan Manglers au mîncat bătaie de la Rhode Island Roosters cu 5 la 4. După meci avuseseră loc încăierări, la care Charlie ar fi participat dacă s-ar fi aflat pe stadion. Deși benzile nu prezentau incidentul (cu zece răniți grav), Charlie aflase despre el de pe stradă.

Evident, înregistrările de pe satelit vor fi mărite și studiate de organici. După aceea, cei răspunzători pentru răniri vor fi

urmăriți pînă la casele lor și arestați. Liderii mulțimii înfuriate aveau să fie și ei arestați.

Charlie opri banda, puse cubul într-o farfurie adîncă, iar farfuria în destoner și răsuci un comutator. După ce deschise ușa, scoase farfuria afară, a turnat cafeaua măcinată într-un filtru pe care l-a pus în mașina de cafea. În timp ce aștepta, se duse la fereastra lui curbată și începu să se uite pe Womanway. Cerul era senin. Încă o zi toridă. Străzile erau pline de bărbați și femei în kilt-uri colorate în culori vii, cămăși largi cu gulere plisate mari și pălării cu boruri largi, în care înfipseseră flori de plastic sau adevărate. Erau mulți pietoni, cei mai mulți încercînd să meargă pe sub umbra uriașilor stejari sau palmieri care marcau ambele margini ale străzii. Mulți dintre cicliști aveau în coșuri ursuleți de jucărie, iar mulți dintre pietoni cărau și ei ursuleți. Figurile acestora fuseseră modificate ca să arate jumătate urs, jumătate figura cuiva drag, soție, iubită, sau, la narcisiști, propria figură.

Charlie clătină din cap — el rezistase modei — și își turnă o cană mare de cafea. Mergînd greoi pînă la masă, se prăbuși într-un scaun, vărsînd o parte din lichid pe masă. Privind plictisit la cafea — cum altfel, așa, cu noaptea în cap? doar era 10:00 A.M. — încercă să-și amintească evenimentele de aseară. Venise acasă cam tîrziu, abia reușise să introducă vîrful discului în fanta ușii, băuse o grămadă de beri și în cele din urmă se prăbușise în pat.

Și iată-l acum, nespălat, neras și cu o mahmureală urîtă. Își simțea capul de parcă i-ar fi fost tăiat și folosit drept bilă de popice. Fiecare bătaie a inimii îi pulsa în creier dureros, iar ace zburau în toate direcțiile, lovindu-se de toți pereții creierului lui. Cum dracu' a căpătat durerea asta de cap, pe care nimeni, nici cei mai mari păcătoși, nu o merită? A... da. După ce a fost la bar, nu s-a dus direct acasă — ceea ce ar fi trebuit să facă — ci stătuse la taifas cu alcoolicii lui cronici, la tavernă.

În viața lui n-o să mai facă! De pe buzele lui se ridică strigătul pocăit al păcătosului care se căiește. În viața lui! Și se lăsă pe spate, speriat și el de violența jurămîntului lui. Pentru că vorbise tare.

Își mai turnă o cafea. Ce e visul acela, care îl neliniștește atît de mult? Nu-și mai amintea nimic, cum nu-și amintea nimic nici de cheful de seara trecută. Ia stai! Dintre cețurile întunecate

ieșeau niște figuri întunecate. Încercă să le prindă, dar ele se topiră înapoi în ceață.

N-avea importanță. O să mai bea niște cafea, o să mănînce un mic-dejun foarte frugal, o să facă exerciții la aparatul de gimnastică din living. Apoi, după ce o să se radă și o să facă duș, o să ia echipamentul și folia pentru scrimă și o să meargă la sala de sport a cvartalului. După o oră de eforturi viguroase, o să se întoarcă la apartament, o să facă încă un duș și o să se îmbrace pentru slujbă.

Apropo de îmbrăcăminte, ce face el aici, în pielea goală? Credea că nu apucase să-și scoată hainele de pe el după ce intrase împleticindu-se în apartament. Se pare că totuși reușise, deși era cam ciudat — nu le-a văzut nici înșirate pe podea. În mod sigur, le aruncase înainte să se prăbușească în pat. Probabil că, la vreo oră de noapte, s-a dus la toaletă și cînd s-a întors le-a cules și le-a pus în dulapul de posesiuni personale. Pînă și Buruienile, oameni murdari și iresponsabili, antisociali și aproape animalici, erau atît de condiționați încît făceau anumite lucruri automat, chiar dacă erau împotriva naturii lor.

— Trebuie s-o mai tai cu băutura asta, murmură Charlie.

Se ridică să-și mai toarne niște cafea, dar se opri cu ceașca în mînă. Banda de pe perete din spatele lui începuse să bîzîie cu putere. Se întoarse și o văzu clipind în portocaliu. Îi spuse să se limpezească și văzu un bărbat care stătea în fața ușii apartamentului. Banda prezenta un bărbat înalt și foarte musculos, de vreo treizeci de ani subiectivi. Purta o pălărie mov, cu trandafiri galbeni, o bluză largă, galbenă, cu manșete de dantelă și guler plisat și un kilt pepit în negru și galben. Avea un sac de umăr din piele de aligator, din materie primă crescută într-o fabrică din Brooklyn. Avea sub braț un ursuleț mov. Iar figura ursulețului aducea vag cu cea a proprietarului.

Charlie Ohm apucă să spună:

— Ce...

Dar brusc îl recunoscu pe bărbatul cu figură îngustă, ca de vulpe. În ultimii sub-ani, Charlie îl servise cu băuturi, pe care omul le luase în palme de parcă ar fi fost niște păsări pe moarte. Trei whisky-uri și pentru Hetman Janos Ananda Mudge seara era minunată.

— ...dracu’ face ăsta aici?

Îi comandă benzii audio de la ușă să se activeze și spuse, mai tare decît ar fi fost necesar:

— Deschid imediat!

Se grăbi să iasă din bucătărie, gemînd la fiecare pas, care-i stîrnea durerea ascuțită din cap. Ajunse la holul lui strîmt, luminile aprinzîndu-se pe măsură ce înainta, și inseră vîrful discului lui stelat în fanta de sub plăcuța cu inscripția SÎMBĂTĂ. Cîteva secunde mai tîrziu, îmbrăcat doar cu fusta lui gen kilt, se grăbea împleticindu-se de durere spre ușa de la intrare. Făcu o pauză în spatele ușii. Ce dracu' caută aici acest Janos Mudge? Oare el, Charlie Ohm, să-l fi insultat aseară pe Mudge în seara trecută, iar Mudge să fi venit pentru a-i pretinde să-i ceară scuze? Sau Mudge e un organic și a venit să-l aresteze pentru ceva ce făcuse seara trecută? Această ultimă speculație era destul de puțin probabilă, pentru că banda de monitorizare de pe hol arăta că Mudge e singur în holul de afară.

— Ce dorești? spuse Charlie.

Banda prezenta un Mudge cu o figură... disperată oare?

— Vreau să vorbesc cu tine, Ohm.

— Despre ce?

Mudge se uită în toate direcțiile pe hol. Dacă nu mai era nimeni acolo, înseamnă că nu-l supraveghează nimeni. Totuși, putea fi supravegheat el, Mudge, de către vreo Buruiană, prin intermediul benzii de la ușă.

Mudge scoase dintr-un buzunar lateral al kilt-ului o placă pătrată neagă, minusculă. Ținînd-o între două degete, vorbi în ea foarte ușor. Ohm nu auzi ce spunea. După aceea, Mudge o ținu în căușul palmei, îndreptată spre el. Banda îi prezentă un cuvînt care clipea portocaliu pe fond negru.

IMMER.

După trei clipiri, cuvîntul dispăru.

— Dumnezeule! spuse Charlie.

23.

Între vederea dispozitivului de recunoaștere și deschiderea ușii, mahmureala lui Ohm s-a topit de tot. Nu a explodat. A implodat, s-a prăbușit în ea însăși. Își „amintea” evenimentele din ultima seară de Sîmbătă, deși îi apăreau puțin cam vagi. Iar mahmureala de care suferise în acea dimineață era, într-un fel, amînarea unei mahmureli cinstite. Cea inițială fusese îndurată Duminică și scăpase de ea în vreme ce era Părintele Tom Zurvan, care a acceptat durerea de cap ca parte a karmei lui rele moștenite din viața anterioară.

Mahmureala adevărată trecuse acum cinci zile. Și totuși, atunci cînd el, Charlie Ohm, s-a trezit în dimineața asta, parcă ieșise dintr-un cocon. Toate evenimentele și pericolele prin care trecuseră cei patru predecesori ai lui dispăruseră, le surghiunise în beciurile Turnului. Sau le stonase și le pusese în cilindrii lui psihici undeva, în el însuși. El, Charlie Ohm, stonat în mai multe sensuri ale cuvîntului, nu-și mai amintea nimic. Fusese nimeni altul decît Ohm, barman cu jumătate de normă, bețiv și Buruiană. Zilele dintre ultima Sîmbătă și aceasta dispăruseră de parcă ar fi fost un non-immer, un efemer.

Această revelație subită a fost la început un mare șoc. A doua revelație era că dacă îl caută aici un immer, nu putea decît să aducă vești foarte proaste. Nimic altceva nu ar fi putut determina consiliul să trimită un mesager.

Mudge intră, se uită în jur de parcă s-ar fi așteptat să intre într-o cocină și apoi se arătă surprins că nu era într-o cocină. Îi spuse:

— Îmbracă-te. Și fă-o repede. Trebuie să ieșim de aici în cinci minute. Dacă e posibil, și mai curînd.

— Organicii... vin organicii? întrebă Ohm, înghițindu-și cu zgomot saliva.

— Da, răspunse Mudge, dar nu după tine. Vreau să spun, nu special după tine. Este o razie sanitară.

Ohm se simți brusc ușurat.

— Aha, spuse el. Deci...

— Trebuie să te duc... la cineva, spuse Mudge. Hai, omule, grăbește-te.

Insistența și vocea autoritară a lui Mudge îl făcură pe Charlie să se răsucească pe călcîie ca o sfîrlează și să o ia la goană spre

dulapul lui de posesiuni personale. Cînd ieși din cameră, îl găsi pe Mudge în fața stonerului lui Zurvan. Auzindu-l, Mudge se întoarse și îl măsură cu ochii din cap pînă în tălpi.

— E OK, spuse Mudge, dar apoi se întoarse și arătă spre figura lui Zurvan. Ăsta chiar e un manechin?

— Da, spuse Ohm. De unde știai?

— Am ordinul să-l distrug dacă nu pare suficient de realist.

— De ce? E așa gravă situația?

— Cred că e destul de serioasă. Nu cunosc detaliile, evident, și nici nu vreau să le știu.

Mudge arătă spre banda care prezenta ora.

— Bun. Suntem cu două minute în avans față de grafic. Ai aici înregistrări care ar trebui șterse? Sau orice altceva n-ai vrea să fie găsit de organici?

— La naiba, nu! spuse Charlie. Oi fi eu o Buruiană, dar nu sunt chiar încuiat.

Mudge își întorsese pe dos atît kilt-ul, cît și pălăria. Acum purta o pălărie maro cu o pană lungă portocalie și un kilt de culoarea cireșii. Mudge căuta acum în sacul lui elegant, pe care îl introdusese într-o sacoșă de cumpărături maronie. O clipă, Ohm se temu că Mudge vrea să scoată o armă. Simți cum i se scurge tot sîngele în picioare. În același timp, s-a și ghemuit, gata să se repeadă. Dar Mudge scoase o pălărie cu bor foarte larg, cu o cupolă înaltă, maronie, cu creneluri, și cu o pană portocalie, pe care i-a înmînat-o lui Ohm.

— Și asta e reversibilă. Pune-o pe cap.

Ohm luă pălăria și o aruncă pe podea. Mudge își ridică privirea și se uită nedumerit la Ohm.

— O s-o pun mai tîrziu. Ai zis că nu avem timp. În plus, dacă vin organicii, trebuie să fie aici și ceva dezordine. S-ar putea să devină suspicioși dacă totul e aranjat.

Porniră spre ușă. Ohm, cu un pas în urma lui Mudge, spuse:

— Nu poți să-mi spui despre ce e vorba?

— Ba da.

Mudge deschise ușa și ieși pe holul comun. Atunci cînd i se alătură Ohm, Mudge spuse:

— Am primit dispoziție să-ți spun doar dacă întrebi. A fost descoperit manechinul Repp. L-au găsit la zece minute după miezul nopții, ieri. Bănuiesc că e vorba de Vineri.

— Dumnezeule! Totul e pierdut!

— Vorbește mai încet! îl admonestă Mudge. Și poartă-te firesc, orice ar fi. Și nu mai pune nici o întrebare.

— Snick e în spatele trebii ăsteia, așa-i?

— Ți-am spus, nici o întrebare.

Au pornit-o pe holul comun. O ușă aflată la trei apartamente distanță de al lui se deschise, iar pe ea au ieșit bălăbănindu-se doi bețivi, un bărbat și o femeie. Mudge se ținu departe de ei, de parcă s-ar fi putut murdări dacă s-ar fi apropiat prea tare.

— Hei, Charlie, spuse bărbatul. Ne vedem la Isobar.

— Poate, spuse Ohm. Am probleme personale urgente de rezolvat. Nu știu dacă o să ajung la timp la slujbă.

— Atunci o să bem pentru fericirea și succesul tău, spuse femeia.

— Vă rog chiar.

Ajunseră la cușca liftului, iar Charlie spuse:

— Știu că nu vrei să-ți pun întrebări, dar merg sau nu la muncă? Și dacă nu merg, ce scuze să invoc?

— Presupun că cineva va avea grijă de asta.

— Mă rog, s-ar putea să nici nu mai conteze.

Mudge se holbă la el și-l spuse:

— Amice, ai face bine să te stăpînești. Ce Dumnezeu, nu te porți ca un immer.

Chiar înainte de oprirea liftului, Mudge, incapabil să-și mai stăpînească curiozitatea și ignorînd propriile ordine, întrebă:

— Ce dracului poate să caute aici un immer?

— Nici o întrebare, ai uitat?

Cum dracului să-i spună că și-a construit — nu, mai degrabă și-a crescut, și-a educat — o personalitate pentru fiecare zi? Și că fiecare din personalitățile lui se baza pe anumite trăsături de caracter care coexistau în el, nu foarte armonios, încă de cînd nu exista decît Jeff Caird? Fusese în același timp un conservator și un liberal, un puritan și un amator de desfrîu, un ateu și un om care tînjea după Dumnezeu, un autoritar și un rebel, un snob și un zdrențăros. Din multele lui trăsături de caracter contradictorii, își educase șapte personalități diferite. Fusese în măsură să facă multe lucruri pe care altfel și le-ar reprimat dacă ar fi trăit într-o singură Zi. Fusese mai mulți oameni în unul și același corp, iar fiecare dintre acești oameni căpătase șansa de a face și de a fi ceea ce vrea. Totuși, se pare că acest Charlie Ohm a sărit rău de tot peste cal.

Îndată ce au ieșit în garajul subteran, i-a fulgerat în minte visul pe care tot încercase să și-l amintească. Toți cei șapte care trăiau în el se aflau în Central Park, călărind în ceață pe cai. Au venit dins cețuri din diverse direcții și s-au oprit într-o formație care amintea de steaua cu șapte colțuri.

Jeff Caird spusese:

— Ce facem noi pe această cale a miresei?

— Evident, ne însurăm, spusese Părintele Tom Zurvan.

Charlie Ohm rîs în hohote și spuse:

— Ne purtăm mai degrabă ca niște inși care au divorțat. Mai întîi divorțul și după aia căsătoria. Bravo!

Jim Dunski a tras de nicăieri o sabie, a ținut-o în sus și a strigat:

— Toți pentru unul și unul pentru toți!

— Cei șapte mușchetari! i-a ținut isonul în gura mare Bob Tingle.

— Fie ca cel mai bun să învingă, a spus și Will Isharashvili.

— Iar pe cel din urmă să-l ia dracu'! a îngăimat și Charlie Ohm.

Apoi s-a așternut tăcerea, pentru că au auzit tropotul copitelor unui cal apropiindu-se din ceață. Au așteptat pentru că nu știau ce vine și brusc s-a ivit din ceață un bărbat, un uriaș, pe un animal care aducea a cal. Apoi visul s-a terminat.

Ohm nu avea timp să încerce să găsească înțelesul visului. Era zorit de Mudge să iasă din clădire și să ajungă repede pe trotuar. Au început să meargă rapid pe trotuar și au depășit o curte plină de copii gălăgioși care se jucau, în care mai tăiau frunza la cîini și niște adulți. Ohm era încredințat că unii dintre copiii aceia nu au discuri de identitate și că nu se află în banca de date. Mudge se uită la ceasul lui de mînă și murmură:

— Mai avem un minut.

Ohm se uită în jur, dar nu văzu nici picior de organic. Dar cînd au cotit pe Womanway Boulevard, a văzut treizeci de bărbați și femei, toți în haine civile, stînd lîngă cîteva mașini. Faptul că mașinile nu purtau însemne însemna că sunt ale organicilor. Cînd or să-și dea seama că toată lumea știe asta?

Probabil că există și alte grupe pregătite pentru razie, în alte puncte din apropierea clădirii.

Trebuie să beau ceva, se gîndi el.

Dar e ultimul lucru de care ai avea nevoie acum, auzi un glas interior.

Cu toate astea, atunci cînd au luat-o pe Womanway, spre nord, și au trecut pe lîngă geamul mare, negru, de la Isobar, a simțit că un giroscop interior îl îndreaptă spre intrare. Iar obiceiul de a merge pe drumul de minimă rezistență era foarte păgubitor.

Transpira, dar putea foarte bine să spună că din cauza căldurii. Și în nici un caz din cauza gurii lui uscate ca iasca. Ce aveau să facă organicii de Azi după descoperirea păpușii lui Repp? Primul schimb probabil că citise deja raportul lăsat de ultimul schimb organic al zilei de Vineri. Ce acțiune urma? Nu avea să știe înainte de a ajunge la necunoscuta lor destinație.

A simțit dintr-o dată greutatea armei din geanta lui de mînă. Deși devenise aproape complet persoana de astăzi, își transferase automat arma în geanta lui Ohm. Prezența îi mai ridica moralul, deși nu prea mult. Dacă Mudge avea vreun gînd rău la adresa lui, putea să-și scoată arma din geantă. Dar Mudge nu părea să cunoască prea multe despre el și oricine îl trimisese pe Mudge nu părea să-i fi spus să-l dezarmeze pe Ohm. Asta l-ar fi alarmat pe Charlie, care ar fi înțeles că cei din consiliu nu vor doar să vorbească cu el.

„Chiar că devin prea suspicios”, își spuse el. „Oricum, am toate motivele. S-ar putea să prezint un mare pericol pentru familie.”

— Nu ieși de sub coroana copacilor, îi spuse Mudge. Ține-te departe de locurile deschise.

Charlie fusese cît pe-aci să pășească în bătaia soarelui, între stejarii plantați de-a lungul bordurii și clădirile care mărgineau partea estică a trotuarului. Se scuză.

În cele din urmă, totuși, vor fi nevoiți să părăsească acoperișul de frunze și să se aventureze în loc deschis, unde ochii din cer îi puteau vedea. Sateliții aveau să înregistreze faptul că doi bărbați în culorile cutare și cutare și cu pălării și kilt-uri de forma cutare și cutare au intrat sub adăpostul frunzelor la ora cutare și au ieșit în punctul cutare. Evident, asta nu însemna nimic dacă organicii nu aveau un motiv întemeiat să-i urmărească pe cei doi.

Mudge se opri cînd au ajuns la colțul dintre Womanway și Waverly Place. S-a uitat în jur — după ce, oare? se întrebă Ohm — și apoi spuse:

— Așteaptă aici o clipă, apoi vino după mine.

Ohm l-a privit cum scoate din sacoșă un băț scurt, înfășurat în plastic, îl apasă la un cap și dintr-o dată se transformă într-un parasolar. Ținîndu-l deasupra capului, Mudge traversă trotuarul, intrînd în depozitul de hrană de la colț. Mudge ar fi trebuit să aducă un parasolar destul de mare care să-i acopere pe amîndoi. Atunci, dacă scăpau de sateliții aflați pe direcție oblică, cel vertical ar fi înregistrat doar un parasolar sub care mergeau una sau două persoane, bărbați, femei, sau un cuplu mixt.

Evident, dacă organicii aveau să studieze înregistrarea, ar fi observat un parasolar dintr-un loc sub care nu intrase nici unul. Nu, nu aveau de unde să știe. În jurul lor existau cel puțin o duzină de purtători de parasolare. Patru din acestea erau chiar galbene, ca cel al lui Mudge. Ca și parasolarul împachetat pe care i l-a dat lui Ohm o femeie care a trecut pe lîngă el, foarte firesc. Și ea purta deasupra capului un parasolar galben.

Charlie desfăcu parasolarul lui și porni spre depozit, dar trebui să se oprească, din cauza unui om proțăpit în fața lui. Acesta i-a aruncat ursulețul lui, cu ordinul „ia-l!” și apoi s-a îndepărtat. Totuși s-a oprit după cîțiva pași și s-a proptit de un stîlp cu benzi de știri. Charlie a remarcat că omul avea pălăria și kilt-ul de aceleași forme și aceleași culori cu ale lui. Așa că de sub coroanele cu frunze avea să iasă un bărbat cu haine similare și fără ursuleț. Dacă organicii nu vor analiza cumva mersul omului, vor crede că este același bărbat fără ursuleț care intrase sub copaci.

În două minute, văzuse mai mulți immeri decît oricînd în viața lui.

Charlie Ohm intră în depozit și plie parasolarul. Mudge se afla în spatele încăperii. Pe lîngă ei doi, mai erau acolo încă cinci bărbați și două femei. Un bărbat de mărime medie, cu umeri foarte lați, le-a înmînat lui Mudge și Ohm o sferă mare cu haine de plastic, după care s-a grăbit să iasă. Mudge a spus încet:

— Intră într-o cabină și schimbă-te.

Cîteva minute mai tîrziu, Mudge și Ohm ieșeau din magazin. Mudge purta o pălărie roșie cu bor uriaș și un kilt verde. Aflat la cîțiva pași în urma lui, Ohm avea un sombrero negru cu pene

purpurii și un kilt verde. Îl urmă pe Mudge pe scara rulantă care ducea la pasarela de peste Womanway, au trecut podul și apoi au coborît cu scara rulantă la Waverly Place. Au mers pe jos pînă cînd au ajuns pe Strada Cinci, unde au virat spre nord. Ohm a măturat cu privirea Washington Square, care se afla la stînga lui, dar nu l-a văzut pe Yankev Gril. Omul ar fi putut să joace șah undeva, mai în interiorul pieței. Ar fi putut să rămînă acasă, din cauza căldurii. Dar cel mai probabil era că a fost prins de organici. Ohm era curios ce motive avusese omul să spargă granița dintre Zile. Dar nu era curios pe cît ar fi fost Jeff Caird.

Mudge a ajuns de la pod în fața unei clădiri numită Închisoarea Washington, dar numai prin tradiție, căci de mult nu mai era închisoare. Trecînd pe acolo, în urmărirea lui Mudge, Ohm și-a amintit că în acea clădire are un apartament Panthea Snick. Probabil că era pe teren și îl căuta la ora asta. Probabil. Posibil ca organicii de Vineri să fi apucat să introducă în baza de date identitatea lui Repp și să transmită descoperirile lor spre Sîmbătă. Dacă cei de Vineri nu avuseseră timp pentru asta, cei de Sîmbătă sigur vor avea.

Ceea ce însemna una sau două acțiuni. Unu, organicii de sîmbătă vor căuta un spărgător de zi care seamănă cu el, un spărgător obișnuit, un fugar ca mulți alții. Sau, doi, puteau să facă o tentativă de căutare a unui bărbat cu caracteristicile lui Repp. Avea să apară o oarecare întîrziere, pentru că era nevoie de aprobarea Consiliului SuperOrganic Nord-American pentru Sîmbătă. Dar ar fi avut suficient timp. În acest caz, i-ar fi luat urma.

Dar dacă așa stăteau lucrurile, ce ar putea să facă? Ce oare plănuise în privința lui consiliul immerilor?

Mudge își continuă drumul spre nord, pe Strada 5. Ohm îl urmă la o distanță de cîțiva pași. Dar se opri brusc. Clădirea din stînga lui era una din acele clădiri vechi, construite înainte de voga clădirilor-corăbii. Cel puțin Sîmbăta, clădirea adăpostea niște evrei ortodocși, care foloseau sala de sport pe post de sinagogă, adorîndu-și zeul în mijlocul mirosurilor de ciorapi nespălați și cămăși transpirate. De la o fereastră de la etaj îl privea Yankev Gril.

Figura puternică și frumoasă s-a menținut acolo doar o clipă, după care și-a schimbat expresia, dar Ohm nu-și putea da seama în ce. Să fi fost recunoașterea lui bruscă, fără însă a-și

exprimat surpriza? Nu-l recunoscuse ca Charlie Ohm, evident, ci ca Jim Dunski, care stătuse în fața lui o vreme, lîngă masa de șah din Washington Square. Sau să fie doar bănuiala că Ohm ar fi un organic care se uită la el?

Orice ar fi fost, Gril risca în mod sigur prin prezența lui în acea clădire. În mod normal, era primul loc în care îl puteau căuta organicii. Sau poate că era doar în vizită, poate ca să participe la vreo ceremonie religioasă.

Bob Tingle, bancherul de date, constatase că în lume, în toate cele șapte Zile, mai existau doar aproximativ o jumătate de milion de evrei ortodocși și încă două milioane de evrei reformați. Restul fuseseră asimilați, identitatea lor se difuzase în societatea goi-ilor. Ohm însuși avusese o stră-străbunică evreică, deși aceasta era evreică doar cu numele. În viața lui nu practicase religia lui Moise.

Guvernul nu avea o politică oficială împotriva evreilor. El profesa toleranța pentru toate religiile, dar astfel forța o formă subtilă de persecuție a evreimii. De pildă, era ilegal ca părinții să aranjeze căsătoriile copiilor lor, sau să folosească orice formă de a impune ceremonia nupțială religioasă copiilor lor. De vreme ce era interzis și ca un grup să susțină că este superior altui grup, pe baze religioase, evreii nu aveau voie să declare explicit, oral sau în scris, că ei sunt „poporul ales”. Ar fi fost antisocial și non-egalitar. Evreii ortodocși bărbați erau obligați să renunțe, la rugăciunea de dimineață, să-i mulțumească lui Dumnezeu că s-au născut bărbați și nu femei. Această atitudine era chiar și mai antisocială și non-egalitară.

Toate scrierile sacre ale evreilor erau legale numai sub forma unor înregistrări. Iar acestea erau cenzurate, deși nu foarte mult, și adesea împănate cu comentarii concepute de funcționarii de la Biroul pentru Libertatea Religiei.

Din aceleași motive, și creștinilor li se interzicea să susțină că Iisus ar fi Fiul lui Dumnezeu, altfel decît în accepțiunea că toți Homo sapiens sunt copiii lui Dumnezeu. Care Dumnezeu, spunea guvernul, nu există. Și Noul Testament era ușor cenzurat, dar puternic adnotat de Birou.

24.

Turnul Evoluției, clădire cu treisprezece niveluri, arăta ca un tirbușon. Firele verzi luminoase din exteriorul lui aveau menirea să sugereze spirala vieții spre forme evolutive superioare. Care formă supremă era reprezentată de un bărbat și o femeie care ținea deasupra capului un copil. Iar copilul avea mîinile ridicate, de parcă ar fi vrut să prindă ceva pe cer.

Charlie Ohm îl urmă pe Mudge în holul vast și bine iluminat. Se mai strînsese acolo o coadă de cîteva persoane. În timp ce aștepta, a studiat marginea exterioară a holului circular. Prin pereții de plastic, vedea un lichid cu aspect foarte vîscos, care fierbea, și imagini holografice ale norilor, ale fulgerelor și trăznetelor care atingeau apele. Era o reprezentare a supei primordiale, oceanele Pămîntului de acum miliarde de ani. Aici, spuneau numeroasele benzi, a început viața, concepută din împreunarea violentă dintre trăznet și compușii carbonului care pluteau în „supa” groasă. Primele forme de viață, foarte primitive, se născuseră din acest viol simplu dar splendid.

Charlie nu avea nici o idee de ce Mudge l-a adus în acest șir de privitori, dar a presupus că Mudge știe ce face. Totuși, s-a mutat rapid puțin mai departe și s-a felicitat pentru idee. Curînd în hol s-au înghesuit turiști din toate colțurile lumii, iar pălăvrăgeala lor era, dacă nu asurzitoare, cel puțin supărătoare.

În cele din urmă, Charlie a ajuns la mașina de credite așezată pe un postament de la intrarea într-un coridor format din coloane legate cu lanțuri. Și-a inserat vîrful discului stelat de identitate în fantă și a văzut afișat ACCEPTAT. A înaintat pe coridor. L-a văzut pe Mudge trecînd pe lîngă lift și pășind pe scară spre al doilea nivel. Presat puternic de un bărbat din fața lui și o femeie din spate, un contact prea apropiat, pe care Charlie era nevoit să-l îndure, o luă și el încet pe scări în sus. La nivelul al doilea îl aștepta Mudge.

Charlie privi în sus la interiorul imens și practic gol care se ridica încă douăsprezece nivele, pînă la acoperiș. Mai văzuse priveliștea la viața lui de cel puțin zece ori, dar încă se simțea copleșit. Exponatele se aflau în niște compartimente înalte și largi din zid, într-un aranjament ascendent amețitor. Vizitatorii călătoreau cu lifturi care mergeau în toate direcțiile — sus, jos, stînga, dreapta, oblic, de-a lungul unor peisaje marine și

terestre, cu pești, păsări, insecte, mamifere și plante potrivite cu era geologică respectivă. Aflați pe scările rulante, urcînd mereu, vizitatorii călătoreau din epoca precambriană (plante și animale cu țesuturi moi) spre cambrian (creaturile fără coloană vertebrală ale primei epoci a erei paleozoice). Apoi, urcînd în diagonală, treceau pe lîngă ordovician (primii pești primitivi). Vizitatorii continuau călătoria prin erele mezozoică și cenozoică, scoțînd exclamații la vederea dinozaurilor roboți, terminînd călătoria în apropierea vîrfului, lîngă Homo sapiens al Noii Ere, exponatul principal al nivelului. Puteau să rămînă acolo, sau să ia lifturile care să-i ducă înapoi, în hol. De-a lungul traiectoriei lor spirale, puteau să iasă oriunde, existînd peste tot refugii, pentru a cerceta mai cu atenție curiozitățile.

Mudge nu se duse la scara rulantă. S-a întors și a pornit spre o ușă laterală. A trecut de cei doi oameni de pază, după ce le-a făcut un semn din cap. Probabil că era un semnal ca să-l lase pe Ohm să intre în hol. Holul nu era mare, cam trei metri, și se termina cu o bandă lată, care prezenta un montaj cu diferite forme de viață de la nivelurile superioare. Mudge a spus ceva în direcția benzii, înainte ca Ohm să ajungă destul de aproape ca să-l audă. Banda din fața lor începu să intre în tavan, făcîndu-l pe Ohm să tresară, în vreme ce în spatele lor o altă bandă cobora din tavan. O clipă, cei doi s-au aflat într-o cușcă de doar un metru lățime.

Mudge păși prin intrarea pînă atunci mascată de banda cu montaje, într-o cușcă de lift. Se întoarse și îi făcu semn lui Ohm să îl urmeze, iar Ohm se conformă. Mudge rosti „Sus”. Ușile se închiseră, iar cușca începu să se ridice încet. Nu se vedea nicăieri vreun indicator de etaj, deci liftul nu avea decît o destinație posibilă. Cînd s-a oprit, Mudge s-a plasat în spatele lui Ohm și l-a împins afară cu blîndețe. Lui Charlie nu i-a plăcut că Mudge, care fusese pînă atunci mereu în fața lui, acum se găsea în spate. Nu avea încotro și nu era sigur că are vreun motiv să se îngrijoreze.

Ușa dădea spre sud, într-o cameră mare, dar cu tavan jos, cu benzi de perete dezactivate și cu un covor gros, care părea foarte valoros. Mudge îi spuse să meargă mai departe. Charlie intră pe singura ușă, care dădea spre vest. Dădu de un hol curb larg cam de trei metri, cu un alt covor gros și cu benzi dezactivate. În vreme ce traversau holul, Charlie Ohm văzu că în

dreapta lui se închid niște uși. Se îndoia că erau simpli locatari. Oricine stătea acolo trebuia să fie o persoană foarte importantă, dacă era să judeci după numărul de camere.

La capătul holului curb, lung de o sută de metri, s-au oprit în fața unei uși mari. Mudge a introdus în fantă de cod vîrful stelei de identificare. Cîteva secunde mai tîrziu, o voce le-a spus să intre. Mudge trecu în spatele lui Ohm și îi spuse să intre. Ohm împinse ușa și intră. Intră într-o anticameră plină cu fotolii și canapele rabatabile. Evident, trebuia să intre în camera următoare. Deschise ușa spre aceasta și intră într-o cameră foarte mare. Ferestrele prezentau o priveliște cu rîul Hudson și cu pădurile care acopereau partea vizibilă din New Jersey. În cameră era o mulțime de mobile, care însă nu reușeau să umple imensul spațiu. Pe un perete, în intervalele regulate dintre benzile de comunicații, erau dispuse picturi adevărate, în stilul stampelor chinezești antice. Ohm se întrebă dacă nu cumva sunt chiar originalele. În mod sigur, ornamentele și mobilierul erau chinezești. Unul dintre obiectele de artă i-a atras atenția. Era un Buddha mare de bronz, așezat într-o nișă din perete.

Omul care stătea într-un fotoliu de la capătul celălalt al camerei, în apropierea unei ferestre, purta o pijama și papuci stacojii și o robă de dimineață verde. Era mare și cu pielea închisă la culoare și prezenta pleoapele și ochii oblici caracteristici rasei asiatice. Avea un nas mare, acvilin, sprîncene groase și o bărbie masivă. Îi părea întrucîtva familiar lui Ohm, dar acesta și-a dat seama abia după ce s-a apropiat la cîțiva pași. Dacă micșorai unghiul ochilor, dacă ochii albaștri deveneau căprui... atunci ar fi semănat foarte mult cu Jeff Caird... cu Părintele Tom Zurvan... cu el.

Mudge spuse:

— Poți să te oprești acolo.

Cu semnificația „trebuie să te oprești acolo”. Ohm s-a supus, iar Mudge a continuat:

— Îți iau eu geanta.

Ohm i-a înmînat geanta de mînă fără entuziasm. Ar fi vrut să vadă unde i-o pune Mudge, dar bărbatul acela cu înfățișare familiară se ridică atunci de pe fotoliu și se înclină ușor, împreunîndu-și mîinile în salutul chinezesc. Era salutul zilei de Marți, ceea ce însemna că omul putea să fie cetățean al acelei

Zile. Sau putea să arate că omul știa care este personalitatea inițială a lui Ohm. Sau amîndouă explicațiile.

Omul îi zîmbi și i se adresă:

— Bine ai venit, nepoate.

Ohm avu o tresărire puternică și simți cum i se scurge tot sîngele în picioare:

— Cum adică, nepot?

— Ești stră-stră-strănepotul meu, atît pe linie paternă, cît și pe linie maternă.

O clipă, Ohm rămase interzis, dar își reveni repede. Conștient că nu răspunsese salutului tradițional, își îndreptă eroarea, spunînd:

— Onorez pe strămoșul meu.

Știa bine că nu era tocmai adevărat. Singurul om din lume care putea să fie stră-stră-străbunicul lui și să fie încă în viață era din păcate mort.

Așa spuneau înregistrările statistice din Banca Mondială de Date. Totuși, cine putea să știe mai bine decît Ohm că în băncile de date sunt scrise multe minciuni?

— Strămoșul este onorat, spuse omul și-i făcu un semn lui Ohm să ia loc.

Conform tradiției, Ohm așteptă pînă cînd bărbatul mai în vîrstă luă loc primul. Înainte să ia loc în scaunul oferit, s-a uitat în jur. Mudge stătea la o masă, la trei metri în spatele lui. Geanta lui se afla pe masă, nedeschisă. Evident, Mudge putea să-și dea seama după greutate că ea conține o armă.

Ohm luă loc, se uită pătrunzător în ochii celuilalt și spuse:

— M-ați luat prin surprindere, recunosc. Nu aveam habar... tuturor ni s-a spus că părintele fondator a murit într-un accident de laborator.

— Da, sfîrtecat în bucățele, spuse omul. Nu a fost dificil să clonez piele, organe și oase din propriile mele celule; am reușit chiar și mîini, care, evident, aveau amprentele mele, plus un glob ocular care nu a fost distrus de explozie. Evident, prin proiect. Au fost o grămadă de evidențe.

— Aha, pentru că cei apropiați începuseră să-și pună întrebarea cum se face că arătați atît de tînăr, spuse Ohm. În cele din urmă, ați ales să „muriți” și ați luat o altă identitate.

Gilbert Ching Immerman înclină din cap și spuse:

— Reședința mea permanentă nu se află în această țară. Nu-ți face nici un rău să știi acest amănunt. De asemenea, ai dreptul să știi că Ziua cetățeniei mele oficiale este Sîmbătă. Am venit pînă aici să rezolv prezenta problemă.

Oricare ar fi fost numele lui Immerman acum, era numele unui funcționar foarte înalt, s-a gîndit Ohm. Probabil era chiar consilier mondial. Doar un om cu un asemenea rang și influență putea să spargă zidurile dintre Zile cînd voia el și numai unul ca el putea să aibă un apartament personal — și încă unul atît de mare — pe care să-l folosească doar arareori. Ohm se întrebă care este povestea de justificare a deplasării în altă Zi. Nu că ar fi avut vreo importanță. Ceea ce era important era motivul venirii lui Immerman acolo.

— Bunicule, spuse Ohm, după care făcu o pauză. Pot să vă spun bunic?

— Mi-ar face plăcere, spuse Immerman. Nimeni nu mi-a spus vreodată așa. A trebuit să-mi refuz plăcerea de a avea alături nepoții. Dar, evident, nici nu am fost nevoit să trăiesc toate acele probleme uneori dureroase și chinuitoare care însoțesc uneori bucuria de a avea nepoți. Da, poți să-mi spui bunic.

Și se opri, zîmbind.

— Dar eu cum să-ți zic?

Ohm spuse:

— Cum să...? A, da. Azi e Sîmbătă. Spune-mi Charlie, bunicule, te rog.

Immerman clătină din cap ușor, apoi făcu un gest. Lîngă Ohm se înființă imediat Mudge:

— Da, domnule.

— Fii bun și adu-ne niște ceai. Cred că oaspetelui nostru îi e și foame. Vrei să mănînci ceva, Charlie?

— Nu mi-ar strica niște prăjiturele cu proteine, spuse Ohm. Am avut un mic-dejun deosebit de frugal.

— Îmi închipui, spuse Immerman. La stilul tău de viață... Vreau să spun, la stilul de viață de Azi. Ești uimitor, Charlie. Nu ești chiar unic, mai există mulți spărgători de zi sancționați de consiliul immerilor. Dar ești unic prin rolurile tale. Și prin intensitatea cu care te-ai adaptat la aceste roluri, la aceste personalități, mai degrabă. Cred că tu practic devii în fiecare zi un alt om. Admirabil, din unele puncte de vedere. Dar periculos, din altele.

„Aici voiai să ajungi, deci,” gîndi Ohm. „De asta m-ai adus aici. Nu e în nici un caz vorba de o reuniune de familie.”

— Aș putea să mă plimb puțin cît timp așteptăm ceaiul și prăjiturelele? spuse Charlie. Nu mi-am făcut exercițiul obișnuit și mă simt cam greoi și înțepenit. Cred că ar fi mai bine să mai relaxez puțin mușchii și să pun sîngele în mișcare.

— Te rog.

Simțindu-se oarecum stînjenit de privirile celorlalți, Charlie se ridică în picioare și începu să măsoare camera în lung și-n lat. Se opri la intrare, se întoarse și ajunse la o mică distanță de Immerman, apoi se întoarse din nou. Bărbatul — bătrîn care arăta doar cu cinci ani mai în vîrstă decît strănepotul lui! — stătea cu mîinile strînse la piept și privea. Zîmbea abia perceptibil. Cîtă vreme a străbătut camera, Charlie văzu un motan siamez imens, cu botic ca de focă, care intră pe una din uși. Motanul se opri, se uită cu mare atenție la Ohm, apoi alergă spre Immerman și îi sări în poală, unde se ghemui. Immerman începu să-l mîngîie duios.

— Ming este primul și singurul meu animal, spuse cu blîndețe Immerman. Ming Necruțătorul. Mă îndoiesc că știi despre ce e vorba. E aproape de aceeași vîrstă cu mine. Adică, în ani obiectivi. Din cînd în cînd, îl mai stonez.

Charlie își dezlipi privirea de la benzile de pe pereți, deși pe una din ele descoperise ceva ce îl surprinsese. Spuse:

— Chiar și așa, probabil că lui Ming i s-a administrat elixirul, ca să trăiască mult. Corect?

— Corect, răspunse Immerman. Doar că... nu e un elixir. Este o formă biologică, o formă de viață reală, deși de origine artificială. Ea se ocupă de eliminarea sclerozei arteriale și face și multe alte lucruri. De asemenea, suprimă parțial agentul implacabil care ne îmbătrînește celulele. Nu știu cum o face, deși încerc de multă vreme să aflu.

Ohm nu era deloc mulțumit că i se fac confidențe. Asta nu putea decît să însemne că bunicului puțin îi pasă dacă nepotul lui află sau nu. Charlie Ohm nu va mai avea, probabil, șansa să transmită altcuiva informația. Dar oare poate să fie un om atît de obiectiv, cu inima atît de împietrită, încît să îi elimine pe cei de același sînge cu el, ca să scape el și familia lui? Evident, răspunsul era că există asemenea oameni. Familia immerilor reușise să supraviețuiască atît de mult timp pentru că liderii ei

fuseseră obiectivi și logici. Probabil că Immerman va suferi dacă va da ordin să fie eliminat nepotul lui, dar dacă va trebui, o va face. Pe primul loc venea familia, iar indivizii care o compuneau ocupau locul doi, la mare distanță.

— M-am tot întrebat cum e cu elixirul, spuse Charlie.

În negura care-i ocupa creierul, păru să se deschidă o mică trapă. Wyatt Repp? Repp părea că vrea să-i spună ceva. Și brusc știu și-și rosti cu voce tare revelația, înainte să dispară înapoi în neguri.

— Ming Necruțătorul, spuse el. Este un personaj, șeful răilor dintr-o revistă antică de benzi desenate și dintr-un film serial numit Flash Gordon. E numele eroului seriei respective.

Immerman se arătă destul de impresionat, iar apoi zîmbi.

— Într-adevăr. Din secolul XX, A.D. Credeam că doar eu și o mînă de savanți știm asta. Te-am subestimat, nepoate.

— Să știi că nu sunt doar Charlie Ohm, barman, Buruiană și bețiv ordinar.

— Știu asta.

— Cred că știi cam totul despre mine, spuse Charlie. Sper că mă cunoști destul de bine și că deci mă înțelegi destul de bine ca să-ți dai seama că nu prezint nici un pericol pentru voi... pentru restul immerilor.

Immerman zîmbi din nou, arătîndu-se plăcut impresionat.

— Atunci ai înțeles întru totul de ce te-am chemat aici. Asta e bine.

„O fi bine pentru tine, dar nu pentru mine,” gîndi Ohm.

Tocmai era pe cale să spună ceva, dar pe una dintre benzi una dintre figuri părea să se mărească, să se extindă, parcă umplîndu-i mintea. Și tremură. Figura asta nu putea să fie aici. Se uită în altă parte și apoi își readuse privirea, parcă atrasă de un magnet. Da, era.

Ecranul prezenta o nișă mare din apropierea vîrfului turnului, cu TIPURI DISPĂRUTE DE HOMO SAPIENS. Figura care îl izbise în rapida lui trecere peste bandă l-a atins de parcă ar fi fost într-o navă care a atins pe nesimțite fundul apei. Imaginea, își spuse el, reprezenta regele cu regina și curtea lor. Judecînd după îmbrăcăminte, era perioada celor trei mușchetari. Atunci regele era Ludovic al XIII-lea, iar regina, Anna de Austria. Personajul cu figură de vulpe și îmbrăcat în robe roșii nu putea fi decît cardinalul Richelieu.

Ohm se luptă să nu mai tremure. Pentru aceasta, se folosi de tehnici care îl ajutaseră în multe alte ocazii. Îi vizualiză pe rege și pe regină și curtea lor, ca și figura care-l alarmase, într-o poză la fel cu multe altele. Strînse imagina într-o mînă imaginară, o făcu ghem și și-o aruncă afară din minte prin vîrful capului.

Nu a mers. Nu putea să se abțină să tragă cu coada ochiului la figura aceea.

Încercînd să zîmbească de parcă s-ar fi gîndit la ceva plăcut, se întoarse la fotoliu și se așeză. Scena se afla în spatele lui. Nu putea s-o vadă decît dacă întorcea capul mult spre dreapta spate. Și nu voia să facă asta, pentru că Immerman și-ar fi dat seama că văzuse figura aceea.

25.

— Interesant, spuse el cu voce calmă. Vreau să spun... mă nedumerește... De ce această formă de viață care încetinește îmbătrînirea nu apare la analizele sîngelui?

În momentul acela, subiectul nu-l pasiona prea tare. Dar trebuia să întrețină o conversație pe care să o poată întoarce apoi spre subiectul la care se gîndea atunci și care îi făcea inima să bată mai tare.

— Hibernează, răspunse Immerman. Este un organism unic, atașat de peretele unui vas de sînge. Apoi, la un interval programat, fisionează și apar milioane de celule, care își fac treaba. După aceea, mor toate, cu excepția uneia, pînă cînd vine iar timpul să fisioneze. Șansa statistică pentru ca un test sanguin să prindă forma de viață în perioada de populație este foarte mică. Dar forma a fost detectată de patru ori. A fost înregistrată pe benzile medicilor ca un fenomen inexplicabil și aparent non-patogen.

Intră Mudge cu ceai și prăjiturele. După ce Mudge se întoarse la masa pe care era și geanta lui Ohm, Immerman sorbi din ceai.

— Foarte bun, spuse el. Dar bănuiesc că ai prefera mai degrabă o băutură tare...

— De obicei, da, spuse calm Ohm. Dar în momentul acesta nu sunt chiar eu însumi. Șocul...

Immerman se uită la Ohm peste buza cănii de ceai.

— Nu ești tu însuți... Atunci cine ești tu?

— Nu am probleme cu identitatea mea.

— Sper că nu. Există rapoarte despre semne de instabilitate mentală din partea ta.

— Minciuni! izbucni Ohm. Cine a raportat așa ceva? Omul care a vrut s-o asasineze pe Snick?

— Nu are importanță. Eu nu consider că ești instabil mental. Nu mai mult decît alții. Oricum, trebuie să fii lăudat pentru modul în care ai abordat afacerea Castor. Totuși...

Și Immerman sorbi iar din ceai. Ohm îi spuse:

— Poftim?

Ridică și el la buze ceaiul și fu mulțumit de constatarea că nu îi tremură mîna.

Immerman puse cana jos și spuse:

— Femeia... Snick. S-a avut grijă de ea.

Ohm speră ca tremurul care i-a cuprins întreaga parte de sus a corpului să nu fi fost observat. Ochii aceia albaștri păreau să se uite cu atenție la el, după semne de reacție la știrea respectivă.

Se forță să zîmbească:

— Snick. Deja?

— În dimineața asta. Dispariția ei va cauza un adevărat balamuc, evident. Dar organicii de azi habar nu au că a dispărut. Este mai degrabă un agent independent. Nu este nevoită să se prezinte organicilor Zilei după un orar bătut în cuie. S-ar putea să nu i se observe lipsa pînă Duminică. Atunci, evident, va trebui să se prezinte la raport, în Ziua ei de naștere. Dar...

— Dar nu a fost omorîtă, nu?

Immerman ridică din sprîncene.

— Mi s-a spus că te-ai opus uciderii ei. Mă bucur, nepoate, că ești animat de sentimente atît de omenești, dar bunăstarea familiei este prioritară. Întotdeauna va fi pe primul plan. Nu sunt nici eu adeptul uciderii, dacă nu este absolut necesar. Pînă acum nici nu a fost necesar. Dacă Garchar o omora pe Snick, aș fi ordonat să fie pedepsit.

— Garchar?

— Bărbatul cu care tu... Nu, nu tu, ci Dunski.

— Da, desigur, spuse Ohm. Știu. Garchar. Cel căruia Dunski i-a spus Slăbănogul.

Immerman interveni:

— Dacă știi asta, înseamnă că îți amintești că ai fost Dunski.

— Doar cîteva lucruri importante despre el, spuse Ohm.

Immerman clătină iar din cap, zîmbind.

— Ești un fenomen unic. Într-o zi...

Sorbi din ceai, fără să-și termine ideea. Apoi se uită brusc la Ohm și spuse:

— Doar nu ai un interes personal față de femeia Snick, nu?

— Ce te face să crezi asta?

— Răspunde la întrebare.

— Nu, sigur că nu am. Acum vorbești cu Charlie Ohm, bunicule. Tingle și Dunski sunt singurii care au văzut-o, din cîte îmi dau eu seama. Nu știu ce sentimente au ei față de ea. Mă îndoiesc să fie atrași fizic de ea, dacă asta vrei să spui. La urma urmei, pentru ei reprezenta un pericol.

Nu spunea chiar adevărul adevărat. Presiunea imensă și continuă din ultimele zile reușise să străpungă — nu și să dărîme — zidurile de segregare dintre diversele lui personalități. Amintirile lui Caird, Tingle, Dunski și Repp nu erau ale lui; erau niște amintiri de mîna a doua. Cele mai vii dintre aceste amintiri se întrepătrundeau cu persoane și evenimente care îi amenințaseră toate personalitățile. Și totuși, chiar și acum simțea o umbră, o urmă fină de atracție pentru Snick, care nu putea să fie altceva decît sentimentele pe care i le transmiseseră cumva Tingle și Dunski.

Ohm nu-și putea explica pe ce cale își amintise că Garchar era omul pe care Dunski îl numise Slăbănogul. Și nici nu știa dacă o va recunoaște pe Dunski dacă o va vedea.

Immerman continuă ideea.

— Este foarte neplăcut că identitatea ta Wyatt Repp a fost descoperită. Trebuie să construim una nouă, pe care să o introducem în banca de date și suntem gata să facem tot ceea ce decurge de aici. Dar nu ar fi mai bine dacă ați dispărea cu toții șapte, pentru a apărea cu șapte discuri de identitate noi-nouțe? Mă îndoiesc. Niște Sherlock Holmes organici ar putea să facă o analiză masivă și detaliată în băncile de date, bazată pe similitudini. Atunci vei fi descoperit, te vor interoga cu ceața adevărului și vei spune tot, pentru că nu vei avea încotro. Iar atunci...

Ohm îl privi pe Immerman direct în ochi.

— Încerci să mă convingi că logica impune un singur curs al lucrurilor? Că trebuie să fiu sacrificat? Că o să fiu stonat și ascuns pînă mai tîrziu? Poate mult mai tîrziu? Poate pentru totdeauna?

— Gîndește-te la ceea ce tocmai ai spus, îi vorbi Immerman, sorbind restul de ceai și umplîndu-și din nou cana.

— Nu vei face asta, spuse Ohm. Dacă asta aveai de gînd, nu te mai oboseai să mă aduci aici și să-mi explici toate astea. Pur și simplu puneai să mă prindă, să mă stoneze și să mă îngroape undeva.

— Foarte bine! Copiii mei nu sunt proști. Mă rog, nu toți.

Charlie Ohm nu se simțea deloc ca și cum ar fi fost copilul lui Immerman. Privindu-l, Charlie nu încerca aceleași emoții pe care le-ar fi avut privind fotografia unui bunic necunoscut. Știa că este de același sînge cu el, dar nu avusese acele contacte

frecvente și nici nu se bucurase de grija iubitoare a unui bunic care își crește nepotul. Era copleșit de respect pentru Fondator și avea un uriaș respect și o mare admirație pentru el. Dar nu îl iubea și nici nu simțea că ar fi cu adevărat bunicul lui.

— Atunci ce trebuie să fac?

— Îți vei abandona toate rolurile. Îți vei asuma o nouă identitate, care se va rezuma la o singură zi. Nu vei mai fi spărgător de zi... Care e problema?

— Păi atunci o să... or să moară! spuse Charlie.

— Dumnezeule, fiule, pe ce lume ești? Arăți de parcă ți s-ar fi spus că ți-a murit cel mai bun prieten.

Immerman se opri, privind cu atenție la Charlie, după care continuă:

— Văd că e chiar mai rău.

Își mușcă buza și se uită prin Charlie, de parcă ar fi vrut să-i vadă viitorul.

— Nu știam că ai ajuns atît de departe. Poate...

Charlie se agăță de spusele lui:

— Poate...?

Immerman oftă și spuse:

— Nu prea mai avem mult timp. Eu practic nu am timp deloc. Nu pot să supervizez personal problema ta, intrarea ta în altă personalitate. Pentru că va fi o personalitate, nu un rol, nu-i așa?

— O să-mi revin, spuse Charlie. Pentru mine a fost un șoc. Poate că m-am scufundat prea tare în identitatea din fiecare Zi. Dar am să mă descurc. La urma urmei, sunt foarte adaptabil. Cîte persoane cunoști să fi făcut tranziția atît de lin de la o personalitate la alta? Cîți pot să manipuleze cu ușurință șapte personalități? O a opta nu va pune nici o problemă. De fapt, abia aștept să îmi creez o nouă identitate. Mă cam săturasem de celelalte.

Oare a reușit îl facă pe Immerman să îl creadă în stare s-o facă?

În el strigau vocile celorlalți: „Nu vreau să mor!” Erau atît de puternice și de disperate, încît i se părea că Immerman nu are cum să nu le audă. Evident, era o prostie, dar avea senzația că toată camera răsună de acele strigăte.

Immerman spuse:

— Te vei întoarce la slujbă. După cum am spus, o prietenă te-a scuzat pentru întîrziere. Prietena se numește Amanda Thrush.

Să nu uiți numele ăsta. Ea a spus că te-ai lovit la spate după ce ai căzut la duș, dar că o să vii, doar după o mică întîrziere. Ai înțeles? Bine. Vreau acum să te gîndești la noua ta identitate și să faci astfel încît să fie una bună. Trebuie să fii un imigrant. Se vor face aranjamente pentru a acoperi totul în banca de date. Mudge va veni deseară devreme la tine în apartament. Te rog să fii acasă după ce vii de la muncă. Îi vei spune ce și cine vrei să fii. Apoi el va face aranjamentele necesare și va lăsa un mesaj pentru colegul lui de Duminică. Colegul va lua legătura cu tine. Mai ai o zi în vechiul tău personaj de Duminică. Asta dacă nu se întîmplă ceva care să împiedice planul.

Charlie se aștepta să fie concediat din acea clipă. Totuși, bunicul lui se uita prin el și-și mușca buza. Charlie se puse pe așteptat. Și motanul siamez se uita intens la el, torcînd zgomotos, în vreme ce Immerman îl mîngîia cu blîndețe. Ia te uită, bunicul folosește mîna stîngă, se gîndi Charlie. Probabil că am moștenit stîngăcia asta de la el. Pe ambele părți ale familiei mele.

Deși aparent încîntat de mîngîierile stăpînului, Ming se ridică brusc, se întinse și sări din poala lui Immerman. Ieși tacticos din cameră, înspre unul din acele misterioase scopuri ale pisicilor. Immerman se uită cu drag după el și spuse:

— Pisicile sunt ca oamenii. Sunt previzibile în multe privințe, dar chiar cînd ai crezut că le-ai analizat complet fac ceva ce nu ai fi prevăzut vreodată. Îmi place să cred că este vorba aici de liberul arbitru.

Se uită la Charlie Ohm apoi.

— Nu cred că înțelegi pe deplin ce este în joc, ce încercăm noi să facem. Poate că dacă îți voi explica vei trece peste respingerea organică a oricărui fel de violență. Violența, în doze mici, este necesară din cînd în cînd, pentru a ne atinge scopurile.

Ohm se foi neliniștit în fotoliu.

— Acest lucru mi-a fost explicat de părinții mei.

— Asta a fost acum mult timp, spuse Immerman. Mai mult, cazul tău este ciudat. Trăiești în fiecare Zi, orizontal, ești în fiecare Zi o altă persoană și astfel ai pierdut mare parte din sentimentele foarte puternice pe care le încercăm la adresa identității noastre de immeri. Fiecare dintre personalitățile tale încearcă să reprime cît mai mult posibil din legăturile cu

celelalte. Dar această segregare calificată este limitată, pentru că trebuie să treci de la unul la altul, trebuie, ca să zic așa, să-ți acoperi urmele și trebuie să îți amintești din cînd în cînd că ești șapte oameni, nu unul. Asta în rarele ocazii cînd ești obligat să transmiți un mesaj de la o Zi la următoarea. Totuși, recent ți s-a amintit că ești mai mult de o persoană. Ai fost zdruncinat, ai fost pus într-un mixer. Fiecare dintre eurile tale este amenințat, fiecare dintre imaginile tale intră în conflict cu celelalte.

— Totul este doar temporar, spuse Charlie. Și totul o să fie în regulă cu mine.

— Vrei să spui, cu voi, nu-i așa, spuse Immerman, zîmbind discret.

Se aplecă înainte, cu mîinile în poală. Degetele de la mîna stîngă se deplasau pe piciorul stîng de parcă ar fi mîngîiat un motan invizibil.

— Vezi tu, Jeff, vreau să spun Charlie, nu ești singurul spărgător de zi pe care-l avem. Există cel puțin cîteva zeci în orașele mari din Emisfera Occidentală și cîțiva în China. Dar nici unul dintre ei nu s-a implicat atît de complet în rolurile lui. Nici unul dintre ei nu a devenit persoana pe care a adoptat-o. Ei sunt doar niște buni actori. Tu ești unic, tu ești un super-spărgător de zi.

— Nu cred în jumătățile de măsură, spuse Charlie.

Immerman îi zîmbi din nou și se așeză la loc în fotoliu, cu degetele întrepătrunse.

— Foarte bine. Ești un adevărat Immerman. Dar aceeași intensitate și aceeași patimă trebuie să le aplici și celuilalt rol al tău.

— Care ar fi acel rol? întrebă Ohm după o lungă tăcere.

Degetul arătător al lui Immerman îl aținti acuzator.

— Acela de immer!

Capul lui Ohm avu un ușor recul la degetul amenințător.

— Păi... sunt!

Bunicul lui își împreunase iar mîinile. Degetele mîinii stîngi păreau să bată un cod pe dosul palmei drepte.

— Nu ești destul de immer. Ai trădat o oarecare ezitare în îndeplinirea ordinelor. Ai permis sentimentelor tale personale, repulsiei tale împotriva violenței, de admirat în alte situații, să-ți afecteze simțul superior al datoriei.

— Cred că știu despre ce este vorba, spuse Charlie, dar am să întreb, oricum.

— Ți s-a ordonat să pleci acasă imediat după ce a fost interogată Snick. Și totuși ai rămas lîngă clădirea cu apartamente. Evident, te-ai gîndit să împiedici omorîrea lui Snick. Nu ai reușit să înțelegi pe deplin pericolul în care eram puși dacă ea rămînea în viață. Mă rog, nu cred că era nevoie să fie omorîtă. După cum a reieșit, din cauza amestecului tău, nu a fost omorîtă.

— Nu a fost omorîtă? întrebă Ohm.

— Nu. Se află într-un loc sigur. Dar s-ar putea să fie nevoie să fie omorîtă. Din gînd în cînd, trebuie să facem lucruri care nu ne fac plăcere. Și facem asta, Charlie, pentru că urmărim îndeplinirea mai binelui general.

— Care este...?

— Care este obținerea unei mai mari libertăți pentru toți, o democrație adevărată. O societate în care să scăpăm de această supraveghere constantă și prea apropiată a guvernului. Acum e destul de rău, dar va fi mult mai rău. Guvernul se gîndește de mai multă vreme să facă ceva care ar justifica acțiunile noastre, ale immerilor, chiar dacă alte lucruri n-ar mai exista pe lumea asta.

Și sorbi iar din ceai. Charlie se aplecă în față, foarte interesat de ce va urma.

— Eu și unii dintre colegii mei luptăm din răsputeri împotriva acestei propuneri indecente și umilitoare. Dar pierdem teren.

Deci, gîndi Charlie, chiar este consilier mondial.

— Propunerea este ca fiecărui adult să i se implanteze un microemițător care va emite codul individual de identificare. Sateliții și stațiile locale vor primi acest cod, oricînd va fi transmis, anume în orice clipă, cu excepția stonării. Le-ar fi plăcut să transmită și atunci, dar asta e imposibil. Asta înseamnă că guvernul poate localiza orice persoană cu o rezoluție de cîțiva centimetri și că pe lîngă poziție poate identifica pe loc persoana.

Charlie încercă să elimine mental lovitura în plin, dar nu putea să nu fie atins.

— Păi asta înseamnă că nu mai poate nimeni să spargă zidul dintre Zile fără să fie prins pe loc!

— Corect, spuse Immerman. Totuși, să lăsăm deoparte problema asta personală. Propunerea asta jefuiește toți oamenii de o anume demnitate. Poți să spui că oamenii vor fi în rînd cu benzile, transformați în cifre, în niște obiecte purtătoare de numere de identificare. Noi nu vrem asta și nu vrem nici măcar supravegherea la care suntem supuși acum. Pentru omenire, este mai bine să aibă parte de riscurile pe care le presupune democrația, pentru că o dată cu ele apar și beneficiile democrației. Nu poți să ai una fără alta.

Și continuă expunerea:

— Dar ăsta e doar unul din scopurile noastre. Credem, știm, că pe planetă există mai mult spațiu liber decît susține guvernul. Populația poate să crească fără a se pierde nimic din actualul confort și din bunăstarea de acum. Evident, va trebui să fie un proces treptat. Radicalul Wang vrea să pună capăt tuturor metodelor de control al nașterilor, dar e nebun. Știi despre cine vorbesc?

Charlie confirmă din cap, spunînd:

— Nu are nici o șansă să fie ales. Nu ar trebui să fie ales.

— Există alții ca el, în toate Zilele, spuse Immerman. Evident, toți lucrează pentru guvern și fac totul doar la ordin.

Charlie sări din scaunul lui.

— Cum adică?

— Wang și alții sunt agenți provocatori. Ei propun aceste măsuri radicale doar pentru a înfuria populația și a prezenta ideea drept ridicolă. Astfel sunt respinse și propunerile moderate și foarte rezonabile. Oamenii îi consideră pe moderați un fel de radicali. Ei sunt manipulați de guvern, pentru scopurile urmărite de guvern. Guvernul dorește un status quo.

— Oare de ce nu mă mir? spuse Charlie.

— Noi intenționăm să instaurăm un guvern care să nu folosească asemenea metode ascunse și lipsite de etică.

Immerman se uită la banda-ceas.

— Nu avem intenția să facem acest lucru prin mijloace rapide și violente decît atunci cînd situația va fi suficient de coaptă. Lucrăm încet și subtil ca să punem familia în poziții-cheie din guvern. Vei fi surprins să afli cît de mare este familia noastră. Dar cu cît e ea mai mare, cu atîta este mai mare pericolul de a fi descoperită. Și cu cît mai mare este pericolul, cu atît mai mare

necesitatea de a ne controla membrii. Este neplăcut, dar necesar.

Charlie se gîndi că exact ăsta e argumentul folosit de guvern de la început.

Immerman se ridică din fotoliul lui, imitat pe loc de Charlie.

— Știu ce gîndești. Nu suntem mai buni decît guvernul pe care îl avem și se poate să fim și mai răi. Nu crede asta. Lucrăm la instaurarea celui mai bun sistem de guvernare pentru condiția umană. Cîndva, planul va ieși la suprafață. Între timp, nu uita un lucru: a fost un individ numit Thomas Jefferson, care a spus că cel mai bun guvern este acela care guvernează cel mai puțin. Numele ți-a fost dat în onoarea lui. Nu știai?

Charlie clătină din cap.

— Acum trebuie să plec, spuse Immerman.

— Încă ceva, spuse Charlie. Cred că există doar o singură situație în care uciderea este justificată, anume în legitimă apărare.

— Da. Dar ce este legitima apărare? Oare nu există mai multe asemenea cazuri?

— Nu vreau să mă zăpăcesc iar cu tăiatul firului în patru, spuse Charlie. Etica mea este mai degrabă organică decît filosofică. Știu că e corectă.

— Foarte de admirat, îi spuse bunicul. Care dintre voi spune asta?

Ohm a fost surprins cînd bunicul lui s-a apropiat de el și l-a îmbrățișat. În timp ce îl îmbrățișa pe Immerman, Ohm s-a uitat peste umărul lui la tabolul din secolul al XVII-lea. Da, acum nu mai avea nici o îndoială. Și îl ura pe Immerman pentru ceea ce făcuse.

În drum spre ușă, și-a cules geanta. Era sensibil mai ușoară, dar nu a spus nimic. Immerman și-ar fi pus întrebarea la ce-i trebuie nepotului lui o armă, cînd nu are nici un motiv logic să o aibă.

Drumul spre casă a coincis aproape total cu cel de la venire. Dar Ohm nu se duse la apartamentul lui. Intră la Isobar.

L-a întîmpinat obișnuitul zumzet al consumatorilor și mirosul de bere și de băuturi spirtoase. Le-a făcut semn cu mîna diverșilor obișnuiți ai barului aflați în diverse faze ale beției și intră în biroul managerului. După ce primi o săpuneală nu prea intensă (nici urmă de compasiune pentru spatele care îl durea!),

Ohm își puse șorțul și se duse la muncă, în spatele unui bar curb de stejar, pe care tronau statuetele celor trei sfinți păzitori: Fernand Petiot, creatorul lui Bloody Mary, W.C. Fields și Sir John Falstaff. Doar jumătate din consumatori erau dintre Buruienile locale. Restul erau fie vagabonzi, fie agenți organici. Aceia din urmă sperau să prindă pe careva care propunea vreo afacere cu băutură produsă ilegal.

Ohm nu era chiar o Buruiană în toată puterea cuvîntului și nu era satisfăcut cu viața pe baza creditului pe venit minim furnizat de guvern. Totuși, slujba lui nu era doar pentru a-și asigura ceva mai mult decît strictul necesar. Aflat în spatele tejghelei, multe auzise el. La fel și aflat de cealaltă parte, în calitate de client, după orele de lucru. Uneori putea prinde vreo informație utilă pentru consiliul immerilor.

Ziua de astăzi nu era ca celelalte. A băut foarte puțin, atît de adîncit în gînduri, încît clienții obișnuiți au început să facă glume pe seama lui. Fără a fi sigur că minte, le-a spus că e îndrăgostit. Ceea ce văzuse pe ecranul din camera lui Immerman, vocile care strigau în el și efortul lui de a selecta elementele unei noi personalități se zbăteau în el ca valurile de un dig. Era bucuros că venise timpul să se rupă; se grăbi să părăsească trecutul, luîndu-și un rămas-bun scurt de la cei prezenți.

Merse la apartamentul lui, unde consumă o cină ușoară, apoi începu să se plimbe în sus și în jos pe covor, parcă vrînd să-l tocească și să capete astfel de la vecinul de jos răspunsurile încriptate la problemele lui. S-a oprit la ora 7:35 P.M., cînd a venit la el Mudge.

Mudge era purtătorul unei mutre acre și al unor vești proaste. I-a spus că Immerman se răzgîndise apropo de dispariția lui Ohm. Era mai bine, deci imperativ, ca Ohm să fie stonat și tranportat la Los Angeles într-o cutie pe care să scrie „Bunuri”. Orașul din California avea programat pentru săptămîna următoare un aflux de zece mii de imigranți din Australia și Papua. Urmau să se facă aranjamentele ca Ohm să intre pe lista acestora. În seara aceea, Ohm și Mudge aveau să lucreze la noua identitate. După ce Ohm ajungea la Los Angeles, el avea să-și creeze detaliile fine ale noii personalități.

Charlie s-a așezat pe un scaun, respirînd greu, și a spus:

— Bănuiesc că degeaba aș protesta.

— Absolut inutil, răspunse Mudge. Hetman Immerman a spus că trebuie să părăsești Manhattanul.

— Cînd?

— Mîine noapte. Un agent de Duminică va avea grijă de toate.

Ohm se gîndi: ce garanție există că voi mai fi vreodată destonat? Logica situației cere ca eu să dispar dintre cei vii și să fiu dus undeva unde să nu mai fiu găsit.

Mudge scoase din sacul lui o bandă în formă de cub, pe care i-a înmînat-o lui Ohm.

— Ai aici trăsăturile generale ale noii tale personalități, statisticile cu adevărat vitale și mediul de proveniență, în mare.

— Deja?

— Membrii consiliului sunt foarte versați în asemenea lucruri. Trebuie să aibă în stoc așa ceva. Cîteva ajustări și totul e gata. Studiază totul seara asta, apoi șterge totul. Ți se va da alta la timpul potrivit.

„Care s-ar putea să nu mai vină niciodată,” gîndi Ohm. „Sau sunt eu prea suspicios?”

Avea nevoie de ceva de băut, dar nu-și putea permite să bea.

Mudge se îndreptă spre ușă și se întoarse spre el. În loc de rămas-bun sau noroc, i-a spus:

— Ai făcut o grămadă de probleme. Sper să stai la adăpost de ele, la L.A.

Mudge se strîmbă și mai mult și închise ușa după el. Ohm se întoarse în hol și se uită pe benzile pentru exterior, ca să se asigure că Mudge nu mai e prin preajmă. Apoi se urcă în pat, își aplică pe tîmple electrozii unei mașini de unde de somn și porni aparatul, dormind un somn fără vise și odihnitor. La 9:30 P.M., a fost trezit de banda-ceas.

— Trebuie s-o fac, murmură el. Poate că nu ar trebui, dar nu pot altfel.

26.

Vocile acelea puternice deveniseră șoapte, poate pentru că ceilalți sperau acum că nu vor muri. Liniștirea acelui tumult interior i-a permis lui Ohm să se concentreze. Așezat pe un scaun, cu o ceașcă de cafea pe masa de lîngă el, el dădea ordine unei benzi. Una după alte dispăreau la comanda lui diagrame ale Turnului Evoluției, ale zonei din jurul acestuia și din spatele lui, mai ales. La 10:15, a ordonat ca orice dovadă a studierii diagramelor să fie ștearsă. Nu știa dacă ștergerea va fi efectuată. Era posibil ca Departamentul de Construire și Întreținere a Clădirilor să fi programat o comandă de interzicere a ștergerii. Totuși, nu putea să vadă vreun motiv pentru care departamentul să facă așa ceva. Și chiar dacă i se va păstra cererea, existau puține șanse ca cineva să o remarce și să întrebe cine este solicitantul.

A părăsit apartamentul la 10:17 P.M. și a mers cît mai mult la adăpostul coroanelor copacilor. Cerul era senin și încă era foarte cald, dar nu ca în timpul zilei. Străzile erau aproape lipsite de trafic, deși trotuarele erau pline cu localnicii din apropiere. Cei mai mulți se îndreptau spre casă, după ce fuseseră la empathorium, la bowling sau la cîrciumă. În cincisprezece minute, foarte puțini vor mai fi afară. Ar fi trebuit să se gîndească la asta, dar nu avea ce-i face. Teama de consecințe și disperarea nu prea se potrivesc.

Ohm coti pe Strada 14 Vest și se îndreptă spre colțul de nord-vest al Turnului Evoluției. Aici, ca în toate nopțile la ora aceea, un fascicul de lumină ieșea dintr-o gaură din trotuar. Ohm se uită în jos în gaură și văzu doi bărbați în picioare. Purtau uniforma albastră, cu kilt, a Corpului Civil de Sîmbătă pentru Transporturi și Aprovizionare. Ohm apăsă butonul de SUS al mașinii cilindrice mobile de lîngă gaură. Cei doi s-au uitat în sus, iar el le-a făcut un semn cu capul, a urcat pe platforma ajunsă la nivelul trotuarului și a apăsat pe butonul de JOS. Platforma s-a oprit la șapte metri sub nivelul trotuarului. Ohm a coborît de pe ea și a spus:

— Cum merg treburile?

— Bine, dar de ce?

Ohm dădu un bobîrnac în discul lui de identitate, de parcă ar fi indicat că acolo rezidă autoritatea lui.

— Trebuie să investighez un transport. Nimic ilegal, cred că e doar o eroare.

Se afla la primul obstacol, cel mai avansat dintre cele cîteva puncte critice de răspîntie. Dacă lucrătorii s-ar fi îndoit de autoritatea lui și i-ar fi cerut să se legitimeze, ar fi trebuit să născocească o explicație. Dar lucrătorilor nu părea să le treacă prin cap, aerul lui de cunoscător îi convinsese din prima.

Trecu pe lîngă ei și intră în tunel. Curînd, urma un cot și nu a putut fi văzut. Sub grilajele pe care călca el se aflau niveluri subterane bine iluminate, în care benzi rulante sau lifturi transportau cutii cu bunuri stonate sau nestonate. Acestea făceau parte din uriașul sistem de subteran care transporta bunurile și hrana la destinații desemnate de computere, din depozitele de descărcare din porturi sau din Turnurile Celor Treisprezece Principii. Luate fiecare în parte, nici benzile rulante și nici lifturile nu făceau mare zgomot, dar ansamblul lor producea un uruit grav, care amintea de o cascadă îndepărtată.

Ohm luă un lift destinat transportului personalului pînă la nivelul subteran trei. De acolo merse pe un culoar foarte îngust pînă la un șir de lifturi personale, îl alese pe numărul trei și îl programă să-l ducă rapid pînă la Exponatul Nr. 147, TIPURI DISPĂRUTE DE HOMO SAPIENS. Ieși într-un hol deloc lung, dar larg, și se opri în fața unei uși. Următoarea problemă putea să apară îndată ce intra în camera din spatele ușii. În Turn erau sute de benzi de monitorizare, toate active în timpul orelor de vizită. Oare exista vreun motiv să fie active și acum? Vandalismul și hoția erau niște delicte atît de neobișnuite, mai ales în clădirile publice, încît lui i se părea că nu mai este nevoie nici de benzile de supraveghere, nici de personalul care să le urmărească pe acestea. Totuși, în apartamentul lui Immerman putea fi cineva care să se uite la benzile care prezentau exponatele. Iar acel cineva putea fi cu mare probabilitate Mudge.

Trase aer în piept și împinse ușa. Intră și se pomeni în spatele tabloului cu curtea franceză din secolul al XVII-lea. Interiorul vast al turnului era tăcut. Vizitatorii plecaseră, scara rulantă care urca în spirală era oprită, ecranele de informații închise, strigătele roboților-animale amuțite. Lucrătorii pe care se temea că-i va întîlni reparînd sau schimbînd exponatele nu se aflau

acolo. Sau, dacă erau acolo, nu îi putea auzi. În mod sigur, în această nișă nu se afla nimeni.

Ieși de după tablou, pe lîngă personajele așezate ale regelui și reginei. Făcu slalom printre curteni, domnii îmbrăcați în dantele și purtînd peruci pudrate, și doamnele în mătase, brocart, fuste-clopot și peruci cu coc înalt. Arătau cu toții foarte realist. O tînără femeie care zîmbea lăsa să se vadă patru dinți lipsă, restul fiind mîncați de carii. Figura unui bărbat era marcată de gropile lăsate de vărsatul de vînt. Un evantai ținut de o femeie un ascundea în întregime acea parte a nasului ei roasă de sifilis. Lipseau, totuși, alte elemente realiste. Nu era putoarea corpurilor nespălate de multă vreme, și nici parfumurile destinate să acopere acea putoare. Nici păduchii care infestau perucile și nici petele de pe pantofi, apărute după ce posesorii lor urinau în colțurile sălilor palatului.

De asemenea, a mai remarcat și ceva care cu altă ocazie l-ar fi făcut să rîdă. În ciuda tuturor cercetărilor și documentărilor, artistul-proiectant al acestor personaje uitase că oamenii secolului al XVII-lea erau mult mai scunzi decît cei ai Noii Ere. Oricare dintre aceștia s-ar fi înălțat ca un turn la curtea lui Ludovic al XIII-lea.

Se opri în apropiere de centrul unui mic grup. Femeia tăcută și nemișcată într-un halat stacojiu și galben și cu o perucă galben-aurie se uita la el cu ochi mari, căprui. Avea fața puternic pudrată și rujată.

Charlie spuse un „Doamne-ajută” și ridică peruca. Văzu, așa cum se așteptase, părul acela castaniu lucios, care arăta ca blana unei foci.

— Ticăloșii! Ticălos bătrîn! Cîtă aroganță!

Trecu în spatele ei și începu s-o tragă spre lift. Pantofii cu toc înalt scoaseră un țiuit scurt, care încetă. Se opri și constată că pantofii scăpaseră din picioare. Se aplecă și ridică pantofii. Nu avea voie să lase nici o urmă care să arate că lipsește un exponat. Era posibil ca absența ei să nu fie remarcată multă vreme. Tot ce își dorea el era un răgaz relativ scurt.

— Ohm!

Vocea venea de undeva de aproape și era a lui Mudge. Charlie abandonă pantofii și corpul stonat al lui Snick, care căzu cu un zgomot înfundat pe podea. Se întoarse cu rapiditate, ca un animal încolțit, și văzu doi bărbați, dar era atît de tulburat și

de surprins, încît nu i-a recunoscut pe loc. I-au fost necesare o secundă sau două ca să-i aducă în fereastra realității. Îl învăluia o stare de vis, care-l amorțea. Apoi îi văzut pe cei doi cavaleri, care păreau să prindă viață acum. Erau Mudge și un însoțitor.

Cei doi se îmbrăcaseră în haine de epocă, luate de la două din personajele tabloului, și-l așteptaseră. Probabil că îl supravegheau încă de la intrarea în subteran. Apoi, puțin înainte de intrarea lui, luaseră o poziție rigidă.

— Trădătorule! Prostule! îi strigă Mudge, înaintînd încet spre Ohm. Ce-ți pasă de femeia asta? E organic, e un pericol mare pentru noi! Ce dracu' s-a întîmplat cu tine?

Ohm desprinse cureaua sacului de umăr și îl lăsă să cadă pe podea. Se lăsă pe vine și se uită în jur, căutînd vizibil o cale de fugă. Lasă-i să creadă asta.

Celălalt individ, un tip înalt și subțirel, cu ochi negri arzători, dădu ocol ca să-i taie retragerea spre ușă, înainte ca Ohm să ajungă acolo. Avea în mînă o spadă pe care o scosese de la brîu. Era clar că avea să fie în pragul ușii înainte de Ohm.

— I-am spus lui Hetman... șefului... că o să pici în capcană, spuse Mudge.

Se oprise ca să-și scoată mustățile lungi și pălăria lungă cu pene. Ținea mîna dreaptă pe mînerul spadei pe care o purta la șoldul stîng.

— Care capcană? întrebă Ohm.

I se părea că vocea lui începe să semene cu cea a lui Wyatt Repp, spunîndu-i că scena este exact potrivită pentru una din operele lui dramatice — și, trebuia să recunoască, niște șușanale — făcute pentru empathorium.

— Tu ești eroul, îi spuse vocea lui Repp, tot mai pierdută.

— Capcană. Nu ai văzut-o pe Snick din întîmplare. Chiar deasupra capului ei a fost un flash subliminal. Nu puteai s-o ratezi. Hetman Imm... șeful... l-a pus acolo ca să te testeze. Voia să afle dacă ești instabil mental, dacă ești cumva un trădător. Acum știm!

— Nu voiam să aflu decît dacă ați omorît-o, spuse Ohm, deplasîndu-se spre un curtean splendid îmbrăcat.

— Ce importanță are pentru tine? întrebă Mudge. Tu scăpai cu față curată și familia era în siguranță.

Își scoase cu un fîșîit spada din teacă.

— Vino cu noi fără scandal, Ohm. Nu mai este nimeni aici și nu te poți lupta cu noi. Dacă te lupți cu noi, voi avea un pretext minunat ca să te omor aici și acum.

— E moartă?

Mudge îi spuse rînjind:

— N-o să afli niciodată.

— Pe dracu' n-o să aflu! strigă Charlie, sărind în față și scoțînd spada din teaca filfizonului curtean. En garde, pui de cățea!

Zîmbetul lui Mudge a devenit și mai larg.

— Buruiană tîmpită, suntem doi la unu. Poate că ești un bun scrimeur, și Bela zice că ești, dar ești un bețiv și nici măcar campionul lumii nu se poate pune cu doi spadasini buni. Eu nu sunt deloc de lepădat, iar Bela... Bela e medaliat cu argint la Olimpiadă. Lasă spada aia, Ohm, și ia-ți medicamentul ca un bărbat.

Mudge arăta de parcă s-ar fi bucurat de apropierea luptei pe viață și pe moarte. Și celălalt bărbat arăta aceeași încîntare. Șapte generații de condiționare guvernamentală împotriva violenței și a impulsurilor necontrolate nu lăsaseră nici o urmă.

Lui Bela i-ar fi trebuit cinci secunde ca să ajungă la el. Poate mai mult. Pînă atunci, însă, prevăzuta victimă avea să fie departe. Strigînd cu o voce amplificată ceilalți din el — mai ales de Jim Dunski și Jeff Caird — împinse personajul de la care luase spada. Acesta s-a prăbușit spre Mudge, făcîndu-l să se retragă un pas. Apoi Ohm a sărit peste personaj și a ajuns lîngă Mudge. Deplasîndu-se rapid în poziția dorită, împinse vîrful spadei spre fața acestuia. Era o țintă interzisă în scrimă, dar spera că Mudge, neobișnuit cu un asemenea atac, nu va reacționa la timp. Totuși, Mudge a parat atacul mișelesc și a țintit umărul mîinii înarmate a lui Ohm, care a ripostat și a sărit în afara zonei cu personaje din secolul al XVII-lea. Mudge avansa spre el. Ohm împinse spre el un alt personaj, un speculant primitiv la Bursa din Paris, cu mîna dreaptă.

Alergă spre gardul de fier care separa tabloul de vizitatori și sări peste el, ținîndu-se doar în mîna dreaptă, ajungînd pe scara rulantă. O clipă, Bela Wang Horwath și Janos Ananda Mudge au ajuns umăr la umăr. Horvath i-a spus ceva partenerului lui, care a înclinat din cap, se întoarse și alergă spre colțul nișei cu

exponate. Urmau să-i taie calea și să vină spre el din față și din spate.

Sări din nou gardul, înapoi în nișa cu exponate. Alergă spre Mudge pe lîngă personajele numite Purtătorul de Poștă, Chelul și Diplomatul. Mudge se opri, se răsuci în loc și adoptă postura defensivă.

Mudge rînjea. Ohm i-a întors rînjetul. Din momentul în care scosese acel strigăt, își pierduse toate îndoielile și temerile. Îi părea că în el zac puterile a șapte oameni. Evident, o halucinație, dar adrenalina se vărsase în sînge și își făcea efectul. Și voia să omoare. Nu voia să omoare pur și simplu. Voia să-l omoare pe Mudge.

Spadele li s-au încrucișat și au început să zăngăne. Deși spada lui de curtean era mai grea și mai țeapănă decît cea a lui Mudge, lui Ohm i se părea ușoară ca lemnul de balsa și suplă ca o pană. Furia rece și instinctul combinat de supraviețuire al celor șapte oameni din el îi dădeau puteri înzecite. Mudge era un spadasin excelent. Dar avea mai multe dezavantaje, unul din acestea fiind dificultatea clasică a unui scrimer dreptaci care se luptă cu unul stîngaci. Liniile de țintă erau schimbate, făcînd mai grea atingerea reflexă. Evident, și scrimerul stîngaci era într-o poziție inversată, dar era mult mai obișnuit cu așa ceva, dreptacii fiind majoritari.

După un scurt angajament, Ohm sări în spate, transferă spada în mîna dreaptă, pentru a-l deruta pe Mudge, atacă, fu respins, apoi înțepat în umăr, și transferă spada înapoi în mîna stîngă. Mudge atacă. Ohm pară cu o mișcare elegantă a gărzii spadei, deviind vîrful care îl amenința. În același moment, Ohm îndreptă vîrful spadei astfel încît Mudge, care continua să avanseze, primi lovitura în antebrațul drept. Oțelul se strecură pe lîngă ulna, osul exterior, mergînd mai departe.

Ohm se retrase un pas, scoțînd spada din rană. Mîna lui Mudge se deschise, iar spada îi căzu din mînă. Ohm avansă. Mudge se retrase clătinîndu-se spre personajul numit Senatorul. Acesta se prăbuși, iar Mudge căzu grămadă peste el. Încercă să se ridice, dar Ohm ajunse deasupra lui și îi străpunse și celălalt antebraț.

Auzind în spatele lui zgomot de cizme, Ohm se răsuci brusc. Ridică vîrful spadei și adoptă poziția defensivă gata să întîmpine atacul lui Horvath. Se întoarse atît de repede și roti atît de iute

spada, încît aceasta acționă ca un bici. De la vîrful ei, o picătură de sînge a zburat direct în ochiul drept al lui Horvath, care a fost dezorientat preț de o fracțiune de secundă. Suficient pentru Ohm, care părea să vadă totul ca într-un film dat cu încetinitorul. Remarcă toate detaliile importante; era pregătit de ani de antrenament să profite de toate slăbiciunile și momentele de dezechilibru ale adversarului. Spada lui o dădu în lături pe cea a lui Horvath, pentru un timp destul de lung ca el să poată să-și înfigă spada în coapsa adversarului.

Horvath sări înapoi. Spada lui Ohm ieși din rană, urmată de sîngele care țîșnea. Ohm atacă, dar pentru moment nu putea să treacă de paradele disperate dar eficiente ale lui Horvath. Ohm îl presa calm, știind că Horvath slăbea cu fiecare picătură de sînge pierdut. Și inevitabilul s-a produs: Horvath a lovit un personaj, Soldatul. Soldatul a căzut, iar Horvath s-a prăbușit și el, cu spatele de podea. Soldatul a lovit Săpătorul după Petrol, care s-a lovit de Agentul de Asigurări, care a lovit Gangsterul Mafiot, care a doborît Editorul, care la rîndul lui a doborît Rechinul Împrumuturilor, care a lovit Marxistul. Evident, Marxistul l-a dat jos pe Capitalist.

Rana din pulpă și cotul rănit îl scoseseră din luptă pe Horvath, sau cel puțin așa părea. Ohm crezuse că Mudge era și el neajutorat, dar se înșelase, judecînd după clămpănitul cizmelor și respirația grea din spate. Urlînd, se întoarse să întîmpine atacul lui Mudge. Dar atacul a fost slab și mai ales ineficient, pentru că Mudge se folosea de mîna stîngă pentru ținerea armei. Ohm trebuia să recunoască: omul este viteaz. Dar în același timp este și prost. Nu avea nici o șansă. Vîrful spadei lui Ohm intră în umărul lui Mudge, ieșind prin spate cu aproape zece centimetri.

Mudge se prăbușit, iar Ohm se răsuci din nou. Dar Horvath nu mai efectua unul din incredibilele lui atacuri. Se tîra gemînd spre lift, lăsînd în urmă o dîră lată de sînge. Charlie l-a urmărit pînă cînd s-a prăbușit de tot, cu fața pe podea. Brațele și picioarele i se mișcau, răspunzînd doar parțial la dorința lui de a se ridica și a pleca.

Ohm se întoarse, pornind spre Mudge, care stătea întins pe podea, ținîndu-se de umeri cu mîinile și privind cu ură.

— Ai avut noroc, ticălosule!

— Nu te mai văicări, spuse Ohm, rînjind. Acum... vreau steaua care deschide ușa la apartamentul lui Immerman.

— Nu o am!

— Și atunci cum aveai de gînd să te întorci la loc? întrebă Ohm. Haide, dă-mi-o, altfel te omor și-ți controlez hainele.

— N-o să rezolvi nimic cu asta, spuse Mudge. Nu poți să fugi de noi și știi asta.

— Și ce ai vrea să fac? Să vin de bună voie la execuție, ca o vită blîndă? Dă-mi-o! Acum!

Mudge luă palma de pe un umăr, din care imediat începu să țîșnească sîngele, pipăi bunzuarul splendidei lui haine și scoase de acolo un disc stelat, legat de un lanț lung. Ohm i-l luă și îl amenință:

— Ar fi bine să fie cel adevărat.

Trebuia să acționeze rapid, dar nu era în stare, pentru că cei doi răniți nu o puteau căra pe Snick pentru el. A respins ideea de a o căra imediat el însuși. S-a gîndit la cei doi. Deși răniți grav — Horvath deja se făcuse cenușiu — puteau să fie încă periculoși. Trebuia să o lase pe Snick pe loc și să aibă grijă de ei.

A trebuit să-l tîrască pînă la lift pe Horvath, care aproape își pierduse cunoștința, apoi să-l sprijine pe Mudge. După ce i-a întins pe cei doi pe podeaua liftului, Charlie a programat liftul pentru ultimul nivel. Steaua i-a permis intrarea prin spatele apartamentului în care intrase de dimineață. Din fericire, camera stonerelor era de partea aceea a apartamentului. Erau doar doi cilindri, ceea ce l-a obligat să-l proptească în picioare într-unul din ele pe Horvath, cel mai apropiat de moarte. A pornit cîmpul de la tabloul de comandă dezvăluit fără tragere de inimă de Mudge. Apoi l-a împins pe Mudge în al doilea cilindru. Acesta a avut destul sînge și curaj în el ca să-l scuipe în față, înainte ca Ohm să închidă ușa. Cîteva secunde mai tîrziu, Ohm îl tîra afară pe un Mudge țeapăn și greu. Se întoarse la lift și în trei minute reveni în apartament cu Snick. După ce o puse în cilindru, porni cîmpul. A întins-o pe podea și i-a căutat pulsul. Era îngrozitor de slab, dar era.

O dezbrăcă și începu să caute rănile. Deși nu găsi nici una, știa că asta nu înseamnă că fata nu putea muri. I s-ar fi putut injecta, pentru orice eventualitate, o otravă lentă. Dacă era găsită și destonată? Sau i s-ar fi putut administra o supradoză de anestezic. Orice i s-ar fi făcut, trebuia neapărat dusă la un

spital, imediat. Nu putea s-o ducă el fără să se expună, dar nici nu voia să cheme aici spitalul. Trebuia să aibă la dispoziție mult timp, ca să poată părăsi Turnul.

O puse înapoi în cilindru și o stonă. După ce s-a mai uitat prin apartament, a găsit un compactor, în care a băgat hainele ei. Apoi a tîrît-o pînă la lift și a coborît cu ea la nivelul care prezenta străvechi creaturi ale mării. Una dintre acestea era o gigantică balenă carnivoră, înghețată în timp ce sărea din mare. Gura ei imensă, cu dinți, era deschisă la doar un metru sub nivelul gardului de lîngă banda rulantă.

Icnind din cauza efortului, Ohm o trase spre gardul de protecție, o puse în echilibru pe bara superioară, cu capul spre marea acum liniștită.

— Într-un fel, Snick, tu ești pentru mine un fel de Iona personal.

Și începu să rîdă isteric, ecourile rostogolindu-se înapoi spre el dinspre pereții depărtați ai Turnului. Cînd reuși să se mai controleze, spuse, abia stăpînindu-și convulsiile:

— O fac pentru că ești un om și pentru că eu nu accept să fiu părtaș la o crimă. Ducă-se dracului mai binele general!

Apoi a înclinat-o peste gard și a împins-o fără mari menajamente dincolo. Un om stonat este practic inexpugnabil. O lăsă să cadă în gura deschisă a balenei și se uită cum dispare în burta monstrului.

— În cele din urmă, vei fi găsită, spuse el, suspinînd. Dar pînă atunci... pînă atunci...

Nu mai avea importanță ce se va întîmpla cu el după aceea, în mod sigur nu va regreta că a salvat-o. Va plăti orice preț pentru fapta lui.

Lumea de duminică
Varietate, Luna a doua a anului
Z-6, S-1 (Ziua Șase, Săptămîna Unu)

27.

Thomas Tu Zurvan, „Părintele Tom”, preot fără licență guvernamentală dar cu licență de la Cel-de-Sus, s-a trezit. Nu a înjurat, deși cei mai mulți oameni ar fi făcut asta în deplină legitimitate. El care nu bea niciodată alcool, era mahmur rău. (Și cum poți descrie mai bine o mahmureală serioasă decît prin cuvîntul „iad”?) Păcatul acela de Sîmbătă scăpase de pedeapsa divină trecînd asupra acestui sfînt de Duminică durerea lui de cap. Părintele Tom nu se sinchisea prea tare de asta. Avea umerii destul de lați ca să poarte pe ei karma cea rea a altora. La fel și capul lui.

Cu toate acestea, cînd s-a sculat și a trecut pe lîngă cilindrul din care îl privea fix Sîmbătă, Părintele Tom a omis semnul de binecuvîntare pe care îl adresa de obicei celorlalți cinci locatari.

Ceea ce Părintele Tom nu știa era că Charlie Ohm nu scăpase niciodată de consecințele dezmățului. Ohm se trezea în fiecare Sîmbătă cu o durere de cap, pentru că credea că asta trebuie să aibă. La vremea cînd înțelegea că altcineva a preluat necazul, mahmureala era deja dusă, sau se risipise o dată cu mușcătura obișnuitului cîine vagabond (mai existau!) Așa că, din punct de vedere al contabilității faptelor din univers, exista săptămînal o balanță aiurită de o mahmureală în plus.

După șederea la baie, Zurvan mîncă un mic-dejun foarte auster. Apoi, gol-pușcă, se lăsă în genunchi lîngă pat și rosti cu glas tare o rugăciune pentru toate creaturile din Cosmos. Ridicîndu-se, începu să se gîndească rapid la toate lucrurile pe care le are de făcut: schimbarea așternutului, strîngerea lucrurilor lăsate de bețivul acela de Sîmbătă (Cel-de-Sus să-l binecuvînteze, amin!) și spălarea și punerea la uscat a lucrurilor care necesitau așa ceva. Faptul că două dintre ele erau o perucă și o barbă lungă și deasă nu i-a cauzat nici o mirare. La vremea aceasta a zilei, accepta fără discuție tot ce vedea în fața ochilor, nevăzînd nici un motiv să întrebe de ce. Uitase că trebuie să dezumfle manechinul gonflabil care semăna atît de bine cu el însuși. La vremea trezirii, era el însuși și nimeni altul. Asta cu excepția rarelor ocazii cînd trebuia să transmită mesaje de la un consiliu immer la următorul. Acel interval în care știa că nu este numai Părintele Tom se evapora repede. Seara, ei, seara era

altceva. Apăreau voci și viziuni și gînduri de care nu știa nimic, ca niște raze de soare care pătrundeau prin cețuri.

Se îmbrăcă și se duse la baie pentru colorarea obișnuită. Zece minute mai tîrziu, ieșea pe ușă și se îndrepta spre hol, avînd în mîna dreaptă un toiag lung din lemn de stejar. Era unul din puținele momente în care își amintea că se născuse stîngaci și că se transformase în dreptaci numai pentru persoana Părintelui Zurvan.

Avea o perucă de păr castaniu, nepieptănată, care îi cădea pînă aproape de noadă. Vîrful nasului era vopsit în albastru, buzele în verde. Barba lungă pînă la mijloc era decorată cu multe decupaje în formă de fluturi în diverse colorații și desene sclipitoare. Roba albă, lungă pînă la glezne era presărată cu cercuri largi, roșii, în care erau înscrise stele cu șase colțuri. Steaua lui de identitate conținea un fel de opt culcat și cu o mică deschidere la un capăt.

Pe frunte avea pictat un S mare, portocaliu.

Ca orice profet și sfînt ce se considera, era desculț.

Nu purta sac de umăr, omisiune care atrăgea privirile ațintite ale tuturor locuitorilor Manhattan-ului.

Ușa se deschise, lăsînd să intre o lumină pe care puțini alții o vedeau.

— Bună dimineața pe care ne-a trimis-o Dumnezeu! strigă el la cei cinci adulți din hol. Binecuvîntați fiți, frați și surori! Fie ca eurile voastre să se străduiască să treacă peste granițele eurilor voastre! Fie ca voi să vă respectați trupurile muritoare și sufletele nemuritoare și fiecare zi să însemne încă un pas înainte spre omenia voastră și spre dumnezeire!

Ținînd cu trei degete bățul acela de stejar, făcu semnul ovalului cu degetul opozabil și cu arătătorul. Cu cealaltă mînă, și-a trecut degetul mijlociu de trei ori prin acel oval. Ovalul simboliza eternitatea și nemurirea, deci pe Dumnezeu. Degetul lunecat de trei ori prin oval reprezenta actul de împreunare spirituală a omenirii cu Eternul. Degetul mare și celelalte două însemnau Dumnezeu, corpul omenesc și sufletul omenesc. Pe altă linie simbolistică, ele reprezentau pe Dumnezeu, toate ființele și Mama Natură (consoarta bunului Dumnezeu). O a treia explicație simbolistică a treimii zicea că e vorba de iubire, milă și conștiința proprie și universală.

Cîțiva dintre locuitorii nivelului i-au răspuns:

— Dumnezeu să te binecuvînteze și pe tine, Părinte Zurvan!

Alții i-au adresat un zîmbet larg și au făcut și ei semnul binecuvîntării de mai sus, dar nu în sensul dat de el.

Păși printre ei și, în ciuda faptului că trebuia să-și păstreze demnitatea de preot, strîmbă urît din nas: oamenii miroseau cumplit a fum de tutun, pileală și corpuri nespălate.

— Fă-i să descopere, Doamne, ceea ce își fac ei lor înșile. Arată-le acestor copii ai tăi lumina, ca s-o poată urma, dacă au chef!

— Așa, Părinte, zi-le-o! strigă un bărbat, înecîndu-se în hohote de rîs. Dă în ei cu focul iadului și cu pucioasă!

— Fiule, spuse Părintele, oprindu-se și întorcîndu-se spre păcătos, nu predic focul iadului. Eu vreau să împrăștii focul roditor al iubirii, păcii și armoniei.

Omul căzu în genunchi și își întinse mîinile spre el, într-un gest batjocoritor de căință.

— Iartă-mă, Părinte! Nu știu ce fac!

— Un profet se bucură de respect oriunde, nu și în blocul lui, spuse Părintele Zurvan (citise undeva zicala din antichitate care zicea că nimeni nu e profet în țara lui și-i plăcuse). Eu nu am puterea să te iert. Tu trebuie să te ierți și atunci te va ierta și Dumnezeu.

A ieșit afară, pe Aleea Shinbone, sub un cer fără pic de nor și un soare dogoritor. Lumina zilei nu era atît de puternică pe cît era cea venită de la lume, de la stelele pe care nici radioastronomii nu le vedeau, de la copaci și iarbă, de la pietrele din grădini și din centrul Pămîntului. Iar cea mai strălucitoare lumină era cea care venea din el însuși.

Și așa ziua a trecut cu Părintele Tom Zurvan aflat la colțurile de stradă și predicînd oricui era dispus să-l asculte, sau stînd lîngă ușile blocurilor sau ale reședințelor particulare și strigînd că lumea și locatarii trebuie să iasă afară și să asculte Cuvîntul. La ora 1:00 P.M., a ajuns la ușa unui restaurant și a bătut în fereastră pînă ce a ieșit un chelner. A comandat un prînz ușor și i-a prezentat chelnerului steaua lui de identitate. Chelnerul s-a prezentat imediat cu steaua — pe care o folosise pentru înregistrarea operațiunii de vînzare — și cu o farfurie cu hrană și un pahar cu apă pentru preot.

Organicii îl urmăreau cu mare atenție, gata să-l aresteze dacă făcea greșeala să intre desculț într-un restaurant. De

obicei, Părintele Tom zîmbea către ei cu bunătate și se apropia de ei, întrebîndu-i dacă vor să împartă cu el modestul lui prînz. Îl refuzau întotdeauna. Dacă acceptau, puteau să se trezească din senin cu acuzația de luare de mită. Preotul putea fi și el arestat pentru dare de mită, dar organicii aveau ordinul doar să observe și să înregistreze. Singura acțiune a preotului care îi supărase sub-anul acesta fusese convertirea unuia dintre ei care avea misiunea să îl urmărească îndeaproape. Această convertire fusese cu totul neașteptată și se făcuse fără mijloace coercitive din partea Părintelui Zurvan, deci era perfect legală. Totuși, proaspătul credincios fusese scos din rîndul organicilor, pe temeiul că a devenit bigot și a aderat la superstiții.

La ora 3:00 P.M., Părintele Tom stătea în picioare la una din tribunele din Washington Square. În jurul lui erau două sute de membri ai Bisericii Cosmice a Confesiunii, cam o sută de curioși și o sută de alți oameni care nu aveau altceva mai bun de făcut. Mai existau și alte tribune, împrăștiate prin tot parcul, dar nici una nu atrăgea atîta mulțime de oameni.

Aici Părintele Tom începu să propovăduiască. Vocea lui era gravă, bogată în tonalități. Pauzele și frazeologia erau potrivite cu mesajul și apreciate de cei mai mulți dintre cei prezenți, chiar și de aceia care îi respingeau Cuvîntul. Părintele Tom, după ce a studiat opera marilor preoți negri din trecut, cuprinși și ei de focul Cuvîntului, știa cum să-și vîndă marfa.

— Binecuvîntați să fiți, cetățeni ai Duminicii. Fie că vă aflați aici ca să ascultați un glas al lui Dumnezeu, fie că nu, dar nu un glas, ci glasul, binecuvîntați să fiți. Fie ca virtutea voastră să crească și slăbiciunile să se ducă! Binecuvîntați fiți, copiii mei, fii și fiice ale lui Dumnezeu!

— Amin, Părinte!

— Adevăr grăiești, Părinte!

— Dumnezeu să te binecuvînteze pe tine și pe noi, Părinte!

— La picioarele tale stă ogarul Cerului, Părinte!

— Da, frați și surori! strigă Zurvan. Cîinele din Ceruri latră. Laaaa-tră, zic vouă!

— Da, Părinte, latră!

— A fost trimis de către Marele Vînător să vă aducă în oastea lui, copiii mei.

— Să ne aducă! Da, să ne aducă! Adevăr grăiești, Părinte!

Cu ochii măriți, parcă fulgerînd din ei, cu toiagul lui de păstor ridicat, Părintele Tom a tunat:

— Latră, zic vouă!

— Latră, Părinte, îl auzim!

— Dar!

Părintele Tom se opri brusc și privi cu ochi înflăcărați mulțimea.

— Dar... oare cîinele ceresc latră la copacul care trebuie?

— Ce copac, Părinte?

— Copacul care trebuie? am zis. Oare nu cumva latră la un copac greșit?

— Nu, urlă o femeie din mulțime. Niciodată!

— Tu ai spus-o, soră! îi răspunse Părintele Tom. Niciodată! Dumnezeu nu greșește niciodată, iar ogarul trimis de el nu va pierde niciodată drumul cel drept. Cîinele lui, cîinele nostru... noi suntem!

— Noi, Părinte!

— Atunci cînd ogarul latră după vînat... cine este vietatea din copac?

— Noi suntem, Părinte!

— Noi, dar și ei! strigă Zurvan, arătînd cu toiagul spre necredincioșii din jur. Toți!

— Toți, Părinte!

Deși vorbea de parcă și-ar fi pregătit îndelung discursul în fața benzii-oglindă, iar discipolii îi răspundeau de parcă ar fi fost bine dresați, cunoscînd intervalele și frazele spuse de el, de fapt Părintele Zurvan improviza. El a lăudat guvernul pentru marile binefaceri pe care le-a revărsat asupra poporului și a prezentat marile boli de care suferise lumea și care aduseseră atîta durere în trecut. Toate acestea, spunea el, s-au terminat. Acum avem cea mai bună ocîrmuire din cîte a avut lumea noastră vreodată.

— Copiii mei, zic vouă, celor ce veți deveni adulți întru Dumnezeu...

— Ce zici de adulteri întru Dumnezeu? strigă un bărbat de la marginea mulțimii.

— Binecuvîntat fii, frate și binecuvîntată fie și gura ta mare și inima de piatră! Sfîntul Francisc din Assisi, un adevărat sfînt, îi spunea oricărui măgar pe care-l întîlnea Frate Asin. Eu pot să-ți că ești din Kurdistan? Căci, fratele meu, cu curul gîndești.

Zurvan făcu o pauză, zîmbi și se uită în jur pînă ce hohotele de rîs încetară. Apoi strigă:

— Și totuși ocîrmuirea noastră nu e perfectă, copiii mei! Se poate schimba în multe privințe pentru mai binele cetățenilor. Dar s-a schimbat ea, timp de, iată, cinci generații? Oare nu cumva a încetat să mai caute schimbarea spre mai bine, pentru că susține că nu e nevoie de nici o schimbare? Oare nu a încetat, cumva? Vă întreb pe voi, oare nu cumva a încetat?

— Ba da, Părinte! A încetat!

— Astfel, copiii mei, astfel știm că ogarul din Ceruri nu latră la copacul greșit! Dar astfel, copiii mei, ogarul guvernului latră la copacul greșit! O, și cum mai latră! Zi și noapte, de peste tot, el latră! Aflăm că totul este desăvîrșit, aflăm că a sosit Împărăția de o Mie de Ani a Domnului și că totul este bine în lumea noastră! Guvernul descurajează orice discuție despre schimbarea întru mai bine! Guvernul spune: „suntem perfecți”.

Și lansă concluzia de mult pregătită:

— Oare este perfect? Oare guvernul este perfect, ca Dumnezeu?

— Nu, nu, nu, Părinte!

Zuvan coborî de la tribuna devenită amvon îndată după aceea. Strigînd, continuînd să discute, cu discipolii adunați ciopor după el, mormăind, strigînd, urlînd, se îndreptă spre un loc aflat la peste cincizeci de metri distanță. Ceilalți vorbitori se deplasau și ei spre alte tribune. Zurvan a ocupat o tribună proaspăt eliberată. Legea era astfel respectată: locul adunării fusese eliberat în timpul legal și mutat la distanța legală.

— Guvernul permite practicarea religiei! Și totuși... guvernul nu permite nici unui om care crede în Dumnezeu să ocupe un post guvernamental! Adevăr grăiesc?

— Adevăr grăiești, Părinte!

— Cine spune că doar cei care cred în fapte, în realitate, în adevăr... repet, A D E V Ă R, sunt potriviți pentru posturi în guvern?

— Guvernul, Părinte!

— Și cine definește faptele, realitatea și adevărul?

— Guvernul, Părinte!

— Cine definește religia ca pe o superstiție?

— Guvernul, Părinte!

— Cine spune că nu este nevoie de o schimbare în mai bine?

— Guvernul, Părinte!

— Şi nu suntem noi cei care spunem că nu aşa e? Nu suntem noi cei care ştim că e un strigăt imens spre schimbarea în mai bine?

— Ba da, Părinte!

— Şi nu spune guvernul că are un contract cu cetăţenii, un contract social?

— Spune, Părinte!

— Atunci spuneţi-mi, copiii mei, la ce foloseşte un contract dacă îndată ce părţile s-au înţeles că trebuie un contract, doar una dintre ele poate să impună termenii?

— La nimic, Părinte!

Mai departe nu a îndrăznit să meargă în abordarea subiectului ales în ziua aceea. Încă nu era pregătit pentru martiriu. Acum începea să pregătească faza „calmării”. Puse cîteva întrebări persoanelor care nu făceau parte din biserica lui şi, ca de obicei, a fost întrebat de ce şi-a zugrăvit nasul şi ce e cu S-ul de pe frunte, ce înseamnă, plus ce semnificaţie au formele de fluturi din barba lui.

Zurvan a spus că el şi discipolii lui fuseseră porecliţi de batjocoritori „nasuri albastre”, date fiind înaltele lor standarde morale. De aceea s-a hotărît să adopte ad litteram porecla, pentru a arăta cît de mîndru este de credinţa lui şi cît de puţin îi pasă de denigratori şi batjocoritori. Atunci cînd predica, îşi prezenta nasul lui albastru oricui voia să-l vadă.

În privinţa fluturilor, aceştia reprezentau ultima etapă a devenirii cuiva care crede în Dumnezeu. Aşa cum fluturii, după ce au fost omizi urîte, se învăluiesc în coconul lor de mătase şi ies, după metamorfoză, sub forma unor minunate creaturi, tot aşa şi sufletele lui şi ale celor ce-l urmează au ieşit la lumină, purificate.

— În ce priveşte S-ul de pe fruntea mea, tună el, el nu reprezintă nici Sfinţenia, nici pe Satana, şi nici nu arată că aş fi un Scrîntit, cum spun duşmanii! El înseamnă Simbol! Nu este un simbol, ci simbolul! S absoarbe toate simbolurile, toate simbolurile binelui, adică! Într-o zi, sperăm noi, nu-i aşa, copii mei? acest S va fi recunoscut instantaneu şi mult mai respectat şi preţuit decît crucea creştinilor, hexagrama evreilor sau semiluna, de care am vorbit mai înainte. Nu asta e speranţa şi credinţa noastră, copiii mei?

— Amin pentru credința noastră, Părinte!

Apoi Zurvan începu înceata ceremonie a spovedaniei publice. Pe măsură ce minutele treceau, își accelera mișcările, gesturile, intensitatea, pasiunea. Înainte de ora cinci, cînd toți lectorii și predicatorii erau obligați să înceteze, auzise confesiunile detaliate a douăzeci de oameni, din care unul convertit pe loc. Faptul că această etapă a programului atrăgea mult mai mulți oameni din parc decît predica propriu-zisă nu îi atenua cu nimic bucuria. Știa că ne-membrii se înnebuneau după acele spovedanii, din cauza detaliilor sordide, umilitoare și foarte pipărate. Ce dacă? Uneori, unii dintre cei care veneau să se delecteze cu mizeriile umane erau covîrșiți și brusc implorau din partea Domnului lumina. Și se converteau și se spovedeau pe loc.

Organicii înregistrau toate aceste spovedanii și foloseau înregistrările împotriva spovediților, dacă găseau vreun motiv s-o facă. Prețul credinței este uneori martiriul.

La ora cinci, Zurvan se duse acasă, obosit, dar exuberant și exaltat. Călărea bine pe raza de lumină trimisă de Dumnezeu. După o cină cu puține calorii, s-a rugat. Mai tîrziu, a ascultat în intimitatea apartamentului lui pe oamenii care nu avuseseră timpul să își termine spovedania. La ora nouă, a ținut o scurtă slujbă pentru cei care se îngrămădeau în apartamentul lui. Era interzis prin lege ca oamenii să stea în holuri și să participe de acolo la ceremonii. Dar de obicei la vremea aceea organicii nu se aflau prin zonă, iar ceilalți locatari nu obiectau. Unora dintre ei le plăcea să asculte, deși nu împărtășeau lumina.

Toate acestea se întîmplaseră în Ziua-Cinci, Săptămîna-Unu, Duminica trecută.

Astăzi, Ziua-Șase, Săptămîna-Unu de Duminică, Părintele Zurvan nu a mai apărut în Washington Square. Ucenicii lui, după ce au așteptat cincisprezece minute, timp în care au încercat să-l contacteze prin benzile de comunicații, s-au îndreptat spre blocul lui de pe Aleea Shinbone. Șeful blocului le-a refuzat — legal — dreptul de a se folosi de cheia-cod a lui pentru a intra în apartamentul Părintelui — nu înainte de anunțarea organicilor. După o lungă așteptare, s-au ivit doi organici. Aceștia au intrat, împreună cu șeful blocului, turma discipolilor și cîțiva locatari curioși.

Cercetarea a relevat faptul că Părintele Tom nu este acasă. Stonerul lui era gol. Iar toiagul era sprijinit de o bandă pe care au citit un mesaj criptic:

M-AM DUS ÎNTR-UN LOC MAI ÎNALT.

Tom Zurvan nu mințise.

Într-adevăr, se afla într-un loc mult mai înalt, Turnurile Tao, în apartamentul de la etajul cinci al lui Tony Horn, la colțul dintre Strada 11 Vest și Canalul Kropotkin. Nu mai era nici el însuși, dar nici vreunul din alter-ego-urile lui.

În mod normal, ar fi trecut prin ritualul de devenire a Părintelui Tom și ar fi trecut în pat. Totuși, coșmarul de Sîmbătă îi întrerupsese curgerea evenimentelor normale, așa cum o avalanșă poate să pună zăgaz unui rîu. Acest coșmar îi făcuse praștie sufletul și îl trimisese să strige pe cărări pe care el nu voia să pășească. Coconul lui Zurvan fusese împușcat, lăsînd să ajungă pînă la el prin găuri voci și figuri și chiar mîinile celorlalți. Aceștia bolboroseau în direcția lui, se holbau la el, bîjbîiau spre el.

Și toate acestea nu începuseră decît după ce devenise el însuși, mult mai ușor decît de obicei, cu ajutorul mantrei mentale a metamorfozei. (Oare Bob Tingle este cel care a rostit gîndul, aliterația aceea instantanee? Wyatt Repp, care se ocupa de cuvinte ca „făcut praștie” sau „împușcat”? Sau Charlie, care a sugerat că ceilalți „bîjbîie” spre el?)

Era treaz, dar nu voia să fie conștient că ajung la el vînturile trecutului recent, că trec prin el de parcă ar fi fost o pînză zdrențuită, de parcă fragmente din ceilalți vin și trec prin el ca piperul ieșit din rîșniță.

— Încetați, încetați! striga el în gîndurile sale.

Avea cea mai puternică personalitate dintre toți, poate cu excepția lui Jeff Caird, dar nu putea să riposteze cu toate forțele lui. Aceste puteri le fuseseră lăsate, se pare altor locatari, care se mutau acum cu ordine judecătorești în mînă. Așa era el despuiat de puteri, ca Samson, care și le pierduse atunci cînd i-a tăiat părul Dalila, delicioasa fiică a filistenilor cu limbă mincinoasă, frumoasa frizeriță a lui Beelzebub.

— Încetați! strigă el. E ceva serios!

(„Al dracului de mare dreptate ai,” spuse Caird, cu voce îndepărtată, care, totuși, devenea tot mai apropiată. „Tingle, taci din gură. Suntem pe cale să murim, iar tu faci glume!”)

Cu voce tare, făcînd să reverbereze pereții apartamentului, Zurvan spuse:

— Pe lumina lui Dumnezeu, vă poruncesc să vă întoarceți în întunericul din care ați venit!

(„Căcat! s-a auzit vocea lui Charlie Ohm, bețivul.)

(„Dacă ai spune-o rîzînd, ar mai fi ceva”, spuse Wyatt Repp. „Bă băieți, ia mai scutiți-l. Vine potera să ne linșeze. Dacă nu ne unim forțele, ne agață unul cîte unul de cel mai apropiat măr. Azi el e pușca noastră. Tăceți dracului și lăsați-l să ne salveze pielea. Apoi puteți veni și voi cu conferința voastră fistichie și vedeți care-i sfîrîiala. Singura cale...”)

(„Apartamentul lui Tony Horn”, spuse Caird. „Mergi acolo! E singurul loc în care ești în siguranță! Măcar o vreme!”)

— Care Tony Horn? spuse cu voce tare Zurvan.

(„Da, domnule. Îți amintești, nu?”)

(„Eu îmi amintesc”, se auzi Jim Dunski. „Dacă pot eu, poți și tu. Caird a primit permisiunea să intre oricînd, amintește-ți. E prietena lui... a noastră... Comisar-General Anthony Horn. A spus că poți folosi apartamentul în caz de urgență. Asta e!”)

(„Păi e immer și ea”, spuse Bob Tingle. „Te naști immer, immer mori*, fără jocuri de cuvinte, chiar dacă știți nemțeasca. O să mă trădeze... adică pe noi.”)

(„Pînă Marți nu află nimic”, spuse Caird. „Hai, Zurvan, mișcă odată! Dă-i bătaie!”)

Singurul care nu vorbise încă era Will Isharashivili. Poate pentru că nu aflase încă ce se întîmplase? Sau pentru că, fiind ultimul, dacă ne raportam la originea de Marți, era cel mai slab? Vocea lui nu se va adăuga decît cînd se va trezi, mîine? Dacă da, atunci nu va vorbi niciodată! Nu avea să se mai trezească.

Va muri în somn.

Asta îl răscolea pe Zurvan și mai mult. Dacă el nu devenea mîine Isharashvili, cine va fi mîine? Va rămîne cumva el însuși, Tom Zurvan? Era obligat. El, cel puțin, nu va pieri.

— Oh, Doamne, iartă-mă! strigă el. Mă gîndesc doar la mine! Îmi abandonez frații! Sunt un laș, sunt un Petru care s-a lepădat de Domnul lui înainte de a cînta cocoșii de trei ori!

(„Petru!? O p...”, se auzi glasul lui Charlie Ohm. „Lasă dracu’ toată pălăvrăgeala asta sfîntă, omule! Ia-o din loc! Salvează-ne curu’!”)

(„Eu nu i-aș spune așa”, spuse Jeff Caird, „dar acest minimal are dreptate. Ascunde-te! Acum! Du-te la Horn acasă! Pentru numele lui Dumnezeu, omule, organicii pot să-ți bată la ușă în

orice clipă! Poate că immerii sunt deja aici. Scapă de tot ce te ține legat! Du-te!”)

Vocile se liniștiseră. Cel puțin pe moment. Uitîndu-se la traficul de pe stradă și de pe canal, se simți ceva mai încrezător și mai puternic. Evident, nu avea nici un motiv rațional să se simtă așa, dar adesea încrederea izvorăște nu din lunga experiență, cît din credința înnăscută în tine însuți.

A trebuit să se lupte din răsputeri ca să facă ceea ce îi dicta rațiunea. Suferința și rezistența îndelungată au început să-l tulbure dureros, în timp ce aduna lucrurile care urmau să fie compactate și preluate de gunoieri. Peruca, barba și robele aveau soarta asta. O dată cu ele, manechinul... S-a gîndit puțin și să-l distrugă pe cel al lui Ohm, dar erau mari șanse ca acesta să nu fie descoperit decît abia în Sîmbăta viitoare. Deschise dulapul de posesiuni personale al lui Ohm cu ajutorul stelei din cilindrul acestuia și s-a îmbrăcat în hainele lui Ohm. O să cam atragă privirile, pentru că Dumnica nu se purtau nici gulere plisate, nici bluze, nici kilt-uri. Dar n-avea ce-i face.

Îl durea că își va dezamăgi discipolii. Parte din durerea lui era cauzată de acest gînd, dar era mai bine să nu le spulbere credința. Da, așa e, și-a spus el iar și iar. Mult mai bine. Dar nu se putu opri să se gîndească la faptul că mulți lideri spirituali fuseseră în trecut nevoiți să practice asemenea fugi rușinoase.

— Dacă aș fi numai eu, Părintele Tom, murmură el, aș sta aici și aș suferi consecințele. Sămînța credinței este sîngele martirilor. Dar nu sunt singurul implicat. Și dacă aș fi doar Părintele Tom nu aș fi în această teribilă situație.

Cu toate acestea, cînd și-a proptit toiagul de perete și a apărut mesajul, s-a simțit slăbit.

— Nu e drept! a strigat el. Îmi trădez turma, pe mine și pe Dumnezeul meu!

(„Iar aiureli cu Doamne-Doamne”, se auzi Charlie Ohm.)

(„Ești doar unul din mulți”, spuse Jeff Caird, continuînd după o pauză: „S-ar putea să existe o soluție, o ieșire adecvată din situația asta.”

— Da? Care?

(„Încă nu știu.”)

Întorcîndu-se în ușă, Zurvan spuse:

— Cu bine, Părinte Tom!

(„Nu, că ești suprem”, a spus Charlie Ohm. „Doar că nu destul de.”)

(„Are un simț foarte fin al dramaticului”, a spus Wyatt Repp. „Sau al melodramei? Nu sunt sigur că înțelege diferența dintre patetic și dulceag.”)

(„Ăăă... ăștia nu sunt doi din cei trei mușchetari?” s-a băgat în vorbă și Bob Tingle.”)

— Tăceți! a strigat Zurvan, deschizînd ușa și speriind doi pierde-vară din hol.

Cine dracu’ e acest nebun îmbrăcat ca o paparudă, care iese din apartamentul Părintelui Tom?

Și Zurvan s-a speriat. Nu se așteptase să fie cineva pe hol la ora aceea timpurie. Murmurînd ceva ce n-a înțeles nici măcar el, a trîntit ușa în urma lui. La ora 3:12 A.M., ieșea din clădire și se îndrepta spre Bulevardul Womanway. Cerul era încă limpede, aerul era cald, dar mai rece decît în timpul zilei. Pe stradă ieșiseră deja cîțiva bicicliști și pietoni, ceea ce îl făcea mai puțin bătător la ochi. A trecut de cîteva vehicule ale Corpului de Stat pentru Curățenie și de o mașină a organicilor. Nu avea idee ce ar fi putut spune dacă era oprit și luat la întrebări.

După ce traversă Womanway, o luă spre vest, pe Bleecker Street. Trecu pe lîngă casa lui Caird, ceea ce păru să-l întărească pe Caird, care se auzea mai tare decît ceilalți.

(„Te-am iubit”, strigă Caird.)

Zurvan nu știa cu cine vorbește Caird, dar suferința din glasul lui l-a întors pe dos. A mărit pasul, apoi a încetinit. Dacă mai apăreau și alți organici, s-ar fi întrebat de ce e pe cale s-o rupă la fugă.

Ajunse la strada paralelă cu canalul și o luă spre nord. Din cînd în cînd se uita dincolo de gard și se opri cînd văzu o mică barcă cu reacție legată la un doc plutitor. A coborît treptele și apoi iar de-a lungul canalului, pe cărarea îngustă de pe mal, pînă ce a ajuns la barcă. Probabil că aparținea unor locatari dintr-o casă de pe malul canalului, iar Duminică nu avea să se dezmorțească taman acum și să pornească la pescuit cu noaptea în cap. Trecu de circa o duzină de mici ambarcațiuni, ocupate de bărbați și femei care pescuiau, ca și de cîteva vase de marfă. O luă pe partea de vest a canalului la Strada 11 Vest, ajunse la mal, urcă pe cărare și lăsă barca să plutească în derivă. Încă una din multele lui infracțiuni.

Copacii aflați de-a lungul străzii aveau să-l adăpostească de ochii din cer, care nu aveau să observe în ce clădire intră. Oricum, dispariția lui sub frunze nu avea să atragă atenția nimănui, dacă nu se apuca cineva să studieze înregistrările.

Înainte de a intra în clădire, se gîndi scurt timp la Isharashvili. Mîine, soția rangerului se va întreba de ce nu a ieșit din cilindru. Va deschide ușa, crezînd că s-a întîmplat ceva cu aparatul. Îl va atinge și nu va simți așteptata duritate, ci plasticul cald și flexibil al manechinului.

În mintea lui răsună strigătul ei speriat.

Acum apăruse și vocea lui Isharashvili, deși îndepărtată, undeva aproape de orizontul minții lui.

După ce intră în apartamentul lui Horn, trecu în revistă toate camerele. Erau mai numeroase și mai mari decît a lui și mult mai luxoase. Deoarece le împărțea cu o singură altă locatară, cea de Joi, Anthony nu era obligată să bage în dulapul de posesiuni personale multele ei obiecte — bibelouri, picturi, statuete, scrumiere. Scrumiera găsită l-a surprins și l-a dezgustat — pe Caird, adică, pentru că acesta nu avusese habar că ea ar folosi droguri ilegale. Ceea ce însemna că, dacă ea folosea, și Joi le consuma.

S-a uitat la figurile persoanelor din cilindri. Figura locatarei de Joi era încadrată de ovalul ferestrei primului cilindru.

S-a deplasat la cel de-al doilea cilindru și s-a uitat prin ferestruică. Tony Horn i-a întors privirea cu ochii ei uriași, care nu clipeau. Bătrîna Tony. Era prietena lui bună și avusese întotdeauna o inimă mare și o grămadă de înțelegere. Poate că ar trebui să o destoneze și să-i spună toată tărășenia.

(„Ai înnebunit?” spuse Ohm. „E un immer!”)

(„Nu Zurvan a gîndit asta”, zise Caird. „El nici măcar n-o cunoaște. Gîndeam eu pentru el. Dar ai dreptate, Charlie. Vorba ta, ne-ar da în gît.”)

În vreme ce vocile se întretăiau în el și figurile ieșeau ca niște păpuși cu arcuri, iar ceilalți băteau cu palma în mintea lui, de parcă ar fi fost o fereastră, Zurvan a bătut în sus și în jos camera. Cînd ajungea la un capăt, se întorcea și o pornea înapoi.

(„Te învîrți ca un tigru în cușcă”, spuse Repp. „E un bun exercițiu, dar nu ne va scoate din cușcă.”)

(„Dacă părăsește apartamentul”, spuse Ohm, „o să iasă într-o cușcă mai mare.”)

Zurvan a ignorat cît a putut de mult vocile. Erau ca o mîncărime pe care simțea nevoia s-o scarpine, dar știa că scărpinatul doar va mări mîncărimea.

— Iacov, al cărui nume a devenit Israel și ai cărui descendenți au fost numeroși ca firele de nisip de pe plajă, a murmurat Zurvan, Iacov a văzut o scară. Picioarele ei stăteau pe Pămînt, iar celălalt capăt urca pînă la Paradis. În susul și în josul ei veneau îngeri, care aduceau cuvîntul lui Dumnezeu. Am nevoie de o scară, Doamne!

(„Aoleu, ăsta o ia razna!”, a spus Charlie Ohm. „O să ajungă nebun de legat și o să murim și noi o dată cu el.”)

— Nu! a strigat Zurvan. Nu sunt nebun și nu există nici o scară pentru mine. Nu o merit...

Dacă i s-ar fi coborît din ceruri o scară, ar fi trebuit să urce pe trepte putrede. Erau șapte trepte, iar ultima, el, avea sigur să se rupă.

Lumea de luni
Varietate, Luna a doua a anului
Z-6, S-1 (Ziua Șase, Săptămîna Unu)

29.

Ziua asta de Luni nu era senină. Era cenușie de atîția nori aduși de vînt dinspre răsărit.

Unul dintre puținele lucruri pe care legea permitea să le trimiți de la o zi la alta era buletinul meteorologic. Meteorologia anului 1330 al Noii Ere era mult superioară meteorologiei epocilor anterioare, care fusese ridiculizată și aiurită de multele forțe implicate în stabilirea vremii. Acum, după peste o mie cinci sute de ani de cercetări, precizia predicției ajunsese la 99,9%. Dar Mama Natură, parcă hotărîtă să-i arate Omului că nu va reuși niciodată să-i smulgă acea zecime de procent, îi făcea uneori în ciudă.

Astăzi era un exemplu al perfidiei naturii. Meteorologii anunțaseră vreme frumoasă și foarte caldă. Dar vîntul își schimbase direcția, iar masa uriașă de nori din mijlocul Atlanticului șarja spre vest, avangarda ajungînd deja în New Jersey, pe litoral.

Tom Zurvan și-a reluat mersul. Will Isharashvili, pădurarul din Central Park, sufletul blînd, soțul aflat sub papuc, protestase slab că este împiedicat să preia Ziua care era de drept a lui. Atunci cînd crescuse personalitatea lui Will, Caird greșise. Mersese prea departe în modelarea unui om nonviolent și pasiv. Totuși, îi dăduse lui Isharashvili o mare încăpățînare și un mare curaj în a refuza să acționeze violent. Acestea urmau să-i aducă lui Isharashvili moartea. Deși nu era chiar decedat, oricum începea să dispară. În loc să folosească forța, ca ceilalți, el se agăța de principiile lui și luneca înapoi în elementele din care luase naștere.

Nu era cazul lui Jeff Caird și al celorlalți. Deși Zurvan trîntise și încuiase ușile care duceau la ei, îi vedea cum se strecoară prin găuri despre care habar nu avusese că există. Cînd s-a întors și a zidit găurile, i-a văzut cum trec prin pereți, ca într-un fel de osmoză.

(„Zurvan, nu te comporți ca tine însuți”, i-a spus Jeff Caird. „Se presupune că ești un tip religios, nobil. Cu morală înaltă. Un adevărat fiu al Domnului. Ar trebui să fii fericit că ești martir, că te-ai sacrificat pentru ceilalți. Dar nu ești. Ești dur și nemilos, ca acei necredincioși împotriva cărora predici. Ce s-a întîmplat?”)

(„Ce s-a întîmplat, ce s-a întîmplat!”, sări Charles Ohm. „S-a întîmplat că e un ipocrit!”)

(„Normal că e ipocrit”, luă cuvîntul Wyatt Repp. „Nu a fost niciodată pe de-a-ntregul ceea ce a susținut că e. Cum zicea, cînd predica sinceritatea și cinstea absolută? Mărturisește-ți păcatele! Spovedește-te! Eliberează-te de vină și de rușine! Fii un bărbat rotund, o femeie rotundă! Fii complet! Și totuși le ascundea și discipolilor și publicului că e un immer. Avea un dar pe care li-l refuza lor, darul vieții mult mai lungi. Era și este un infractor, acest credincios bărbat. Aparține unei organizații secrete și ilegale. Chiar că e un ipocrit!”)

— Tăceți! Tăceți! strigă Zurvan.

(„Da, puilor, ia stați voi cuminți și muriți”, spuse Jim Dunski. „Faceți să-mi fie mie mai ușor.”)

(„Mîrîie, cățeluș, mîrîie.” interveni Bob Tingle. „Latri la copacul care nu trebuie, preotule Tom. Cîinele zeității urmărește un miros greșit.”)

— Și ce vreți să fac? a strigat Zurvan.

Asta i-a mai liniștit pentru un timp. Orice ar fi făcut, nu îi putea ajuta cu nimic. Și nici pe el. Nu putea să reia obiceiurile din trecut, nu putea să fie azi cineva și mîine următorul cineva. De asemenea, nu mai exista nici un loc în care să poată redeveni Părintele Tom. Ca și ei, era sortit unei morți sigure. Dacă immerii îl prindeau, îl ucideau. Dacă îl prindeau organicii, îl trimiteau într-o instituție pentru dezechilibrați mintali. Iar dacă tratamentul reușea, el, Zurvan, avea să se topească. La fel și ceilalți, inclusiv Jeff Caird. Omul care ieșea pe poarta instituției probabil că ar fi purtat numele de Caird, dar nu avea să mai fie aceeași persoană.

Dacă tratamentul eșua, urma să fie stonat și pus la păstrare pînă cînd știința psihologiei avea să găsească o vindecare sigură pentru el. Inevitabil, avea să fie uitat. Pe el s-ar fi strîns praful într-un depozit uriaș, alături de milioanele de astăzi și de miliardele care aveau să se strîngă.

— Da, sunt un ipocrit, murmură el. Am dat greș. De ce? Am crezut cu adevărat că sunt un fiu al Domnului, am crezut ceea ce i-am îndemnat și pe alții să creadă. Am crezut cu adevărat! Dar Creatorul m-a făcut să dau greș!

Își mușcă nervos buza și începu să mîngîie o barbă care nu mai era la locul ei.

— Nu mai da vina pe El! El ți-a oferit liberul arbitru! Ai avut puterea să vindeci ce e rău! Nu era nevoie să închizi ochii la cele rele! Te-ai legat singur la ochi! Creatorul nu ți-a legat ochii!

(„Uiți un amănunt”, interveni liniștit de foarte aproape Jeff Caird. „Eu sunt creatorul tău.”)

Zurvan începu să urle, lăsîndu-se să cadă pe covor și rostogolindu-se, strigînd:

— Nu, nu, nu!

Cînd s-a oprit din urlete și din tăvăleala nebunească, a rămas multă vreme culcat pe spate, privind tavanul.

(„Ce dracu’ ne mai chinuim atîta?”, spuse Charlie Ohm. „Hai să ne predăm, că oricum ne prind. Așa o să fim la adăpost de immeri.”)

(„Prea mulți organici sunt immeri”, ripostă Jim Dunski. „Or să ajungă la noi și vor găsi un pretext să ne omoare înainte să deschidem gura. Și mie, oricum, nu-mi place să renunț.”)

(„Yaa-hoo! A venit vremea împușcăturilor în Psychotown”, a sărit Wyatt Repp. „Ridică-te de pe podea, Zurvan, fii bărbat! Luptă! Dacă pierzi, aruncă-te la pămînt și încearcă să tragi de acolo. Luptă! Nu-l asculta pe nefericitul ăsta, că e un ratat.”)

Zurvan o luă spre bucătărie. Parcă mergea prin vată de zahăr. Bău un pahar înalt de apă, se duse la toaletă ca să se ușureze, apoi își dădu cu apă rece pe față. După ce se uscă, își culese sacul de umăr și o luă spre ușa care dădea spre holul blocului.

(„Hei, ce dracu’ faci?” întrebă Ohm.)

(„Am zis eu că vrea să ne dea în gît”, spuse Bob Tingle. „După ce-or termina organicii cu noi, n-o să rămînă piatră neîntoarsă. Or să ne facă harcea-parcea și apoi piatră ne fac. Gîndește-te la asta, omule!”)

(„Nu asta am vrut să zic”, zise Ohm. „Doar glumeam, am vrut să vedeți că ăsta chiar e nebun.”)

(„Nu o face!”, a spus Caird. „Trebuie să existe o altă ieșire.”)

Zurvan închise ușa în urma lui și o luă spre lift.

— Nu merg să mă predau, spuse el. Vreau doar să fac o lungă plimbare. Nu pot suporta să stau închis într-un apartament ca într-o cușcă. Trebuie să mă gîndesc, am nevoie...

Ce nevoie avea? Avea nevoie de o posibilitate imposibilă.

(„Cînd șobolanul din laborator nu poate găsi ieșirea din labirint”, vorbi Caird, „cînd se lovește de o problemă insolubilă, atunci șobolanul e aiurit fără speranță și cade jos și moare.”)

— Nu sunt un șobolan! protestă Zurvan.

(„Nu”, continuă Caird, „nu ești. Nu ești nici măcar un șobolan. Ești o ficțiune! Amintește-ți, eu sunt creatorul tău! Eu, cel real, te-am făcut pe tine, o ficțiune!”)

(„Asta înseamnă că și noi, ceilalți, suntem niște ficțiuni”, a spus Repp. „Tu ne-ai făcut. Și ce mare scofallă? Și tu ești o ficțiune, Caird. Guvernul și immerii te-au făcut pe tine.”)

(„Ficțiunea poate deveni realitate”, interveni și Dunski. „Suntem la fel de reali ca și Caird. La urma urmei, ne-a făcut din bucăți din el. Ne-a crescut la fel de real ca pe niște copii în pîntecele mamelor lor. Și ne-a dat naștere. Și acum vrea să ne omoare! Pe noi, pe copiii lui!”)

(„Hai sictir!” a sărit Charlie Ohm. „Toți vrem să ne facem de petrecanie unul altuia. Doamne, am nevoie de niște pileală!”)

(„Eu sunt creatorul vostru”, repetă Caird. „Eu v-am făcut pe toți. Ceea ce pot să fac, pot să și desfac. Eu sunt făcătorul și des-făcătorul vostru.”)

(„Că-cat!”, strigă la el Charlie Ohm. „Nu ești tu Aladin și noi nu suntem duhurile din lampă, să ne bagi iar la sticlă cînd ți se scoală ție.”)

(„Tu te-ai gîndit la sticlă”, sări Bob Tingle. „Lazăr desfrînat și ratat! Gîndește-te la tine ca la o mahmureală de care vrem toți să scăpăm! Toți sunteți niște mahmureli!”)

(„En garde, jigodie!”)

(„Joacă-ți cartea!”)

(„Toți sunteți niște ficțiuni. Eu v-am făcut, iar acum tot eu vă des-fac.”)

(„Ohm-mani-padme-hummm.”)

(„Așa, mormăie, colibri bețiv ce ești!”)

(„Eu v-am făcut, eu vă des-fac. Credeți că nu m-am gîndit la asta? Eu am făcut ritualurile care permit fiecăruia dintre voi să intre în Ziua lui. Tot eu am făcut și ritualul invers, de ne-intrare. Știam că o să am nevoie de el într-o zi. Și azi a venit ziua aceea!”)

(„Mincinosule!”)

(„Ha-ha-ha! Ficțiuni care-i spun creatorului lor că minte! Minciuni vii care îi spuneți celui care v-a făcut adevărați, dar

doar temporar adevăraţi, că minte! Eu sunt făcătorul vostru. Eu v-am făcut, eu vă des-fac! Nu simţiţi cum lunecaţi încet-încet în neființă? Întoarceţi-vă de unde aţi venit!”)

Vîntul care bătea în Waverly Place nu era suficient de puternic ca să zboare o pălărie de pe cap. Dar vînturile care se rostogoleau în capul lui Zurvan păreau să-l ridice şi să-l ducă dincolo de nori. Lumina se estompa. Pietonii din jurul lui îl priveau cu atenţie, pentru că se împiedica. Cînd l-au văzut căzînd în genunchi, s-au dat înapoi.

Departe, spre est, tunetul şi-a pornit dansul de război, iar trăznetele aruncau o mulţime de lănci.

Zurvan s-a întins spre acel cenuşiu vîntos. Încerca să prindă acea umezeală întunecată, ca să nu fie luat. În sus? Sau în jos?

— Doamne, mugi el. Sunt pierdut! Smulge-mă din pieirea asta! Ia-mă din lumea asta cenuşie şi du-mă în împărăţia ta!

Oamenii din jur s-au retras şi mai mult, sau s-au grăbit să treacă pe lîngă el, în vreme ce Zurvan îşi împreuna mîinile şi striga:

— Lumina! Lumina!

Căzu în faţă, sprijinit în coate, şi rămase o clipă liniştit.

— Chemaţi o ambulanţă, spuse cineva.

S-a rostogolit, privind ţintă printre pleoapele care clipeau nebuneşte, şi se ridică nesigur pe picioare.

— Nu este necesar, a spus el. Nu am nimic. Doar o mică ameţeală. Mă duc acasă, e aproape. Lăsaţi-mă în pace.

Jeff Caird, şoptind „Lumina! Lumina!”, a traversat canalul pe pod. Atunci cînd se afla la distanţă de un singur cvartal de Washington Square, s-a simţit sigur pe picioare şi puternic.

(„S-a dus?”, întrebă Bob Tingle.)

(„Ca indianul care şi-a împăturit cortul şi a şters-o în noapte”, a spus Wyatt Repp.)

(„Aproape că m-a luat cu el”, s-a văicărit Charlie Ohm. „Cică, Dumnezeule, lumină. Tare-aş bea ceva!”)

(„Avea forma unei spade”, a spus Jim Dunski. „A venit şi l-a săltat pe lamă şi l-a ridicat în cerul luminos.”)

Vocile lor erau tot mai slabe. Au devenit ceva mai puternice doar după ce au descoperit că acum Caird are controlul corpului.

(„Dumnezeule, ne-am ras”, şi-a continuat văicăreala Ohm.)

(„Hai să privim lucrurile altfel”, i-a replicat Wyatt Repp. „Zurvan a mușcat din țărînă. OK? E rîndul lui Caird acum. Pînă se termină toată tărășenia, i-am luat scalpul!”)

Zurvan nu fusese absolut sigur că vocile celorlalți nu sunt născocite de el. Nici Caird nu era sigur. Nu avea importanță că puteau fi imaginare. Și nu conta nici dacă vocile sunt ale unor persoane la fel de reale cu el. Ceea ce conta era că el are controlul. Și că știa ce are de făcut.

A pornit împotriva vîntului tot mai puternic, spre înaltul tub vertical din colțul de nord-vest al parcului. Era una din intrările în sistemul subteran de benzi transportoare, linii de energie și conducte de apă. O bandă de pe tub avertiza că nu au voie să intre acolo decît lucrătorii CSC-ului. Nu se vedeau nici lucrători și nici organici în uniforme, iar puținii oameni care mai zăboviseră în parc plecau.

S-a oprit. Sub ramurile unui stejar aflat la distanță se afla un om singuratic. Omul care jucase șah cu Gril se depărta, clătinînd din cap. Se părea că Gril îi ceruse omului să termine jocul, în vreme ce acesta voia să abandoneze.

Caird s-a oprit la intrarea în tub.

(„Acuma ce mai e?” a întrebat ușurel Ohm.)

Pe lîngă el (ei?) au trecut rotindu-se cîteva frunze duse de vîntul rece, promisiune a unei ploi. Care vînt i-a ciufulit și părul. Un biciclist, aplecat peste ghidon, se grăbea spre casă.

Gril se ridică. Barba lui roșie și părul roșu lung fluturau în vînt. Își strînse piesele, le puse într-o cutie, îndoi tabla de șah și o strecură în cutie. Caird începu să alerge spre el. Strigă ceva, dar vîntul i-a cărat cuvintele peste umăr ca pe niște confetti.

Gril se întoarse și îl văzu pe Caird alergînd spre el. Se ghemui și se uită în ambele direcții, căutînd parcă cea mai bună soluție pentru fugă. Apoi se îndreptă și așteptă.

30.

Caird a încetinit și i-a zîmbit lui Gril, ca să-i arate că nu vrea să-i facă rău. Cînd a ajuns la o distanță suficient de mică, i-a spus:

— Nu sunt organic. Oricum, nu acum. Nu voiam decît să discut cu tine o clipă, Yankev Gad Gril. Nimic altceva, jur. Am treburi urgente; n-am să te rețin mult timp.

Lui Gril îi revenea treptat culoarea în obraji. Îi răspunse cu o voce gravă, bogată în armonice:

— Îmi cunoști numele. Eu nu-l cunosc pe al tău.

— Nu e nevoie să-l știi, a spus Caird. Hai să stăm o clipă. Păcat că ai strîns tabla. Puteam să ne terminăm partida.

Gril se încruntă și îl întrebă:

— Partida noastră?

Caird se gîndi o clipă dacă nu era cazul să-i spună că el a făcut prima mutare cu Consilierul Mondial, adică LB-CM-4, și că Gril i-a răspuns cu LB-CM SG. Or 03. Asta i-ar fi spus destule lui Gril, anume că vorbea cu oponentul lui de Marți. Fostul oponent de Marți, mai precis. Dar Caird nu voia să-l lase să afle nimic despre identitatea lui.

(„Că tu știi mare lucru despre identitatea ta!”, nu pierdu ocazia Charlie Ohm.)

În schimb, Jeff Caird i-a spus:

— Știu că ești spărgător de zi. Nu, nu te alarma. Nu am să te denunț...

Se uită în jur. Se mai găseau pe acolo doar cîțiva pedeștri și bicicliști. A mai trecut un taxi, cu doi oameni pe locurile din spate. Bubuiturile se apropiau tot mai mult. Furtuna își desfăcea indecent vălurile, ca să lase să i se vadă fulgerele.

Ochii mici și verzi ai lui Gril deveniseră și mai mici, iar buzele subțiri se subțiaseră și mai tare.

— Ce dorești? întrebă el.

— Vreau să-mi satisfaci o curiozitate care mă macină. Asta e tot. Vreau un singur răspuns, la o singură întrebare.

(„A dat benga-n tine?”, sări ca ars Charlie Ohm. „Dacă vin organicii și ne iau ca din oală, cît îți satisfaci tu nebunia? Caird, pentru numele lui Dumnezeu!”)

— Dacă pot să răspund..., veni replica lui Gril.

Poate că Ohm are dreptate și a înnebunit. Sau poate că îi făcea prea mult pe plac organicului de Marți din el. Oricare ar fi fost motivul, trebuia să afle motivul omului.

— Din cîte cunosc despre cazul tău, spuse Caird, nu aveai nici un motiv vizibil de a deveni spărgător de zi. Totuși, de ce ai făcut-o?

Gril zîmbi și îi spuse:

— Dacă ți-aș spune, nu cred că ai înțelege.

(„Organicii pot să apară în orice clipă după colț”, sări neliniștit Repp. „Poate că nu or să se întrebe de ce stați voi singurei aici, sub stejar, ca să vă lovească trăznetul. Poate că n-or să vină să vă întrebe de vorbă bună. Poate că n-or să vă ceară să vă identificați. Și poate că nu au descrierea voastră!”)

— Pune-mă la încercare, a spus Caird.

— Cît de multe știi despre iudaismul ortodox?

— Probabil că destule. Știu cine ești, nu uita, știu cum te numești.

Gril se uită la el peste masă. Strînse cutia jocului de șah atît de tare, încît i se albiră nodurile degetelor.

— Atunci știi cît de important este pentru noi să ținem Sabatul, adică Sabatul.

Caird înclină din cap.

— Știi că guvernul nu ne interzice să respectăm Sabatul, știai, nu? Nu ne permite să avem sinagogă, dar nici nu face favoritisme. Nici o religie nu are templu, biserică, moschee, sau sinagogă.

— Oamenii au nevoie de spațiul respectiv pentru case și fabrici, îi răspunse Caird. Și oricum religiile sunt o formă malignă de superstiție, contrară tuturor...

Grili ridică plictisit mîna cu păr roșu.

— Nu vreau să intru într-o dispută referitoare la credință.

— Nici eu, a spus Caird, privind în jur. Doar că...

— Las-o baltă. Cum am spus, avem dreptul să facem ceea ce Dumnezeu ne-a făcut bucuria să ne dea. Respectăm Sabatul. Adică în a șaptea zi a săptămînii, începînd din amurgul zilei de vineri și sfîrșind cu amurgul zilei de sîmbătă.

— Înțeleg, a spus Caird.

— Da, dar nu înțelegi cît de important este să respectăm această practică străveche, această lege străveche. Legea. Nu legea guvernului. Legea noastră. O lege mult mai veche.

— Dar aveți parte de Sabat, nu?

Gril ridică mîna de pe cutie și apoi ridică un deget.

— Da. Dar nu o respectăm după calendarul străvechi și sfînt. În loc să călătorim orizontal prin calendar, călătorim vertical. Ultimul Sabat a căzut într-o luni. Nu sîmbăta. Asta dacă este să respecți legea statului.

— Cred că înțeleg ce vrei să spui, îi zise Caird. E greu...

— Te rog. Curînd o să înceapă ploaia. De vreme ce am fost politicos cu tine, un străin care a venit de niciunde și care probabil va pleca spre nicăieri...

(„Mamă, ce bine a nimerit-o!”, s-a auzit Charlie Ohm.)

— ...fără să-mi spui măcar numele și de ce ești aici, nu-ți cer prea mult dacă te rog să te abții să mă mai întrerupi.

— Corect, spuse Caird.

(„Organicii”, suspină Charlie.)

Caird se uită rapid în jur, dar Ohm nu voise decît să-i spună să fie atent la organici.

— Mie nu mi-a plăcut ideea de a respecta Sabatul într-o zi nepotrivită, lunea în loc de ceea ce de mult a fost hotărît...

(„E, ăsta e țăcănit ca tine, Caird”, se auzi comentariul lui Ohm.)

— ...dar m-am supus statului și rabinilor. La urma urmei, au raționat ei, fie că pică sîmbăta, fie că nu, sabatul tot la a șaptea zi este, nu? Dar pe mine nu m-a mulțumit prea tare acest raționament. Apoi am dat într-o zi, citind cartea unui om foarte înțelept, deși uneori a greșit și a dat dovadă de prejudecăți, am dat peste un pasaj care m-a afectat profund.

— Cerinthus?

Singurul semn de surprindere făcut de Gril a fost o rapidă clipire a pleoapei.

— De unde știi?

— N-are importanță. Te rog să mă ierți că te-am întrerupt din nou.

— De fapt, autorul era Pseudo-Cerinthus. Savanții stabiliseră că unele din cărțile presupuse ale lui Cerinthus erau scrise de un altul, necunoscut, pe care, convențional, l-au numit Pseudo-Corinthus. Totuși, eu — și Gril părea foarte fericit să împărtășească realizarea — am demonstrat că Pseudo-Cerinthus și Cerinthus sunt una și aceeași persoană. Stilul lui Pseudo-Cerinthus era diferit de cel al lui Cerinthus pentru că atunci cînd

scria ca Pseudo-Cerinthus era posedat de Shekinah sau de Doxa.

— Posedat de ce?

— De prezența lui Dumnezeu, sau de lumina împrăștiată de prezența Lui. Talmudiștii au folosit termenul pentru...

— Nu are importanță, spuse Caird. Ce anume din pasajul respectiv te-a afectat atît de profund?

(„Hopa!”, a intervenit Bob Tingle. „Cerinthus și Pseudo-Cerinthus. Alt schizofrenic. Crezi că mai ai loc și pentru el? Hai acasă, înțelept sibilin, vizionar și nebun.”)

(„Nu-mi vine să cred. Stăm aici, la loc deschis, și discutăm teologie și facem fițe cu cuvinte, cînd de noi se apropie o furtună și organicii”, remarcă Ohm.)

— Cerinthus, continuă Gril, credea că îngerii au creat lumea. Și că un înger le-a dat evreilor Legea, care era imperfectă. Evident, aici greșea. Cea care le-a dat Legea evreilor a fost Shekinah, iar Shekinah nu poate să dea legi imperfecte. Nu Poporului Ales. Ales de El. Dar Cerinthus, inspirat de Shekinah, a scris că, chiar dacă legea a fost imperfectă la începuturi, în timp ea a fost făcută perfectă de evrei. Încăpățînarea lor de a se agăța de legea lor, în ciuda tuturor persecuțiilor și nenorocirilor, ca și supraviețuirea lor în ciuda tuturor evenimentelor care ar fi trebuit să-i radă de pe suprafața Pămîntului, toate astea au demonstrat că ei s-au supus unei legi perfecte. În acest pasaj, Pseudo-Cerinthus denunța greșeala gravă a lui Cerinthus și că acesta nu fusese deloc strălucit în asemenea afirmații. El menționează cîteva scrisori pe care i le-a trimis lui Cerinthus, în care îi explica eroarea. Aceste scrisori nu au fost găsite...

Începuseră să cadă primii stropi de ploaie, picături mari, dar rare. Vîntul începu să verifice cît de bine stă pălăria lui Caird pe cap, iar bubuitul s-a apropiat și mai mult. Spre ei se îndreptau răsfirate tot mai multe degete ale trăznetelor.

— Ce spui tu? întrebă Caird, strigînd, ca să poată fi auzit. Ai spart bariera Zilelor doar ca să te supui literei Legii voastre?

— Litera este sufletul spiritului Legii! i-a strigat Gril.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Și a mai existat un motiv, deși nu suficient de puternic ca să mă facă să devin spărgător de zile, dacă nu ar fi fost cuplat cu dorința mea de a respecta, măcar o dată, o singură dată, sabatul, așa cum cere Legea. Sunt o ființă umană. Sunt fiul unei

specii care a fost dintotdeauna una cu ritmul Naturii, așa cum l-a stabilit Dumnezeu. Nenumărate generații, de la începuturile speciei, s-au bucurat de desfășurarea lentă a anotimpurilor, un fenomen pe care l-au luat ca pe un dat, deși era unul din multele daruri ale Domnului. Dar această Nouă Eră... Era Nouă! Au anulat toate anotimpurile, omule! Le-au stricat, le-au răvășit! Primăvara era o explozie de verdeață, venea și se ducea în cîteva zile! Vara... vara era un fulger fierbinte. Prea multe veri, am să rămîn doar cu zilele fierbinți și cu nici una rece! Toamna nu își mai schimbă încetișor culorile ei minunate! Nu mai lunecă dintr-o culoare în alta, cum își încearcă hainele o femeie! E verde o zi, apoi o culoare foarte limpede în ziua următoare și apoi e moartă! Moartă! Și se poate și să ratezi într-un an toată zăpada, zăpada, pătura dată de Dumnezeu!

— Așa este, a spus Caird. Pe de altă parte, această cursă a anotimpurilor poate fi palpitantă. Gîndește-te cîte anotimpuri ai apuca să vezi dacă ai trăi ca strămoșii noștri. Întotdeauna cîștigi ceva cînd renunți la altceva și viceversa.

— Nu, spuse Gril, clătinînd din cap energic. Vreau să fie așa cum a lăsat Dumnezeu lucrurile să fie. Nu voi...

Caird nu a mai auzit ultimele cuvinte. Se ridică rapid, privind peste umărul lui Gril la mașina de patrulă care apăruse de după colțul clădirii de la strada care se învecina cu canalul. Mașina avea să ajungă la tubul din colțul de nord-vest al parcului cu mult înaintea lui. I se tăiase calea de retragere.

Gril întoarse capul și aruncă o privire scurtă, spunînd:

— Poate că se îndreaptă în altă direcție.

Avea o voce foarte calmă.

În colțul de nord-est al parcului se afla un alt tub. „Dar nu trebuie să fugi acum”, se gîndi el. „Vezi încotro merge mașina.”

Mașina mergea rapid, cu farurile împrăștiind o lumină slabă, care se reflecta de picăturile de ploaie. Dar la cîțiva metri de intersecția dintre Strada 5 și Washington Square Nord a încetinit și apoi a oprit de tot.

Gril a tăcut o clipă. Acum, privind mașina, a spus:

— Destinul nostru este aici.

Închise ochii, mișcînd din buze.

— Poate destinul tău. Al meu nu, i-a spus Caird.

Gril își deschise ochii exact în momentul în care ușile mașinii se deschideau. De deschis, s-au deschis și norii, mai precis s-au

rupt, ploaia căzînd de parcă ar fi avut ambiția să concureze cu cascada Niagara. Picăturile au îndoit frunzele de deasupra capetelor celor doi, lăsînd să cadă dintr-o dată pe ei găleți de apă. Cît ai clipi din ochi, erau uzi-fleașcă și li s-a făcut frig, deși ploaia era doar în parte răspunzătoare pentru frigul pe care îl simțeau.

Din vehicul au coborît doi bărbați și o femeie. Șoferul a ocolit mașina prin față, iar lumina farurilor a relevat uniforma verde-maro. De centură îi atîrna o teacă, iar din aceasta se ițea patul unei arme.

Femeia strigă ceva și începu să alerge spre Gril și Caird. Cei doi organici bărbați au strigat ceva după ea. Lui Caird i s-a părut că aude un „stai!”. Imediat după aceea a lovit trăznetul, atît de aproape, încît Caird s-a gîndit că un copac din apropiere a fost distrus. Lumina descărcării i-a relevat fața lui Ruth Zog Dinsdale, soția... lui. Nu, soția lui Isharashvili. Avea o figură răvășită, iar țipătul ei tăia bubuitul rostogolit peste parc.

Blocul ei de apartamente se afla chiar peste canal, aproape vizavi de Turnurile Tao. Fusese atît de nesocotit să se plimbe prin fața clădirii! De vreme ce știa că ea se poate uita pe fereastră, ar fi trebuit să meargă pe strada din spate. Dar probabilitatea ca ea să-l fi văzut trecînd pe la baza clădirii era foarte mică. În plus, nu fusese el însuși. Zurvan nu fusese într-o asemenea formă încît să se gîndească la asemenea detalii.

Se întoarse și începu să alerge spre sud. Fuga spre tubul de acces, plănuită anterior, i se părea foarte periculoasă. Putea fi prea ușor interceptat. Mai exista un tub, localizat la colțul dintre La Guardia Place și Washington Square South.

Gril l-a oprit.

— Noroc, omule, a spus el, după care a rostit ceva într-o limbă neinteligibilă. Să fi fost o binecuvîntare în idiș?

— Chiar am nevoie de noroc! îi spuse Caird.

Și fugi.

31.

Alerga în zig-zag, încercînd să păstreze mereu un copac între el și urmăritor. O privire aruncată înapoi în timpul unui fulger îi arătase că soția lui stătea în picioare, în vreme ce un bărbat alerga după el. Gril dispăruse. Probabil că pur și simplu plecase liniștit. O altă privire aruncată în urmă în semiîntuneric i-a arătat că șoferul se întorsese la mașină. Profilată pe luminile stradale, care tocmai fuseseră aprinse, mașina se deplasa spre est, spre Washington Square East. Șoferul urma procedurile organice. În timp ce un om urmărea fugarul, celălalt folosea mașina pentru a-i tăia calea.

Caird calculă că poate ajunge la tub înainte de mașină. De asemenea, avea și un avans important față de celălalt organic. Dar nu putea fugi de fasciculul unei arme. Reuși totuși să ajungă la tub fără să fie împușcat. Sau, dacă s-a tras în el, nu și-a dat seama.

Cînd Caird a ajuns la tub, mașina era la douăzeci de metri de el, iar organicul pedestru la vreo treizeci de metri în urmă. Caird a ocolit tubul, ajungînd la intrarea dinspre stradă, Washington Square South. Intrarea era alungită, iar interiorul pe jumătate iluminat de la lumina stradală. Puse mîna pe o placă de pe peretele din spate, cam la cincisprezece centimetri deasupra capului lui. Pe placă se afla gravat un glob cu litere suprapuse (STSSM — Sistemul de Transport Subteran al Statului Manhattan). A apăsat pe literele M și apoi T. Placa aparent de nemișcat a răspuns apăsării mîinii lui și s-a răsucit spre stînga. A întins mîna în locul gol din spatele ei și a pipăit cele două butoane de acolo. Codul pentru Luni era butonul din stînga apăsat o dată scurt, butonul din dreapta o dată lung, apoi o dată scurt. Avea mare noroc că Isharashvili, în calitate de îngrijitor în Central Park, cunoștea codul și că îngrijitorul încă se afla în el în suficientă măsură ca să-și amintească asta.

După ce eliberă mecanismul de blocare a intrării personalului, se aplecă și ridică la jumătate pîrghia, după care o trase. Capacul se ridică, dar numai pentru că era suficient de greu ca să poată fi înregistrat ca adult de către senzorul de securitate distribuit în jurul capacului.

Îndată ce ridică capacul, în tub intră lumină venită de jos. Sub intrare se afla o scară de plastic, fluorescentă, într-un cadru de

plastic. Se lăsă în jos, se opri, întinse mîna și trase în jos capacul, trăgînd de mînerul interior. Capacul coborî ușor, fiind împiedicat să se prăbușească de un mecanism hidraulic. Chiar înainte de închiderea completă, văzu piciorul organicului. O voce răgușită spuse:

— Oprește-te, în numele legii!

— A cui lege? a murmurat Caird.

Urmăritorii lui erau organici, dar erau și immeri. Nu avuseseră timp să meargă la secție și să își aducă armele cu particule ionizante. Singura explicație era că aceștia doi îl căutau pe el anume și că au avut norocul — iar el ghinionul — să fie cei mai apropiați de Ruth Dinsdale, atunci cînd ea a cerut ajutoare. Aduseseră arme ilegale, proprietatea lor, dintr-un compartiment ascuns al mașinii. Și aveau intenția să le folosească.

Caird coborî pe scară preț de zece metri, ajungînd pe o potecă de plastic, care se întindea la est și la vest cît vedea el cu ochii, adică nu mai mult de treizeci de metri într-o parte și în alta. În orice direcție ar fi luat-o, luminile ar fi fost cu el, iar întunericul l-ar fi precedat și l-ar fi urmărit.

Cărarea era mărginită de o parte de un zid gros de plastic, iar de cealaltă de o balustradă de protecție. Dincolo de aceasta se aflau două benzi rulante pentru transportul bunurilor, late fiecare de cîte cinci metri. Pentru moment, nu funcționau. Dincolo de ele erau dispuse la perete două țevi uriașe. Una era țeava principală de alimentare a orașului, iar cealaltă cea de canalizare.

Deoarece era și organic și immer, studiase sistemele. La fiecare sută de metri, peretele tunelului săpat în stîncă avea înscrise coduri de identificare a tunelului și a benzilor rulante și diagrame ale sistemului local. Lîngă fiecare se afla o bandă de comunicații. Acestea puteau fi folosite pentru monitorizarea tunelului. Dacă oamenii care îl urmăreau s-ar fi gîndit să cheme un immer de la centrul de control și supraveghere, atunci puteau ușor să-l urmărească prin benzile din tunel. Acestea puteau să le spună exact locul în care se afla vînatul lor.

Nu știa dacă immerii aveau pe cineva la centrul de control, dar nu-și putea asuma nici un risc, pentru că se putea foarte bine ca omul acela să existe. Trebuia să meargă undeva unde nu se găseau benzi de monitorizare. Deși cunoștea un

asemenea loc și alerga să ajungă la el, putea să întîlnească acolo și alte pericole, pe lîngă urmăritori.

Alerga. Singurele sunete din tot tunelul erau bocănitul încălțărilor și gîfîitul lui. S-a uitat înapoi și a văzut că este urmărit de o altă lumină. Cei doi bărbați erau niște siluete minuscule în interiorul unui vierme de lumină. Erau în urma lui, cam la două sute de metri, prea departe pentru bătaia efectivă a armelor lor. Trebuia să păstreze distanța. Pînă acum, nu se opriseră ca să cheme pe cineva. Sigur ar fi făcut-o dacă ar fi avut pe cineva le centrul de supraveghere.

Tunelul începea să se încline, atît de lin, încît nu și-ar fi dat seama, dacă nu ar fi studiat sistemul de tuneluri. Acum urma să treacă pe sub Canalul Kropotkin, dar, înainte să ajungă acolo, trebuia să treacă de două tuneluri care îl traversau pe acesta în unghi drept. O luă pe primul și începu să alerge spre nord. Banda rulantă de lîngă cărare era mai joasă decît cea dinainte și căra cîteva lăzi cu bunuri. Groase de doi microni, aceste benzi de transport nu erau articulate, ci se deplasau în liniște, ca niște omizi legate într-o caravană, una în spatele celeilalte. Ele lunecau pe un lubrifiant furnizat de banda continuă de sub ele și erau propulsate prin impulsuri magnetice.

Alergînd, fără a sprinta, privind des în urmă, ca să se asigure că urmăritorii nu au rupt-o la fugă după el, Caird a continuat tot așa pînă cînd a ajuns la o intersecție de tuneluri pe trei nivele. Chiar la culoarul de acces se afla o cameră mare, tăiată în pămîntul, rocile și cimentul care formau primul nivel de sub străzile Manhattan-ului. Camera avea pereți, podea și tavan din plastic gros. Intră în ea, iar luminile s-au aprins îndată. Această cameră era folosită drept sală de recreație și de toaletă de către lucrători. După ce s-a uitat grăbit în jur, alergă la o masă și luă de pe ea o lanternă, două baterii, un ciocan și o șurubelniță cu o tijă lungă și subțire. Verifică lampa și puse toate cele cinci obiecte în sacul de umăr. În drum spre ieșire, își astîmpără setea de la o țîșnitoare.

Ieși din cameră și observă că cei doi se apropiaseră sensibil. Unul dintre ei ridică arma și trase. Caird se aplecă, deși știa că mișcarea este inutilă. Raza lovi aproape de el, dar nu arse peretele. Începu să alerge mai repede ca pînă atunci. Cei doi cîștigau teren, cu o rată de cam zece metri la fiecare jumătate

de minut. Mări viteza, pentru a rămîne la distanța anterioară de nu mai puțin de două sute de metri.

Începuse să gîfîie. Alerga spre prima lui destinație, un țarc galben cu bare verticale înconjurate de două bare circulare orizontale. Alerga atît de repede încît a trebuit să se oprească prinzîndu-se de bara superioară. Ocoli țarcul și se lăsă rapid în jos pe altă scară de plastic. Îndată ce a dispărut în gaura aceea, lumina de deasupra lui a dispărut. Cînd a ajuns la mijlocul scării, la el au ajuns strigătele furioase ale urmăritorilor.

— N-o să mai mergeți așa repede, ticăloșilor, murmură el.

La piciorul scării, băgă mîna în sacul de umăr și scoase de acolo lanterna. Raza de lumină i-a arătat ce mai rămăsese din vechiul sistem de benzi transportoare. Sistemul fusese abandonat cu șapte sute de ob-ani în urmă, cînd Manhattan-ul a fost lovit de al doilea mare cutremur. Plăcile erau dintr-un aliaj de aluminiu și erau în mare parte îndoite, răsucite și umflate. Spațiile dintre ele lăsau să se vadă rolele ruginite și ieșite din rulmenți de sub ele. Sistemul devenise de mult nefuncțional, împreună cu trei pătrimi din clădirile de pe insulă, care fuseseră distruse de cutremur.

Fusese o catastrofă îngrozitoare, deși nu a fost atît de greu de refăcut totul ca după cutremurul și mai mare din anul 498 N.E. Totuși, la acest nivel plasticul cu întărire rapidă, care fusese introdus pentru întărirea tunelurilor avariate nu își făcuse bine treaba. Ici și colo, plasticul fusese rupt de solicitările induse de cutremur. Era destul de rău. Printre crăpături intrase pămînt, dar și conținutul rețelei de canalizare. Dar lanterna arăta că tunelul nu era complet blocat în nici o direcție. Nu era prins într-o capcană. Cel puțin, nu în această zonă.

Deasupra lui s-a aprins lumina. Cei doi se apropiau. A ezitat. Putea să fugă de aici cît mai rapid posibil, sau putea să aștepte și să încerce să-l lovească sau să-l omoare pe primul care avea să coboare pe scară. Ca să poată face asta, trebuia să se retragă suficient de mult pentru a nu fi prins în fasciculul lanternelor lor, cînd vor încerca să vadă ce este în acest puț. Apoi trebuia să se deplaseze rapid la scară, să-l prindă pe primul care cobora și să reușească cumva... Nu. Dacă arunca cu ciocanul, putea să rateze sau doar să-l rănească ușor pe immer. Amîndoi ar fi avut armele pregătite, iar cel de sus putea să lumineze zona de jos pentru cel care cobora.

Exact cînd s-a decis să nu atace, așteptatul fascicul de lumină a venit prin gaura de intrare. Caird se întoarse și se îndepărtă grăbit, sperînd că o luase într-o direcție bună pentru el. De la gaură venea destul de multă lumină ca să vadă la o distanță oarecare în fața lui, deși culoarul era accidentat, contorsionat, iar într-un rînd aproape că a călcat într-o groapă.

Știind că primul om care va coborî scara va cerceta cu lanterna în lungul tunelului, Caird a mărit pasul. S-a uitat în urmă o singură dată. Văzînd săgeata lumină rotindu-se în toate direcțiile, se ghemui în spatele unei grămezi de pămînt umed care căzuse printr-o gaură din perete. La țanc, pentru că lumina trecu pe deasupra movilei.

A doua țintă a lui Caird, dacă își amintea bine, era la circa o sută cincizeci de metri distanță. Se ridică și porni împiedicat, pipăindu-și calea, ținîndu-se mai ales de balustradă, mergînd ghemuit, temîndu-se să nu cadă. Apoi chiar căzu în față, întinzîndu-se cît era de lung, pentru că terenul pe care călcase nu se afla acolo... Își reprimă un strigăt și întinse mîinile în față, pentru a evita rănirea dacă se lovea de ceva. Ateriză nevătămat într-o groapă. Nu se ridică imediat, pentru că fasciculul trecu din nou peste capul lui. Dacă ar fi fost în picioare, l-ar fi văzut.

Tunelul amplifica sunetele. Îl auzi pe unul dintre cei doi spunînd, cu voce gravă:

— Unde putea să fugă atît de repede? Nu ar trebui să ne despărțim!

— Vorbești prea..., a spus cel de-al doilea, dar restul frazei s-a pierdut, Caird reușind să audă doar un mormăit.

„Prea tare”, a terminat Caird ideea. Probabil că vor rămîne împreună și vor explora zona în ambele direcții pe o distanță de cam o sută de metri. Privind pe deasupra marginii gropii lui salvatoare, i-a văzut că pornesc în direcția opusă. Acum își putea permite să respire și el normal. S-a tîrît înapoi pe culoar și a continuat să se deplaseze sprijinit în genunchi și coate. Cînd fasciculul se apropia de el, se făcea una cu pămîntul. Cei doi se răsuceau din cînd în cînd, încercînd să-l prindă în lumina lanternei.

De asemenea, în mod sigur nu aveau cum să nu remarce grămezile de pămînt. Nu le va lua mult să-și dea seama că nu o luase în direcția aleasă de ei. Deși ar fi putut să sară peste o

parte din grămezile de pămînt, în cele din urmă tot călcă în una. Bîjbîind prin întuneric, nu avea cum să nu lase urme.

Ceea ce însemna că, atunci cînd se vor întoarce și vor veni pe aici, îi vor găsi urmele.

Se tîrî pe culoar cît putu de repede. După estimarea lui, mai avea doar cîțiva metri pînă la ținta lui temporară. Era aproape de pereți, așa că nu o putea rata. Îndată ce ajungea acolo și cobora, putea să-și folosească lanterna, cel puțin pentru o vreme.

Gemînd înăbușit, se opri din mers. Se lovise de ceva cu capul, chiar sub pometul obrazului drept. Scăpă de obiect după ce își smuci capul în spate. Obrazul îl ardea. Duse mîna la față și simți că e plină de sînge. Înjură, dar pe înfundate, și băgă mîna în sacul de umăr, scoțînd o țesătură moale de hîrtie. După ce lipi hîrtia pe rană, pipăi cu mare grijă în jur, pînă ce găsi obiectul lucrul care îi zgîriase figura. Era capătul rupt al unei țevi, poate al unei balustrade.

Își puse la loc sacul de umăr și se strecură între țeavă și perete. Culoarul se răsuci și avea tendința să se îngusteze și să se unească cu tavanul. A trebuit să se prindă de balustradă. Era obligat să se ridice în picioare, pentru că avea tendința să alunece înapoi. Picioarele lunecau sub el, dar se ținea cu îndîrjire de bare.

Ajuns pe culmea umflăturii culoarului, se ghemui iarăși, coborî și merse pe picioare pînă la următoarea pantă ascendentă. Imediat după aceasta, dădu din nou cu capul într-o balustradă. Înjură iar de durere, apoi zîmbi. Mîinile îi spuneau că ajunsese la al doilea jalon al drumului.

Era gardul protector circular din jurul intrării spre următorul nivel subteran. Dar intrarea era foarte îngustă. A trebuit să își scoată sacul și să-l lase să cadă în gaura de intrare, înainte să poată să se strecoare el însuși. Timp de cîteva secunde, a avut mari emoții: simțise că rămîne înțepenit în acea deschizătură îngustă.

Chiar cînd reuși să treacă, după ce a simțit că rămîne fără piele și fără coaste, a fost săgetat de lumină. Cei doi strigau la el. Se lăsă brusc, prinzîndu-se de buza intrării. Căută cu picioarele și găsi treptele scării. Coborî repede pe scara răsucită și înclinată. La jumătatea drumului, a trebuit să-și lase picioarele să bălăngăne fără sprijin și să se țină de o treaptă despre care

nu știa cît de solidă e. Își dori să fi scos lanterna din sac, ca să vadă cît de departe este solul. Apoi picioarele lui atinseră pămîntul și se lăsă să cadă. După ce a pipăi în jur, își găsi și sacul. Luă în mînă lanterna și o aprinse.

Locul arăta exact așa cum și-l amintea. Nu mai fusese niciodată aici, dar cu trei Miercuri în urmă vizionase o bandă cu o emisiune despre el. Era partea alocată pentru Miercuri din săpăturile arheologice care se ocupau de epoca timpurie a Noii Ere în New York. Emisiune nu prea interesantă, care se ocupa în principal de vechile sisteme de transport ale energiei și apei și de canalizare. A continuat drumul prin pămîntul excavat, printre cabluri pleznite și țevi contorsionate. Fasciculul se reflecta pe plasticul cu solidificare rapidă pe care arheologii îl injectaseră ca să țină pereții și tavanul de pămînt și resturi. Mai merse cam cincisprezece metri și găsi un alt gard de siguranță din jurul unei guri de acces la nivelul inferior. Acesta era nou și fusese amenajat de arheologi.

Nivelul vechiului sistem de transport al mărfurilor și al canalizării fusese umplut cu pămînt, ciment și blocuri de piatră și alte resturi, după cel de-al doilea cutremur mare. Pentru că apele oceanului se ridicau, datorită topirii gheții polare, autoritățile doreau ca solul să aibă un nivel mai înalt. Actualul sistem de transporturi subterane fusese construit peste cel vechi.

Nivelul la care se afla acum Caird fusese excavat cu cîțiva ani în urmă. În timpul săpăturilor, arheologii descoperiseră acea deschidere contorsionată spre scară. Nu o scoseseră de acolo, ci o prezervaseră, în calitate de sit arheologic. Cînd a fost excavat nivelul inferior, scara a fost lăsată și ea așa cum fusese. Deși întunericul nu-i permitea lui Caird să vadă plăcuța cu inscripția „vestigiu istoric”, își amintea de ea din emisiune.

Caird coborî scara pînă la nivelul următor, cu lanterna într-o mînă, ca să poată vedea treptele. Părăsi scara și îndreptă fasciculul în jur, în imensa cavernă. Partea superioară a cavernei conținuse pe vremuri sistemele de canalizare și aprovizionare cu apă de sub vechiul sistem de transport subteran. După ce totul a fost studiat, măsurat și fotografiat, toate artefactele au fost luate. Nivelul de mai jos, la care se aflau ruinele orașului după primul mare cutremur, rămăsese expus. Caverna în care se afla el acum fusese ocupată de două straturi de comori arheologice.

Spre vest, la treizeci de metri depărtare de scară, se afla un zid solid de pămînt, din care se ițeau bucăți de piatră și blocuri de beton și alte artefacte necunoscute. Lîngă acesta erau două mașini de săpat, care arătau ca niște elefanți de metal pe șenile, două mașini de injectat plastic, care semănau cu insectele numite călugărițe, grămezi de material pentru stocarea temporară și mașini pentru transportul pămîntului.

Caird trebuia să aleagă direcția opusă. Dacă ar fi știut asta, immerii ar fi putut să meargă în aceeași direcție prin nivelul superior, ajungînd la ieșire înaintea lui. Sau unul putea să-l mîne de la spate, în vreme ce altul îl aștepta deasupra.

Totuși, azi era Luni. Immerii ar fi putut vedea emisiunea corespunzătoare săpăturilor de Luni. Dar Luni avea arondată altă zonă pentru săpături. Probabil că nu cunoșteau topologia de aici. Vor afla totul abia cînd își vor fi dat deja seama că au fost păcăliți de Caird.

Spera că așa stau lucrurile. Era posibil și ca cei doi, în timp ce îndeplineau misiuni organice, să fi urmărit vreun răufăcător pînă aici. Dacă ar fi fost așa, atunci știau zona.

Lumina lui străpungea uriașul loc gol, încercînd să treacă pe lîngă blocurile de pămînt cu pereți de plastic, pe vîrful cărora se aflau artefacte, șanțuri laterale care încă nu fuseseră complet dezvelite. Pășea cu grijă. Mașinile de pompare a aerului nu fuseseră pornite. Aerul era greu și mort. Era și mai cald decît își închipuise el. Transpirase și i se făcuse sete.

Mare ghinion, își spuse el, că podelele de aici sunt formate din pămînt fin și umed. Dacă ar fi fost o podea solidă, atunci urmăritorii immeri ar fi fost încetiniți. Ar fi fost forțați să se uite în uriașele țevi de deasupra, ca să se asigure că nu s-a ascuns în vreuna.

Ocoli un automobil distrus și ruginit, un străvechi vehicul cu combustie internă. Ocupații lui erau acum doar niște oase. Dincolo de el se afla încă un obstacol, o masă răsucită de oțel, pe care autorul emisiunii de la bandă susținea că sunt resturile unei roți Ferris. Alt ocol a fost în jurul unei harababuri al cărei nume nu și-l amintea. Obiectul era legat ca și celelalte artefacte cu o funie și avea lîngă el o însemnare. Nu avea timp să se oprească și s-o citească.

A mai ocolit o grămadă de pămînt pe al cărei vîrf trona o imensă oglindă, care în mod miraculos nu fusese făcută țăndări.

S-a oprit și, în ciuda faptului că era imperativ să păstreze liniștea, a urlat.

În centrul fasciculului se afla un monstru gigantic, o arătare cu un cap colosal, cu ochi enormi cu multe fațete, care sclipeau într-un roșu urît, cu mandibule din care picura ceva și un corp cu o mulțime de picioare. Era ghemuit, gata să sară asupra lui.

32.

Urletul lui răsună în toată caverna.

Apoi își trase o înjurătură și murmură:

— De asta am uitat.

Groaza se dusese, dar inima încă îi bătea nebunește.

Monstrul de plastic făcuse pe vremuri parte dintr-o „casă a groazei”. Cea mai mare parte din aceasta fusese distrusă în timpul cutremurului, dar existau unele exponate, sau „monștri”, care se mai găseau pe ici, pe colo, legate cu corzi și etichetate.

Sperînd că și următorii lui vor avea parte de aceleași emoții cu uriașul păianjen, o luă la fugă. Fasciculul lanternei lui s-a oprit asupra unora dintre artefacte, cum ar fi capul tăiat al unei femeie cu șerpi încolăciți în loc de păr. Meduza. Nefericita femeie din mitul Greciei antice, a cărei privire transforma în statui de piatrăpe toți cei la care se uita. Continuă să alerge, trecînd pe lîngă multe alte rămășițe ale unui bîlci de distracții. Se oprit, gîfîind. Îi era sete. Acolo se aflau patru tuburi verticale, care fuseseră puțurile lifturilor. Două erau foarte mari și conțineau cuști pentru aducerea mașinilor și a proviziilor și pentru ridicarea pămîntului și a resturilor. Cuștile mai mici erau pentru uzul personalului. La mai puțin de un kilometru spre est se mai afla un set de lifturi.

Lumina de la lanterna lui Caird s-a oprit asupra panoului de control de lîngă lifturi. Avea butoane de PRELUARE, care permiteau comanda de la distanță a lifturilor. Conform panoului indicator, toate acestea se aflau la nivelul noului sistem de transporturi. Caird apăsă trei din butoanele de JOS, apoi butoanele de NM (nivel minim). În scurt timp, ușile celor trei tuburi s-au deschis, iar lumina a invadat peștera.

Spera ca immerii, cînd vor fi ajuns aici, să creadă că luă liftul care lipsea, fiind încă la nivelul superior.

Cînd cuștile lifturilor au ajuns la fund, a ieșit din lumina care ieșea pe ușile lor deschise. A rămas în întuneric, privind spre vest. Cîteva secunde mai tîrziu, dinspre tavan lumina unei lanterne a atins scara. Cineva cobora în lumina fasciculului, dirijat de colegul lui aflat la nivelul de deasupra.

Cînd cei doi au ajuns jos, Caird se întoarse și o luă la goană spre următorul set de lifturi. Încerca să fugă cît mai silențios, pentru că pereții cavernei amplificau sunetele. Nu a aprins

lumina decît atunci cînd s-a aflat dincolo de zona slab iluminată de peșteră. A ținut lanterna la nivelul abdomenului și drept în față. Între el și urmăritori se aflau multe blocuri de pămînt și artefacte. Acestea, spera el, îi vor împiedica să vadă lumina lui. Cînd lumina se lovi de un obstacol, o închise și ocoli obstacolul, lăsînd memoria să-l dirijeze printre blocurile de obiecte preț de cîțiva pași. După care aprinse din nou lumina.

Deși se odihnise un minut și băuse apă din țîșnitoarea de lîngă lifturi, era încă obosit. Aerul părea să se îngroașe. Era mort, ridicîndu-se dintr-un pămînt mort și din lucruri moarte. Îi sugera încetineală, apatie, lene, în cele din urmă nemișcare. Kilometrul parcurs părea să se fi transformat în trei. Îndată ce a ajuns, a fost înconjurat de lumină.

Gemu. Deci immerii au găsit comutatorul pentru iluminarea întregii caverne.

Oare l-au văzut?

Răspunsul veni repede. Veneau în fugă spre el, cu armele în mîini. Erau atît de departe, încît păreau minusculi, dar curînd aveau să devină mai mari decît și-ar fi dorit.

Apăsă pe butonul PRELUARE la liftul numărul unu și apoi butoanele JOS și NM. Mare eroare să creadă că-i poate păcăli. Ar fi trebuit să ia liftul de la primul set. Nu ar fi cîștigat nimic încercînd să-i păcălească cu al treilea set, aflat la alt kilometru distanță. „Ar fi trebuit să aștept pînă cînd cușca de aici a ajuns jos. Dar dacă vor ajunge aici înainte de coborîrea liftului?” Sau dacă, după ce el intră în cușcă și pornește, ei vor ști cum să o oprească?

Puteau. Nu numai că puteau să oprească cușca la orice nivel, dar exista și un control care permitea oprirea între niveluri. Evident, asta ar fi făcut. Îl prindeau în capcană și apoi îl capturau ușor.

Putea să fugă sau să încerce să se ascundă. Dar asta doar ar amîna deznodămîntul.

Deși se apropiaseră, immerii încetineau. Pe fețele lor se citea agonia forțării picioarelor și plămînilor lor la limita maximă a rezistenței. În cîteva minute, totuși, puteau să tragă în el din fugă.

Ușile liftului s-au deschis.

Caird sări în cușcă, se întoarse și apăsă butonul SUS și apoi butonul spre nivelul trei, cel imediat următor. Putea să ajungă

acolo înainte ca immerii să-și dea seama că pot să-l oprească. Orice nivel aflat mai sus ar fi însemnat sinucidere curată. Și acesta putea fi fatal.

Ușile se închideau, cînd o rază a lovit marginea uneia din ele. Metalul a sfîrîit și s-a topit local, dar ușile s-au închis, iar cușca a pornit-o în sus.

Patru secunde mai tîrziu, cușca s-a oprit. Ușile au început să gliseze încet. A prins marginile și le-a împins. A căzut prin deschiderea îngustă. Ușile s-au deschis complet, apoi s-au închis la loc. A rămas înconjurat de un întuneric complet. Undeva la nivelul acesta era un panou de unde un buton putea aprinde toate luminile din zonă. Fusese norocos că immerii nu îl descoperiseră atunci cînd fugea de ei la acest nivel. Nu avea timp acum să caute butonul. Se folosi de lanternă ca să lumineze culoarul din față și o luă la fugă.

Probabil că se așteptau să ia următorul set de lifturi. Dar pe care? Cel dinspre est, sau cel dinspre vest? Și la care nivel ar fi mers?

Dacă ar fi avut suficient aer și forță, ar fi rîs. Unul avea să se întoarcă la primul set de lifturi, iar celălalt la următorul ce ducea spre est. Apoi mergeau amîndoi pînă la nivelul cel mai de sus, cel al sistemului de tuneluri aflat chiar sub străzi. Din cuștile de acolo, s-ar fi îndreptat unul spre celălalt, așteptîndu-se, sperînd, oricum, să-l prindă la mijloc.

Dar dacă unul dintre ei lua liftul din mijloc? Putea să ajungă la același nivel și să vadă lanterna lui Caird. Ar fi urmat după el, iar vînatul ar fi zbughit-o din nou, încercînd să-l întreacă pe celălalt immer, care se îndrepta spre setul vestic. Atunci ar fi aflat că el se îndrepta spre scara pe care coborîse.

Se opri gîfîind, cu inima bătînd ca o tobă. O parte din oboseala lui se topi într-un val de încîntare. Lumina lanternei lui dăduse de încă o scară.

O urcă și nu avu nici o problemă cu țarcul distrus. Era în tunelul vechiului sistem de transporturi. Merse cît putu de repede, prea obosit ca să mai alerge, pînă cînd ajunse la prima scară pe care coborîse în acel întuneric antic. O urcă, iar sus își ridică capul exact cît să ajungă ochii la nivelul găurii. Lumina nu ar fi apărut decît după ce se ridica pînă la nivelul pieptului. Din cîte putea să vadă, era întuneric beznă.

Urcă și fu pe loc inundat de lumină, descoperind că benzile rulante, care fuseseră inactive, acum se mișcau. O ladă uriașă de plastic verde ieșea din întuneric. Ajunse în lumina cauzată de prezența lui și apoi se pierdu iar în întuneric. Înainte să o pornească spre vest, altă ladă intra în lumina artificială. Și alte două, mergînd spre est, duse spre destinația lor necunoscută.

Merse pînă ce s-a apropiat lada cu direcția vest. A încălecat balustrada și a sărit pe bandă. Lumina a umplut zona benzii pe treizeci de metri în ambele direcții. Nu avea cum s-o stingă, dar măcar se putea odihni. De asemenea, se deplasa mai repede decît ar fi mers pe jos. A rămas întins pe capacul rece, cu fața în sus, privind spre est după vreo lumină. Putea proveni de la lucrători, dar puteau fi și cei doi urmăritori.

După trei minute, lada lui se zgîlțîi. Știind ce poate urma, se ridică și sări pe balustradă. Se afla la o intersecție. Banda trecea pe sub banda care mergea spre nord. Senzorii perechii de brațe mecanice staționate acolo citiseră placa codificată de pe ladă, determinaseră că ruta trebuie schimbată și o ridicaseră, punînd-o pe o altă bandă, într-un loc gol. O clipă se gîndi să schimbe direcția spre sud. După ceva mai puțin de o jumătate de kilometru, putea să schimbe din nou direcția, spre est. Immerii nu ar mai fi știut unde este, pentru că nu ar mai fi văzut lumina. Totuși, ar fi fost cea mai lungă rută pînă la destinație. Putea să își asume riscul ca immerii să se prindă. Cum însă să știe ei cînd au ajuns la intersecție (dacă ajungeau la ea) dacă și în ce direcție a luat-o? Nu aflau decît dacă ajungeau suficient de repede ca să vadă lumina care îl înfășura ca o mantie fotonică. Putea să spere că putea să schimbe direcția spre est înainte ca ei să sosească.

Cu spatele lipit de altă ladă, a trecut în liniște pe sub Canalul Kropotkin. Deasupra lui se aflau rocă, metal, apă, pești și furtuna. În acel moment era și subteran și subacvatic. În timp ce trecea prin întuneric, prezența lui năștea altă și altă lumină. În întunericul din față se aflau terori necunoscute. Cine știe ce-l așteaptă acolo?

(„Ca lumea!”, spuse Repp.)

(„Așa-i viața”, spuse și Dunski.)

(„Clopoței diafani de cloacă în clișee”, se auzi și Tingle.)

Următoarea voce l-a uluit pe Caird. Crezuse că a dispărut pentru totdeauna.

(„Am greșit”, a spus Will Isharashvili. „M-am luptat cu dimensiunea etică a situației și am decis că nu trebuie să renunț, doar ca să evit violența. Ceea ce cred eu...”)

(„Dumnezeule! Isharashvili e călare din nou!” Era Repp, evident.)

(„Nu poți să dobori un om bun”, se auzi Dunski. „Iar Will este un om bun!”)

(„Ceea ce cred eu”, s-a pornit iar Isharashvili, „este că...”)

— Gălăgia! spuse Caird mai tare decît ar fi vrut. Tăceți, proștilor! M-au găsit! Nu pot să gîndesc dacă pălăvrăgiți atîta lîngă mine!

Departe, în tunel, întunericul se deschisese ca un pumn, ca să lase lumina să pătrundă. Două personaje liliputane urcau pe o ladă. S-a uitat cum coboară de pe ladă și încep să alerge.

Era obosit și disperat, dar și ei erau. Trecu de partea cealaltă a cutiei și începu să alerge. Mai devreme sau mai tîrziu, avea să întîlnească și lucrători de la CSC. Dacă era singur, probabil ar fi fost raportat la organici. Totuși, lucrătorii aveau să presupună că cei doi organici au raportat deja la sediu urmărirea unui infractor. Cei care i-ar fi întrebat pe ofițeri dacă doresc ajutor ar fi primit răspunsul că nu e nevoie. Immerii nu voiau implicarea altor organici.

Cînd a văzut o anvelopă de lumină în întunericul din față, s-a forțat să alerge mai repede și să urce mai viguros pe lăzi. Din fericire, mai erau doar trei peste care să treacă pînă ajungea la lumină. Lumina venea de la un birou aflat într-un refugiu de la intersecția benzilor nord-sud și est-vest.

Cînd s-a apropiat de trepte, a sărit și a prins balustrada. Cu pieptul palpitînd de efort, cu respirația întretăiată, alergă în susul scării. Lumina care îl înconjura se împreuna cu lumina de la ferestrele biroului. Dar oricum urmăritorii aveau să-l vadă părăsind banda.

A trecut de ferestre. Un bărbat stătea la un pupitru și privea un spectacol pe o bandă, în timp ce bea dintr-o sticlă fără etichetă.

Dacă ar mai fi fost vreun alt lucrător, el sau ea putea fi doar în toaletă sau dormea în camera din spate. Caird nu ezită nici o clipă să-și încerce norocul. Alergă după colț, prin ușă și la omul de la pupitru. Omul tocmai pusese sticla jos cînd a atacat Caird și nu l-a văzut decît cînd deja ajunsese la el. Se ridică din scaun,

spunînd un „Ce dracu'...”, dar Caird a prins sticla de gît și l-a lovit în frunte. Nu voia decît să-l amețească, nu să-l rănească grav sau să-l omoare. Omul a căzut în scaun și a rămas așa, cu ochii închiși și gura deschisă. Din gură ieșea un miros de whisky.

Caird s-a uitat spre ușa pe jumătate deschisă a camerei din spate. Se vedea capul unei femei pe un pat. Avea gura deschisă și horcăia la fel de tare cu bărbatul rămas fără cunoștință. A presupus că și ea băuse din whisky-ul acela contrafăcut.

Bărbatul, care acum căzuse pe podea, începu să geamă. Gemu și Caird, dar din alte motive. Trebuia să-l țină inconștient cinci minute.

Strînse din dinți, pentru că nu-i plăcea ce trebuie să facă și ridică omul în scaun, lovindu-l apoi cu sticla în maxilar. Omul căzu într-o rînă.

33.

Caird tîrî corpul spre ușă trăgîndu-l de picioare. La cincisprezece metri spre est era unul din uriașele brațe mecanice care mutau lăzile de pe o bandă pe alta. Lăsă picioarele omului și trecu comenzile pe MANUAL. Își trecu mîna într-o mănușă dintr-o rețea metalică și o mișcă cum ar fi vrut să se miște brațul și „degetele” acestuia.

Degetele au prins torsul omului, lăsînd capul și picioarele să se bălăngăne, plasîndu-l pe o cutie care se deplasa spre est.

Caird aduse brațul înapoi pe poziția ridicată — ca immerii să nu vadă că atîrnă deasupra benzilor — și se întoarse la birou. Deja nu mai respira atît de sacadat. Intră în birou și se ascunse în spatele ușii de la camera din spate. Femeia încă sforăia. Caird împinse ușa doar cît să rămînă puțin crăpată și închise lumina în cameră. Își puse pe podea sacul de umăr și scoase din el șurubelnița și ciocanul.

Cîteva secunde după aceea, auzi respirația șuierătoare a celor doi. Prin deschizătură, văzu pe unul din ei intrînd în birou. Celălalt era dincolo de ferestre și nu se vedea. Primul a așteptat pînă ce a venit și celălalt.

— E pe centura de est, a spus cel de-al doilea. I-am văzut lumina.

— Unde dracu’ sunt lucrătorii? a întrebat cel intrat primul.

Avea sprîncene groase și o față chiar mai înfricoșătoare.

Cel de-al doilea era scund și avea nasul cîrn. Arăta ca o poză a unui buldog antic, specie dispărută. Arătă spre sticla deschisă de whisky și spuse:

— Probabil că au trecut în camera din spate.

— Mi-ar plăcea să le zic vreo două bețivilor ăstora.

Buldogul merse la țîșnitoare și bău îndelung. Se ridică, încă gîfîind.

— Bea. Nu putem să stăm cîtă vreme se depărtează de noi. O să vadă că nu-l urmărește nici o lumină și o să se odihnească.

Și Sprîncene-groase bău îndelung. Cînd își făcu plinul, se șterse de sudoarea de pe ochi cu mîna și spus:

— Crezi că e cazul să chemăm ajutoare?

— Aș cam vrea eu, dar e prea riscant, răspunse buldogul. Trebuie să-l prindem pe ticălosul ăla repede.

— Și dacă nu, ce se întîmplă?

— Știi ce se întîmplă! îi răspunse dezgustat buldogul.

— Dacă aș fi ajuns destul de aproape ca să trag!

— Dacă stai aici, n-o să ajungi destul de aproape. Hai.

Îndată ce au plecat, Caird se repezi la țîșnitoarea de apă, pe care fusese prea ocupat ca s-o folosească înainte. A băut mult mai puțin decît cei doi, deși și-ar fi dorit mai mult. Înainte să iasă pe ușă, se lăsă în genunchi și scoase capul doar cît să-i poată vedea pe cei doi urmăritori. Care acum erau urmăriți. Nu fugeau, doar mergeau repede. Presupuneau că, de vreme ce nu-l pot vedea pe Caird, acesta e ascuns pe după vreo ladă. Fără îndoială, sperau că este atît de epuizat, încît se va odihni destul cît să-l prindă.

Trebuia să riște ca ei să se uite înapoi. Se ridică și ieși în fugă pe ușă, cu șurubelnița și cu coada ciocanului înfipte la brîu. Urcă scările spre pasarela de peste banda est-vest, încălecă balustrada și se lăsă pe o ladă. Se lăsă jos rapid și se ghemui între două lăzi. Dacă s-ar fi uitat în urmă, cei doi ar fi crezut că e lumina lor. Doar dacă nu și-ar fi dat seama că lumina are o coadă mult mai lungă decît ar fi fost cazul. Se rugă să nu-și dea seama.

Își iți capul de după marginea unei lăzi și văzu că cei doi escaladează o ladă. Așteptă pînă ce coborîră și apoi trecu și el de propria ladă. Ei mergeau, el fugea. I-a prins în vreme ce treceau de altă ladă.

Chiar atunci cînd ajunse la ultimul dintre ei, Sprîncene-groase, omul se întoarse și se uită în urmă. Caird repezi ciocanul spre capul lui ceva mai tare decît ar fi intenționat. Lăsă jos ciocanul și șurubelnița, fără să-i mai pese acum cît zgomot face. Buldogul tocmai se pregătea să lunece jos de pe ladă și se întoarse la auzul loviturii de ciocan. Caird prinse cu o mînă corpul lui Sprîncene-groase și cu alta îi smulse arma din teacă.

— Stai! spuse Caird, lăsîndu-l pe Sprîncene-groase să cadă.

Arma era potrivită pentru puterea maximă, iar Buldogul știa asta.

— Nu vreau să te omor, spuse Caird, deși ar trebui. Voiați să mă omorîți.

(„Omoară-i oricum!”, se trezi Repp. „Sunt niște scursori, iar un inamic mort înseamnă un inamic mai puțin.”)

(„Nu face asta!”, a strigat Isharashvili.)

— Ridică în aer mîna stîngă. Sus! OK. Acum, încet, foarte încet, scoate arma cu mîna dreaptă. Las-o pe cutia de lîngă tine. Apoi întoarce capul. Nu te uita la mine. Stai așa pînă-ți spun eu să faci altfel.

Ceafa Buldogului fremăta, dar se uită drept înainte. După o ușoară ezitare, luă patul armei cu două degete și o puse pe lada de lîngă el. Apoi mîna dreaptă s-a alăturat celei stîngi deasupra capului.

— Acum lunecă încetișor de pe ladă și mergi înainte cam douăzeci de pași. Cu mîinile sus. Nu te întoarce. Știu să folosesc arma, sunt trăgător de elită.

Buldogul s-a supus. Caird întinse rapid mîna spre ladă și băgă arma a doua în sacul de umăr. Coborî de pe cutie, îl ajunse pe Buldog din urmă, prinse arma de țeavă și îl lovi în moalele capului. Buldogul se prăbuși.

(„Nu face asta!”, s-a auzit iar tînguitul lui Isharashvili.)

— Întoarce-te de unde ai venit, mormăi Caird.

Luă de la gîtul Buldogului steaua-disc și băgă în sacul lui de umăr. Poate că o va folosi vreodată, deși se îndoia. Rostogoli corpul pe banda care mergea în direcția opusă și urcă iar pe cutie. După ce a băgat în sac și discul lui Sprîncene-groase, Caird l-a rostogolit și pe acesta pe banda vecină. Deoarece ciocanul și șurubelnița i-ar fi putut fi de folos și altă dată, le-a băgat înapoi în sac. Acesta se umflase și era foarte greu, dar nu avea de gînd să-l mai care mult. Apoi se lăsă pe spate, pe cutie. Nu și-a dat seama cînd a închis ochii, dar a fost trezit de vocea unui om.

Omul avea ochii la nivelul benzii. Caird a strigat la el:

— Inspecție-surpriză! Trebuie să te feliciți că te-am găsit treaz!

Caird se ridică și îi zîmbi, pînă ce omul se întoarse și intră în birou. Caird nu mai avea timp să se îngrijoreze pentru ce ar fi putut face omul. Curînd trebuia să schimbe benzile. Dacă mai mergea mult, ar fi trecut pe sub East River și ar fi ajuns în Brooklyn.

A ajuns la destinația finală după ce a schimbat nouă benzi rulante. De cîteva ori a fost forțat să meargă în direcția opusă. Apoi a furat prînzul unui lucrător și s-a oprit de patru ori ca să bea dintr-o țîșnitoare. De două ori fusese obligat să coboare pe

o scară de acces la nivelul inferior. Își spălase țesătura de pe rana de la obraz și murdăria de pe față și mîini.

A ieșit obosit din liftul din tubul de acces. Evenimentele de azi și din cele șase zile dinainte, tensiunea, incertitudinea, bătăliile, fuga și vocile care se războiau în el îl epuizaseră. Ajunsese la limitele lui exterioare și se strînsese ca într-un compactor, pînă și le atinsese pe cele interioare.

Cu toate acestea, atunci cînd a ieșit în Central Park, lîngă statuia lui Alice în Țara Minunilor, s-a simțit dintr-o dată mai puternic și mai optimist. Alice, după ce căzuse într-o gaură, supraviețuise multor pericole. Spera și el că se va găsi și pentru el o oglindă prin care să intre în viitor.

Plănuise să iasă undeva în parc în cursul nopții. În calitate de pădurar (nu el, Isharashvili) cunoștea o grămadă de locuri bune de ascuns. Mîine va încerca să ajungă în sălbăticia din New Jersey. Marea pădure care acoperea cea mai mare parte a estului statului adăpostea mulți proscriși. Aceștia l-ar fi putut accepta. Dacă nu, murea de foame. Nu știa nimic despre supraviețuirea în afara orașului. Și chiar dacă va fi primit, oricum va duce o viață de om vînat și hărțuit.

Dar cel puțin o să trăiască. Într-o zi, s-ar putea să se întoarcă în oraș și să insereze în banca de date o nouă identitate. În acel moment, ideea avea un gust de gîndac de bucătărie.

Vederea parcului l-a eliberat de asemenea gînduri. Uimitor, furtuna trecuse și acum se vedea doar jos, spre orizontul vestic. Aerul era răcoros, iar vîntul nu ajungea la zece kilometri pe oră. Lumea arăta cum arată întotdeauna după ploaie; parcă Dumnezeu o refăcuse, pentru sufletul lui. O ciocănitoare ciocănea într-un trunchi de stejar. O veveriță îi dădea cu tifla de pe o ramură de portocal unui motan mare și negru care se aventurase în iarba udă.

Cerul senin însemna și că sateliții vedeau ce se întîmplă în Central Park.

Asta nu l-a deranjat pe Caird. Acesta a trecut pe lîngă un șir șerpuitor de flori, pe lîngă tufișuri și copaci, statuile lui Frodo și Smaug, Lenin, Leul cel Laș și Dorothy, Gandhi, Don Quijote, Spinoza, Rip van Winkle, Woody Allen și John Henry. A trecut pe lîngă cîțiva oameni care se adăpostiseră de furtună și acum ieșiseră din nou din casă. Pînă acum, nici un pădurar, nici un organic. Dar sigur se aflau pe undeva pe aproape.

După ce a făcut o sută de metri pe o potecă acoperită cu ramuri de copac, a părăsit-o. Intră într-o zonă care nu era interzisă publicului, dar care rareori era vizitată. Era ca un deget verde, un petic de vegetație verde cu aspect otrăvitor. Statuile de piatră ale animalelor și plantele uriașe care semănau cu urechile de elefant te speriau. Mergea printr-o reproducere a junglei amazoniene, după pictorul antic francez Henri Rousseau. Din spatele tufișurilor coșmarești luceau ochi galbeni. O maimuță proboscis, semănînd cu un politician pe care îl ura designerul, probabil, se uita la el prostește de pe o creangă.

Caird a urcat prin vegetația groasă, a trecut de un zeu negru de granit, masiv, cu picioare de broască și față jumătate umană, jumătate de jaguar și a ajuns la creastă. Intră în vegetația de pe cealaltă parte, coborînd brusc într-un peisaj cu pini și mesteceni. Statuile de aici erau monștri din poveștile Nordului, Baba Yaga, cernobogi, chudo-yudo, jumătate-iepure-șchiop etc. La poale, într-un noroi pînă la glezne, a trecut printre rusălci, spirite ale apei cu păr lung și verde.

Era o zonă împrejmuită, pe care publicul o putea vizita doar însoțit de un ghid. Între gard și un torent care alimenta mlaștina era o deschizătură mai îngustă de un metru. Intră în apă pînă la genunchi, ridică gardul și, aplecat, trecu pe sub el. Copacii îl fereau de ochii din cer.

După încă cam un kilometru, ajungea la o mică peșteră bine ascunsă de tufișurile de la poalele unui deal.

După ce a mai mers cîteva sute de metri prin rîul șerpuitor, a ajuns la un pod. Pînă acum, totul decursese bine. Mai avea nevoie doar de cîteva minute ca să ajungă la adăpost.

Dar a înghețat.

Acolo, sub pod, ca un trol din vechime, un organic. O femeie.

Stătea ascunsă în spatele unui tufiș, pe malul drept. Singurul aspect bun al situației era că se uita în altă direcție.

(„Ascunde-te!”, îi ordonă Ohm.)

(„Du-te!”, spuse Repp feroce. „Ia-o, nu mai asculta de coiotul ăla laș.”)

(„Nu știi dacă pe tine te așteaptă”, se auzi și Tingle. „Poate că-și așteaptă iubitul.”)

(„Corect”, spuse și Dunski. „Ar putea fi aici din zeci de motive. Dacă face pipi?”)

Caird nu-i asculta, pe cît posibil. Se întoarse și urcă încet pe mal, speriind o libelulă. Rămase mult timp nemișcat. O clipă avea să fie expus ochilor din cer, dar va intra la loc în vegetația deasă. Dacă organicul nu iese de sub pod, o să ajungă la adăpost.

Înainte să iasă dintre tufișuri, se uită în ambele direcții ale potecii. Și ieși.

— Stai! a strigat o voce.

Se întoarse spre dreapta. Un organic, bărbat, cu arma în teacă, tocmai venea de după un colț al potecii. Arma îi spunea că cei doi ofițeri căutau un fugar. Poate Isharashvili.

Nedorind să-l conducă pe organic la adăpostul lui, disperat, cuprins de panică, o luă la goană pe potecă. Trecu peste pod, în timp ce bărbatul îi striga partenerei să-l oprească. Numele folosit de bărbat i-a fulgerat prin memorie, după care s-a pierdut.

A trecut pe lîngă ceva care i-a amintit un lucru din trecutul apropiat. Nu și-a dat seama ce.

Cînd a decis să se piardă printre tufișuri, a auzit în spate alt strigăt. De surpriză. Deasupra lui, un organic. Cădea, dînd din picioare și din mîini. S-a lovit tare de potecă și a amuțit.

În spatele capului lui se afla o coajă de banană.

— Rootenbeak!

Numele care-i fulgerase prin minte.

Probabil că nu el lăsase coaja de banană — ce să facă atît de departe de Washington Square? Fusese unul ca el.

Iată că această delăsare de la îndatoririle cetățenești îl salva.

Alergă în pădure. A văzut în lateral casca în formă de con și părul castaniu al femeii-organic de sub pod. Apoi n-a mai văzut-o din cauza tufișurilor dese și a copacilor. A încetinit, ca să nu-l audă. Apoi, mergînd în zig-zag printre tufișuri, a pornit spre rîu. Ajuns aproape, se lăsă în patru labe și se uită din spatele unui tufiș la mal. La început, a auzit voci dar nu a văzut pe nimeni. Apoi a apărut un bărbat, între doi copaci. Avea în spate un rucsac mare, din care ieșea un fir gros, pînă la o mică plăcuță pătrată pe care o ținea în mînă. Alt fir dădea într-un tub lung, cu un disc la capăt. Le deplasa pe toate stînga-dreapta, sus-jos.

Caird gemu în tăcere. Tubul era un senzor care capta căldura corpului, îi detecta mirosurile și îi auzea și inima bătînd.

Doamne, de ar veni ploaia! Dacă ar ajunge la peșteră!

(„Dacă ar veni, dacă ar veni! Fii bărbat! Ai două arme, luptă!” Evident, Repp.)

(„Nu, nu!” Isharashvili.)

Brusc, o lumină, urmată de întuneric. Oare, în sfîrșit, are vedenii și se prăbușește?

(„M-am întors”, a spus o voce.)

Caird și-a mușcat buza ca să tacă.

(„Tu?”, a întrebat Ohm.)

(„Am fost luat de Domnul, iar El mi-a cîntărit sufletul și a zis că trebuie mai mult.”)

(„Părinte Tom!”, exclamă Dunski.)

(„Cum dracu’ poate un Dumnezeu imaginar să respingă un suflet fictiv?” întrebă Ohm.)

(„Mi-a spus să mă întorc la creatorul meu”, spuse Zurvan. Avea o voce profundă ca de clopot de vas scufundat, mișcat de curenții marini. „M-a aruncat din Împărăția Lui aici, în nimicnicia din care am purces.”)

Caird ar fi vrut să urle la vocile acelea. Dacă o făcea, ar fi fost localizat imediat și totul s-ar fi terminat. Dar ce importanță mai avea? Oricum avea să fie prins. Singura problemă era dacă se preda fără luptă, sau lupta pînă era omorît?

(„Uciderea nu este calea cea bună”, a spus Isharashvili. „Tu, eu... noi, am luat-o pe calea cea greșită. Nu face răul cel mai rău din toate!”)

(„Ipocritule!” i-a strigat Ohm. „Ipocritule! toți sunteți niște ipocriți! Dar de data, doar de data asta, ai dreptate, Isharashvili.”)

Stătea acolo, cu bărbia în palmă, și asculta prostit discuțiile din el. Orbirea trecuse, dar totul i se părea într-un văl de căldură.

O lăcustă își termină saltul pe un fir de iarbă care începu să vibreze. Metronom viu colorat.

Ochii lui urmăreau acel metronom viu și deodată lăcusta a devenit din clară, foarte difuză. Dar a putut să vadă că are antene purpurii, cap verde, ochi aurii, picioare portocalii și corp în pătrățele albe și negre.

— Ozma!

Începu să plîngă, iar lăcusta s-a dizolvat în întuneric.

Plîngea un rîu de lacrimi, scuturat de un cutremur. Nu se mai putea controla. Și nici nu voia. Suspina și întindea mîinile să îmbrățișeze pămîntul.

Trădase statul, immerii, iubitele, prietenii și pe sine însuși.

S-a rostogolit prin iarbă și s-a uitat în sus printre copaci. Vedea ca prin ceață pe cei doi bărbați care se uitau în jos la el.

Lumea de marți
Libertate, Luna a Șaptea a Anului
Z-6, S-4 (Ziua-Șase, Săptămîna-Patru)

34.

Astăzi este Crăciunul de Marți.

Jeff Caird s-a uitat pe fereastră în jos la uriașul gard care înconjura instituția. Se afla pe Strada 121 Vest, în apropiere de intersecția dintre bulevardele Frederick Douglass și St. Nicholas. Ningea ușor, iar fulgii se topeau, formînd niște petice de alb și verde. Era prima zăpadă a iernii și se prea putea să fie și ultima. În curte nu era nici o decorație de sărbătoare, dar la multe din ferestrele blocului de peste drum se vedeau Moș Crăciun și renul lui.

— Sfîntul Nicolae, a spus Caird. Marele dăruitor de cadouri. Statul.

Se întoarse și a traversat uriașa cameră pînă la pupitrul la care stătea doctorul și s-a așezat în scaunul ușor ca fulgul.

— Frederick Douglass, sclavul care și-a condus poporul spre libertate. Eu.

— Ai tăi sunt morți, a spus psihiatrul.

— Immerii? a întrebat Caird, privindu-l uluit.

— Nu, a spus doctorul, zîmbind. Nu mă refeream la immeri și știi asta. La ceilalți. La celelalte personalități ale tale.

Caird a rămas tăcut.

— Încă ai acea senzație de pierdere grea? l-a întrebat doctorul.

— Da, a răspuns Caird, dînd din cap. Marele catalizator, stimul, declanșator. Lăcusta aceea este cheia.

— Treaba curioasă, fenomenul straniu, spuse doctorul, este că ți-au apărut noi căi neuronale atunci cînd ai crescut alte personalități. Acestea ar fi trebuit să moară, pentru că nu le mai folosești. Și totuși, nu există nici un semn de slăbire a circuitelor neuronice. Cu toate acestea, te-ai vindecat. Vreau să spun că te-ai vindecat de sindromul personalității multiple.

— Sunteți sigur de acest lucru?

— Tu nu? Ba da, evident. Știi, după cum știm și noi. Asta, evident, dacă nu ai găsit o metodă de a înșela ceața adevărului. Dacă ai reușit, atunci ești primul, dar eu sunt sută la sută sigur că nu ai făcut-o.

— Știți chiar și că nu m-am gîndit niciodată, nici măcar o dată, să evadez?

Doctorul, de fapt o doctoriță, se încruntă.

— Acest fenomen este chiar mai uluitor, spuse ea. Nu mă deranjează să ți-o spun. Chiar dacă nu ai avut dorința de a evada, totuși te mai gîndești la evadare din cînd în cînd. Ar trebui măcar să fabulezi pe marginea ei. Să fantazezi face parte din natura umană. Nu înțeleg ce se întîmplă.

— Poate că sunt complet vindecat. Statul are în sfîrșit un cetățean perfect.

Doctorul a zîmbit din nou.

— Nu există asemenea specimen, cum nu există nici stat perfect. Societatea noastră este cît se poate de aproape de perfecțiune. Este un despotism binevoitor, dar trebuie să fie. Știi cîte ceva din istorie. Știi că nici o altă guvernare nu a reușit să aducă hrană din belșug, case bune, produse de lux, instrucțiune gratuită, tratamente medicale gratuite...

— Scutiți-mă, vă rog, a spus Caird, ridicînd mîna. Ceea ce vreau eu să aud este că într-o zi am să ies din locul ăsta și îmi voi relua locul în societate.

— S-ar putea. Am toată încrederea că ai potențialitatea de a fi vindecat. Dar...

— Dar...?

— Există niște considerații politice. Nu vreau să te supăr. Consilierii mondiali sunt încă supărați, iar oamenii cer pedepse.

Caird a oftat și a spus:

— Deci nici măcar în această societate aproape perfectă politica nu poate fi împiedicată să se bage în interpretarea și practicarea legii.

Doctorița se strîmbă.

— Există situații în care... mă rog, nu are importanță. Adevărul, Jeff, este că tu și immerii tăi ați avut noroc că nu ați fost stonați imediat după proces. De fapt, ai avut noroc că ai avut parte de proces. Evident, ați fi putut scuti statul de costul unui proces dacă v-ați fi sinucis înainte de a fi fost arestați. Toți ați avut aceste mijloace. Și totuși foarte puțini dintre voi le-au folosit. Toți ați vrut să trăiți prea mult.

— Încă o trădare, spuse Caird.

Nu se simțea vinovat. Vina fusese spălată de lacrimi, împreună cu multe altele. Apa care tocește și stînca.

A urmat o lungă tăcere. Apoi, doctorul, cu o figură care spunea că nu vrea să spună ce avea să spună, a vorbit:

— Am fost autorizată, de fapt mi s-a ordonat să-ți spun că detectivul-maior Panthea Snick a cerut să i se permită să vorbească personal cu tine. Dorea să-ți mulțumească pentru că i-ai salvat viața. Evident, cererea a fost respinsă.

Caird zîmbi:

— Snick? Chiar a spus ea asta?

— De ce te-aș minți?

— Am pus o întrebare retorică, spuse el. Ia te uită! Știți, dintr-un motiv oarecare, am senzația că am s-o întîlnesc într-o zi.

— Asta pare să te facă fericit, spuse doctorița, deși nu știu de ce. Trebuie să știi că nu ai nici cea mai mică șansă să o vezi vreodată. Intuiție... superstiții prostești.

— Poate că intuiția este produsul vreunui computer biologic din interiorul cuiva, spuse Caird. Computerul calculează toate posibilitățile viitorului și probabilitățile de îndeplinire. Și ajunge la concluzia că un eveniment anume are o probabilitate mai mare decît cea calculată de un calculator produs de oameni.

— Computerul construit de oameni nu are cablată speranța în circuitele lui, spuse doctorița. Speranța nu este o informație. Este un cîmp electromagnetic irelevant.

— Irelevant? Nimic nu este irelevant în acest univers atît de strîns interconectat. Totuși...

Rămase tăcut cîteva secunde, apoi spuse:

— Am auzit, nu mă întrebați de unde, despre eforturile dumneavoastră de a mă ține complet izolat și care nu prea au reușit. Am auzit că știrile care s-au ocupat de proces nu au spus nimic despre bacteria care încetinește îmbătrînirea.

Figura doctoriței nu a trădat nimic; doar a pălit ușor.

— Cum puteai să auzi așa ceva? spuse ea. Și despre ce bacterie vorbești? Încă una din prostiile tale.

El a zîmbit:

— Nu mi-a spus nimeni. Am spus că am auzit de la cineva ca să vă văd reacția. Voiam să aflu dacă ce bănuiam e adevărat. S-ar putea foarte bine să îmi spuneți adevărul. Nu pot să comunic cu nimeni. Știu că fiecare immer care a fost chestionat a vorbit despre elixir. Această revelație ar fi trebuit să ajungă la cei sus-puși. Eu cred că informația asta nu a trecut mai departe de interogatori și de superiorii lor și, evident, de consiliul mondial. Mass-media nu a aflat nimic.

Doctorița, care devenise și mai palidă, a spus benzii de pe perete să reia înregistrarea. A oprit-o la punctul în care el a întrebat-o despre bacterie, a șters înregistrarea de la acel punct mai departe și apoi a închis banda înregistratoare.

— Te crezi atît de deștept! apuse ea. Prostule! Se vede treaba că vrei să fii stonat imediat!

— Ce deosebire este? spuse el. Am știut din capul locului că nu am să fiu eliberat vreodată dacă mă vindec. Nici unul dintre noi, immerii, nu va fi eliberat. Guvernul va adopta alte proceduri legale, ne va ține suficient de mult ca să îndeplinească baremul, apoi va anunța că suntem incurabili și ne va stona. Ne vor pune undeva bine, să nu fim găsiți niciodată. Guvernul trebuie să facă asta. Nu poate să ne elibereze cînd știe că știm de elixir. La împlinirea perioadei minime pentru vindecarea noastră, a „dezechilibraților mentali”, vom intra toți în stonere. Eu mai am de trăit două luni — asta dacă această viață aproape de unul singur, în recluziune, se poate numi viață. Mai am două luni subiective de trăit, dacă nu cumva guvernul va găsi de cuviință să ne stoneze pe loc. Ar putea face asta. Își poate foarte ușor acoperi acțiunile ilegale.

— Nu știi despre ce vorbești!

— Ba știu. Știi că știu. Și tu știi, dacă ai vreo urmă de inteligență — renunțase la formulările de politețe. Știi că ești în aproape același pericol cu mine. Cea mai bună cale pentru oficialii guvernamentali ca să te facă să nu spui nimic este să îți ofere și ție elixirul. Dar se vor întreba dacă ești în stare să îți ții gura. Nu vei voi ca și soțul și copiii tăi, toți cei pe care îi iubești, să îmbătrînească la fel de încet ca tine? Nu vei fi foarte tare ispitită să îi aduci și pe ei cu tine? Să ceri să fie și ei ca tine? Ce vei face dacă te refuză? Nu-și pot permite să riște cu tine. Ei vor elixirul pentru ei înșiși, un grup foarte select, îmi închipui. Ei nu au spus publicului nimic și nici nu-i vor spune. Consecințele sociale, politice și care mai vrei tu ar fi prea mari. Nu, vor păstra secretul, vor face aceeași greșeală pe care a făcut-o și Immerman. Iar tu și toți ceilalți care i-ați interogat pe immeri și care acum îi păziți sunteți periculoși pentru elită, pentru noii immeri! Singura deosebire dintre cei vechi și cei noi este că ai mei măcar voiau să schimbe guvernul cu unul mai bun.

Doctorița se lăsă în scaun și se uită prin Caird, parcă încercînd să vadă viitorul. Lui Caird i s-a făcut milă de ea, dar

trebuia s-o testeze, ca să vadă dacă bănuielile lui sunt întemeiate. Era evident că erau întemeiate.

— Poate că ar fi mai bine să vorbim despre ieșirea noastră împreună de aici, a spus el.

Doctorița se ridică. Vocea îi tremura ușor:

— Nu tratez cu trădătorii!

Dădu o comandă unei benzi, iar ușa se deschise imediat, lăsînd să intre două ajutoare imense.

— Duceți-l în camera lui, a spus ea. Și aveți grijă să nu vorbească cu nimeni pe drum. Cu nimeni!

— Am să merg liniștit, a spus Caird. Dar gîndește-te la ce ți-am spus. S-ar putea să nu ai prea mult timp de gîndire.

Întors la camera lui mică, dar confortabil mobilată, Caird s-a așezat. A privit la benzile de pe pereți, fără semnal, de parcă ar fi încercat să-și afle din ele viitorul. Probabil că și doctorița făcea același lucru în biroul ei. Dar nu putea să depindă de ea. Ea ar fi început să se gîndească la propria supraviețuire. Între timp, avea să treacă prin rutina sesiunilor terapeutice cu el. Avea să treacă mecanic prin aceleași lucruri pînă ce ea avea să dispară, luată de organici, sau spărgînd ziua, ca să scape.

În Marțea următoare, dacă evenimentele mergeau ca în multe zile de Marți, avea să fie supus ceții adevărului. Și va fi întrebat dacă s-a gîndit sau nu să evadeze.

Putea să răspundă că s-a gîndit. Spera că o va putea convinge pe doctoriță să îl ajute. Asta era tot. Nu mai avea alt plan, iar acesta era aproape fără speranță.

Oftă. De ce nu s-a gîndit la mai multe metode de a ieși de aici? Orice deținut ar fi născocit o grămadă de variante de evadare. Oricare altul. Dar el se gîndise doar la unul și asta se întîmplase în dimineața de dinainte de a merge la doctor fără a se aștepta la mare lucru din partea planului. I se păruse mai mult o distracție.

Iar doctorița îi spusese că lipsa de planuri de evadare o uimise.

Și el era uimit.

35.

Exista un loc în care nu era iluminare, dar exista lumină. Și totuși se putea spune că nu este lumină, dar este iluminare.

Nu exista acolo timp, doar un ceas cu o limbă se putea spune că marchează timpul. Limba nu se mișca. Aștepta ca timpul s-o miște. Nu timpul, ci Timpul.

Era într-un loc care era mai multe locuri o creatură fără formă. Și totuși arăta ca Jeff Caird și exact ca ceilalți.

Nu avea nume. Aștepta momentul potrivit să aleagă unul.

Se putea spune că nu avea părți componente, și totuși era o sumă.

Format în ziua de Marți, își trăise scurta viață în Marți și numai în Marți. Și totuși abia aștepta să treacă din nou prin șapte Zile la rînd.

Avea toate gîndurile de evadare pe care ar fi trebuit să le aibă Caird. Știa cum să scape din instituția aceea din care nu se putea evada și cum să se piardă în pădurile de peste rîul Hudson.

Și totuși Caird îl crescuse și îl transformase în cocon, mai puțin un canal. Prin acest canal ieșeau gînduri de evadare la fel de rapid cum ar fi făcut-o Caird. Canalul era închis atunci cînd Caird era supus drogului adevărului și era redeschis după ce drogul era curățat din organism.

Tot pe acolo ieșeau, pe cale neurală, toate gîndurile pe care le avusese Caird atunci cînd, cu mult timp în urmă, planificase acest lucru fără timp, fără formă și fără nume.

Guvernul va da alarma și va anunța toate autoritățile importante cînd va descoperi că a evadat. Dar identificarea evadatului avea să fie greșită. Lucrul, care devenise un bărbat, nu avea să fie deținutul cunoscut sub numele de Jefferson Cervantes Caird.